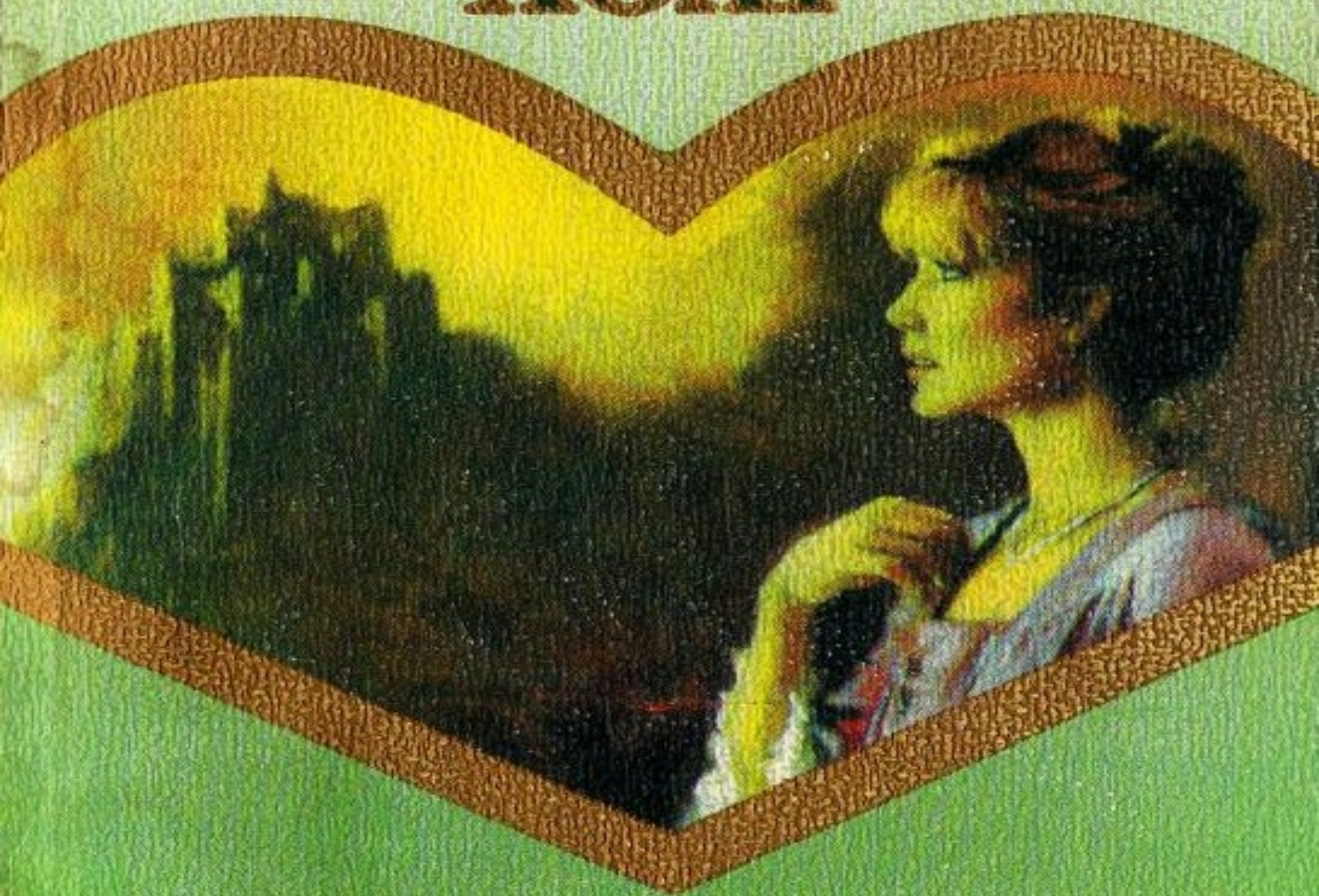

РАЗКАЗВАЧ, КОЙТО ВИ ОБСЕБВА
— *Guardian*

ВИКТОРИЯ ХОЛТ

ВЛАДЕТЕЛКАТА НА ЗАМЪКА

ВИКТОРИЯ ХОЛТ

ВЛАДЕТЕЛКАТА НА ЗАМЪКА

Превод: Вирджиния Драгиева, Райна Иванова

chitanka.info

Марта не желае да бъде гувернантка, но какъв друг избор има самотното бедно момиче?

Когато стъпва в студения замък Мелин и се сблъсква с мрачния му господар Конън и неговата своенравна дъщеря, тя още не знае, че скоро ще срещне и сянката на Владетелката на замъка; че ще последва Конън в тъмната страна на любовта; и че накрая...

1

„Когато една дама се окаже в затруднено материално положение, тя има две възможности — казваше леля ми Аделаид. — Едната е да се омъжи, а другата да си намери работа, която да съответства на благородното ѝ потекло.“

Тъй като влакът ме отнасяше през гористи хълмове и, зелени поляни, аз бях приела втората възможност, отчасти, може би, защото никога не бях имала шанса да пробвам първата.

Представях си как изглеждам в очите на спътниците си, ако случайно, което беше малко вероятно, си направех труда да погледнат към мене: не много млада жена, тъй като вече бях навършила 24 години, средна на ръст, облечена в кафява рокля от мериносова вълна с яка и маншети от кремава дантела (много по-практична от бялата, както казваше леля Аделаид). Горните копчета на черната ми пелерина бяха разкопчани, защото в купето беше много горещо, а кафявото ми кадифено боне, завързано под брадичката, беше от онези, които толкова много отиват на по-женствените дами като сестра ми Филида, но както винаги съм усещала, не отиваха особено на глави като моята. Косата ми беше гъста, с червеникав оттенък. Разделена на път, тя се спускаше от двете страни на твърде дългото ми лице, за да оформи тежък кок, който се подаваше от бонето. Очите ми бяха големи и на светлина имаха цвят на кехлибар. Те бяха най-хубавото нещо у мене, но гледаха твърде смело — така казваше леля Аделаид, което означаваше, че не бях научила нищо за женствените маниери, които толкова подхождат на една дама. Носът ми беше твърде къс, а устата твърде широка. Всъщност, както си мислех, чертите ми въобще не си пасваха и поради тази причина трябваше да се задоволя с пътувания като това — от една работа на друга до края на живота си — и тъй като трябваше да си изкарвам прехраната сама, никога нямаше да мога да осъществя първата възможност: да си намеря съпруг.

Бяхме минали през зелените поляни на Съмърсет и бяхме навлезли дълбоко сред бърдата и гористите хълмове на Девън. Бяха

ми казали да обърна внимание на моста шедьовър, построен от господин Брунел, който свързваше двата бряга на река Тамар при Салтъш. След като минехме по него, Англия вече щеше да е зад гърба ми и щях да навляза в херцогство Корнуол.

Бях твърде необяснимо развълнувана от предстоящото пресичане на моста. Тогава нямах много силно развито въображение — може би по-късно се бях променила, след като бях живяла в Маунт Мелин, а и къщата беше в състояние да надари с въображение и най-практичните хора — така че не можех да си обясня възбудата, която ме беше обхванала.

Казах си, че е абсурдно. Маунт Мелин може да е прекрасно име и Конън Тремелин може да е точно толкова романтичен, колкото и името му, но това не е твоя работа. Твоето място ще бъде под стълбището или може би на тавана, към който води това стълбище, и единственото, което трябва да те занимава, са грижите за малката Алвиън — си повтарях аз.

Докато гледах през прозореца, си помислих колко странни имена имат тези хора. Хълмовете бяха огрети от слънце, но сивите скали в далечината изглеждаха странно заплашителни. Бяха като вкаменени хора.

Семейството, у което отивах, бяха корнуолци, а те си имаха свой език. Може би собственото ми име, Марта Лий, ще им звучи странно. Марта! Стрясках се всеки път, когато си чуех името. Леля Аделаид винаги ми викаше така, но когато татко беше жив, нито той, нито Филида ми казваха Марта. Винаги ме наричаха Марти. Все ми се струваше, че името Марти предполага много по-обичлива личност, отколкото Марта, и бях тъжна и малко уплашена, защото почувствах, че река Тамар ще ме откъсне напълно от „Марти“ за дълго време. Сега сигурно щяха да ме наричат „госпожица Лий“ или „госпожице“, а може и още по-непочтително — само Лий.

Една от безбройните приятелки на леля Аделаид беше чула за „затрудненото положение на Конън Тремелин“. Той се нуждаеше от подходяща личност, която да му помогне да излезе от него. Тя трябваше да бъде достатъчно търпелива, за да се грижи за дъщеря му, достатъчно образована, за да я учи, и от достатъчно благороден произход, за да не страда детето от близостта на някой, който не е съвсем от неговата класа. Очевидно това, от което се нуждаеше Конън

Тремелин, беше обедняла благородница. Леля Аделаид реши, че отговарям на изискванията.

Когато баща ни, който беше енорийски свещеник в провинцията, умря, леля Аделаид ни взе при себе си в Лондон. Тъй като аз бях на двадесет, а Филида на осемнадесет, тя организира представянето ни в обществото. В края на светския сезон Филида се ожени, а аз не можах и останах още четири години при леля си. Накрая дойде денят, когато тя ми посочи двете възможности за бъдещето.

Погледнах през прозореца. Пристигахме в Плимът. Спътниците ми слязоха, а аз се облегнах на седалката и наблюдавах какво става на перона.

Щом пазачът наду свирката си и бяхме готови да потеглим, вратата на купето се отвори и влезе един мъж. Погледна ме с извинителна усмивка, като че ли искаше да каже, че се надява да нямам нищо против да пътува в същото купе, но аз извърнах очи.

Когато излязохме от Плимът и приближихме моста, той каза:

— Харесва ви нашият мост, нали?

Обърнах се и го погледнах.

Беше под тридесетте, добре облечен, но като селски благородник, фракът му беше тъмносин, а шапката му беше от онези, които в Лондон наричаме „тенджери“ поради приликата им с този съд. Той я сложи на седалката до себе си. Помислих си, че е поразпуснат, тъй като кафявите му очи проблясваха иронично, като че ли беше съвсем наясно за предварително отправените ми предупреждения да не влизам в разговори с непознати мъже.

— Да, разбира се — отговорих. — Мисля, че е шедьовър на строителното изкуство.

Той се усмихна. Бяхме пресекли моста и влязохме в Корнуол.

Кафявите му очи ме проучваха и аз веднага се почувствах малко безцветна. Реших, че се интересува от мене само защото няма към кого друг да насочи вниманието си. Тогава си спомних думите на Филида, че често пъти отблъсквам хората, когато те проявяват интерес към мене, тъй като си мисля, че го правят само защото няма друг наоколо. „Смятай се за заместител и ще се превърнеш в такъв“ — беше максимата на Филида.

— Още дълго ли ще пътувате? — попита той.

— Мисля, че ми остава малко. Трябва да сляза в Лискърд.

— А, Лискърд. — Той протегна крака и премести погледа си от мене към върховете на ботушите си. — От Лондон ли идвате?

— Да — отвърнах.

— Ще ви липсват развлеченията на големия град.

— Живяла съм в провинцията и знам какво е.

— В Лискърд ли ще останете?

Не бях сигурна дали този разпит ми харесва, но пак си спомних Филида: „Марта, много си груба с мъжете. Плашиш ги“. Реших, че мога поне да бъда любезна, затова отговорих:

— Не, отивам в едно малко селце на брега, наречено Мелин.

— Разбирам.

Той помълча няколко минути и пак обърна внимание на върховете на ботушите си. Следващите му думи ме стреснаха:

— Предполагам, че разумна млада дама като вас не вярва в ясновидство... и тям подобни?

— Защо... — заекнах аз. — Що за странен въпрос?

— Мога ли да погледна дланта ви?

Поколебах се и го изгледах подозрително. Можех ли да подам ръката си на непознат човек? Леля Аделаид би заподозряла някакви нечестиви помисли. Помислих си, че сигурно би била права в този случай. В крайна сметка все пак бях жена, и то единствената.

— Уверявам ви, че единственото ми желание е да погледна в бъдещето ви.

— Но аз не вярвам в подобни неща.

— Позволете ми все пак — каза той и като се наведе напред, взе ръката ми.

Държеше я леко и почти не я докосваше, докато я разглеждаше с наведена настрани глава.

— Виждам — каза той, — че сте стигнали до повратна точка в живота си... Движете се в странен нов свят, който е напълно различен от всичко, което сте познавали досега. Ще трябва да сте внимателна... крайно внимателна.

— Срещаме се на път — усмихнах се аз. — Какво ще кажете, ако ви съобщя, че съм била при роднини и че вероятно няма да вляза във вашия странен нов свят?

— Ще отговоря, че не ми казвате истината. — Усмивката му беше дяволита и не можех да не почувствам известна симпатия към

него. Реших, че е доста безотговорен, но неговата жизнерадостност зарази и мене. — Не — продължи той, — пътувате към нов живот, към нова работа. Няма грешка в това. Преди сте живели изолирано в провинцията, а след това сте отишли в града.

— Мисля, че сама ви подсказах това.

— Не бе необходимо да ми го подсказвате. Но не миналото ни засяга в такива случаи, а бъдещето!

— Какво за бъдещето?

— Отивате в странна къща, къща, пълна със сенки. Трябва да внимавате много в онази къща, госпожице, ъ...

Той почака, но аз не му казах името си, така че продължи:

— Трябва да работите, за да се издържате. Виждам едно дете и един мъж... Може би той е бащата на детето. Обвити са в сенки. Има и някой друг там... Но може би тя вече е мъртва.

По-скоро дълбокият му погребален глас, а не думите, които изрече, ме накараха да се почувствам нервна. Дръпнах ръката си:

— Глупости!

Той не обърна внимание на това и притвори очи. След това продължи:

— Ще трябва да наблюдавате малката Алис и вашите задължения ще се разширят извън грижите за нея. Но със сигурност ще трябва да се пазите от Алис.

Почувствах как лека тръпка започна да лази по гръбнака ми, докато стигна до врата.

Малката Алис! Но името ѝ не беше Алис. Тя се казваше Алвиън. Уплаших се за момент, защото ми прозвуча познато.

След това се почувствах раздразнена и малко сърдита. Дали пък не изглеждах като това, което щях да стана? Възможно ли беше вече да нося белезите на обедняла благородница, която е принудена да приеме единствената за нея възможност? Гувернантка!

Подиграваше ли се с мене? Беше се облегал на тапицерията и очите му бяха още затворени. Погледнах през прозореца, като че ли мъжът и странните му предсказания въобще не ме интересуваха.

Той отвори очи и извади часовника си. Погледна го съсредоточено и започна да се държи така, като че ли целият този странен разговор не се беше състоял.

— След четири минути — каза той оживено — ще пристигнем в Лискърд. Позволете да ви помогна за багажа.

Свали чантите ми от багажника. На етикетите ясно беше написано: „Госпожица Марта Лий, Маунт Мелин, Мелин, Корнуол“. Той като че ли не ги и погледна и почувствах, че е загубил интерес към мене.

Когато спряхме на гарата, слезе и сложи чантите ми на перона. След това свали шапка и с дълбок поклон си тръгна.

Докато измърморвах „благодаря“, видях да се приближава възрастен мъж, който викаше:

— Госпожица Лий! Госпожица Лий! Вие ли сте госпожица Лий? Веднага забравих за спътника си.

Виждах дребничък весел човек с потъмняла от слънцето, набръчкана кожа на лицето и червеникавокафяви очи. Облечен беше с жакет от рипсено кадифе, а на главата му имаше конусообразна шапка, която беше бутнал назад и явно я беше забравил там. Изпод нея се подаваше рижава коса, а и веждите и мустаците му бяха същия цвят.

— Е, госпожице, значи ви намерих. Туй ли са ваш'те чанти? Дайте ги на мен. Ний с вас и старата Чери Пай скоро шъ стигнем у дома.

Взе чантите ми, а аз тръгнах след него, но той забави крачка и скоро вървахме рамо до рамо.

— Далече ли е къщата? — попитах.

— Старата Чери Пай шъ ни закара бая бързо — отговори той, докато товареше чантите ми в двуколката, а аз се настанях на капрата.

Той като че ли беше приказлив човек, а аз не можех да устоя на изкушението да се опитам да открия нещо за хората, всред които щях да живея, преди да пристигнем.

— Тази къща, Маунт Мелин — казах аз, — като че ли се намира на хълм.

— Направили са я на върха на една скала, за да гледа към морето. А градините стигат до водата. Маунт Мелин и Маунт Уидън са като близнаци. Две къщи, дет' се опълчват и викат на морето да дойде и да ги вземе. Но са строени на твърда скала.

— Значи има две къщи. Имате близки съседи, така ли?

— Нещо таквоз. Нанзълкови, тези де, дет' живеят в Маунт Уидън, са там от 200 години. Отделени са от нас на повече от миля и заливчето Мелин е между двете къщи. Семействата винаги са били добри съседи, докат'...

Той спря и аз му подсказах:

— Докато какво?

— Бързо шъ чуйте — отговори ми той.

Сметнах, че е под моето достойнство да се бъркам в подобни неща, така че смених темата:

— Има ли много прислуга в къщата?

— Амчи най-напред съм аз и госпожа Тапърти и моите момичета, Дейзи и Кити. Ний живеем в помещенията над обора. В къщата са госпожа Полгри и Том Полгри, и малката Джили. Не че тя е от прислугата. Тя живее с тях и се брои за слугинче.

— Джили! Колко необикновено име.

— Джилифлауър. Дженифър Полгри май съ беше побъркала да й даде таквоз име. Не е за чудене, че детето е таквоз.

— Дженифър? Това госпожа Полгри ли е?

— Не! Дженифър е момичето на госпожа Полгри. Големи тъмни очи и най-тънката талия, дет' нявга сте виждали. Все крийте к'во мисли, докат' един ден се отърколи в сеното — или в шибоите — с някого. И изведнъж, хоп! малката Джили пристигна! А Дженифър просто влезе в морето една сутрин и не се върна повече. Всички знайхме кой с бащата.

Аз не казах нищо и разочарован от липсата на интерес у мене, той продължи:

— Тя не беше първата. Нямаше да е и последната — ний тъй знайхме. Джефри Нанзълк оставяше диря от копелета, дет' и да идеше. — Засмя се и ме погледна отстрани. — Няма нужда да ставате толкоз строга, госпожице. Не може да ви навреди. Духовете не могат да навреждат на младите дами, а мастър Джефри Нанзълк сега си е само дух.

— Значи и той е мъртъв. Дали... не е влязъл в морето след Дженифър?

Това накара Тапърти да се разкиска:

— Не. Той умря при катастрофата с влака. Трябва да сте чули за таз' катастрофа. Стана, кат' влака излизаше от Плимът. Изскочи от

релсите и се претърколи от брега. Ужасна кланица беше. Господин Джеф беше във влака, ама не стигна далече. Туй му беше краят.

— Е, явно няма да го видя, но предполагам, че ще се срещна с Джилифлауър. И това ли е цялата прислуга?

— Идват момци и девойки допълнително — било за градините, било за оборите, а някои и за къщата. Но веч' не е кат' по-рано. Всичко се обърка, след кат' господарката умря.

— Сигурно господин Тремелин е много тъжен.

Тапърти сви рамене.

— Колко време мина, откакто умря тя? — попитах.

— Май малко повече от година.

— И той чак сега реши, че му трябва гувернантка за малката госпожица Алвиън?

— Имахме три гувернантки досега. Вий сте четвъртата. Нит' една от тях не искаше да остане. Госпожица Брей и госпожица Гарет рекоха, че туй място е много тихо за тях. Имаше и госпожица Джансън — много хубавка беше. Ама нея я изхвърлиха. Тя беше взела нещо, дет' не беше нейно. Жалко. Всички я харесвахме. Тя май смяташе за голям късмет да живее в Маунт Мелин. Казваше ни, че старите къщи й били хоби. Е, май че имала и други хобита и затуй си отиде.

Насочих вниманието си към местността. Беше краят на август и докато карахме по алеята с банкет от двете страни, от време на време виждах и по някоя нива с царевица, всред която растяха диви макове и огнивче. Минавахме и покрай къщички от сив корнуолски камък, които според мене изглеждаха тъжни и самотни.

Изведнъж през една пролука между хълмовете видях за първи път морето и почувствах как се повдига духът ми. Като че характерът на ландшафта се променяше. Имаше повече цветя по банкета на пътя, чувстваше се ароматът на боровите дървета, а отстрани растяха фуксии, чиито цветове бяха по-големи от тези, които се опитвахме да култивираме в нашата градинка край пасторския дом.

Излязохме от пътя и се спуснахме по един стръмен хълм към морето. Видях, че сега се движим по каменист път. Пред нас се разкриваше красота, която можеше да ти вземе ума. Скалата се издигаше, права и непристъпна, направо над морето върху издълбания бряг; навсякъде растяха треви и цветя и виждах как пиренът —

буйният, наситено пурпурен пирен, е прошарен от розова гърлица и червен и бял валериан.

Най-накрая стигнахме до къщата. Стори ми се като дворец, кацнал на заобления връх на скалата, построен от гранит като много други къщи, които видях в този край, но грандиозна и благородна — замък, който беше издържал неколкостотин години и щеше да издържи още толкова.

— Всичко това е на господаря — каза Тапърти с гордост. — Ако погледнете през заливчето, от другата страна е Маунт Уидън.

Погледнах и видях къщата. Също като Маунт Мелин и тя беше построена от сив камък. Но беше по-малка във всяко отношение и от по-късен период. Не ѝ обърнах много внимание, защото приближавахме Маунт Мелин и той ме интересуваше повече.

Изкачихме се към платото и спряхме пред сложно изплетени от ковано желязо порти.

— Ей, отворете! — викна Тапърти.

До вратите имаше малка къщичка и пред вратата ѝ седеше жена и плетеше.

— Хайде, Джили, момиченце — каза тя, — иди и отвори вратите и помогни на бедните ми крака.

Тогавя видях детето, което седеше в краката на старата жена. Момиченцето послушно стана и дойде до портата. Видът ѝ беше изключителен — имаше дълга права руса коса, почти бяла, и широки сини очи.

— Благодаря, Джили — каза Тапърти, докато Чери Пай весело премина през портата. — Туй е госпожицата, която идва да живее тук и да се грижи за госпожица Алвиън.

Погледнах в две сини очи, които се бяха втренчили в мене с израз, който не можеше да се определи. Старата жена дойде до портата и Тапърти каза:

— Туй е госпожа Соуди.

— Добър ден — каза госпожа Соуди. — Надявам се да сте щастлива с нас.

— Благодаря — отговорих, като едвам откъснах очите си от детето, за да погледна възрастната жена. — Надявам се, че ще е така.

— И аз се надявам — добави госпожа Соуди. След това поклати глава, като че ли се страхуваше, че надеждите ѝ до известна степен са

напразни.

Обърнах се пак към момиченцето, но то беше изчезнало. Учудих се къде ли може да е отишло и единственото място, за което можах да се сетя, беше зад хортензиите, чиито храсти бяха най-високите, които някога съм виждала, а цветовете им бяха наситено сини, почти като цвета на морето в този ден.

— Детето не отговори — отбелязах аз, щом продължихме по алеята.

— Да, тя не говори много. Но пее. Скита сама насам-натам. Но почти не говори.

Алеята беше дълга около половин километър и от двете ѝ страни цъфтяха хортензии и фуксии, а между боровите дървета проблясваше морето. Изведнъж видях къщата. Пред нея имаше широка ливада, върху която два мъжки пауна переха невероятно красивите си опашки, за да привлекат вниманието на една женска. Друга женска беше кацнала върху каменната стена, а от двете страни растяха две високи и прави палми.

Къщата беше по-голяма, отколкото си помислих, когато я видях от хълма. Беше на три етажа, но много дълга и във формата на буквата Г. Слънцето се отразяваше в стъклата на разделените от вертикалните колони прозорци и веднага придобих впечатлението, че някой ме наблюдава.

Тапърти тръгна по чакълестия път към входа с колоните в предната част и когато стигнахме до него, вратата се отвори и видях една жена. Носеше бяла шапка върху сивата си коса. Беше висока, с голям нос и очевидно властни маниери. Не беше необходимо да ми казват, че това е госпожа Полгри.

— Надявам, че сте пътували добре, госпожице Лий — каза тя.

— Много добре, благодаря — отвърнах ѝ аз.

— Изморена сте и се нуждаете от почивка. Влезте. Ще изпием но чаша чай в моята стая. Оставете си багажа. Ще накарам да го внесат.

Почувствах се облекчена. Тази жена разпръсна странното чувство, което ме беше обхванало от момента, в който бях срещнала мъжа във влака. С приказките си за смърт и самоубийство Джо Тапърти съвсем не ми беше помогнал да се отърся от това чувство. Но госпожа Полгри беше жена, която не търпи глупости, бях сигурна в

това. От нея като че ли се излъчваше здрав разум и може би защото бях уморена от дългото пътуване, бях доволна от това.

Благодарих ѝ и казах, че страшно ще се радвам да пийнем чай. Тя ме поведе към къщата.

Влязохме в огромен хол, който в миналото сигурно е бил балната зала. Подът беше застлан с каменни плочи, а дървеният таван беше толкова висок, че сигурно стигаше до най-горната част на къщата. По гредите имаше красива резба.

В края на хола имаше подиум, а зад него голяма открита камина. Върху подиума беше поставена маса за хранене, а върху нея имаше чинии и други съдове от олово.

— Прекрасно е — казах неволно и госпожа Полгри остана доволна.

— Сама надзиравам полирането на всички мебели — похвали се тя. — Човек трябва много да внимава днес. Тези момичета на Тапърти са пълни перушани. Човек трябва да има очи и на гърба си, за да забележи навреме щуротиите им. Восък и терпентин — това е сместа и няма нищо по-добро от нея. Правя я сама.

— Напълно си струва — направих ѝ комплимент. Последвах я до другия край на хола, където имаше врата. Отвори я и пред нас се появиха няколко стъпала. От лявата страна имаше друга врата, която тя посочи и след кратко колебание отвори.

— Параклисът — каза тя и аз зърнах синкав плочник, олтар и няколко пейки. Миришеше на влага.

Тя затвори бързо вратата и каза:

— Сега не го използваме. Ходим в църквата в Мелин. Тя е в селото, от другата страна на залива... Точно зад Маунт Уидън.

Качихме се по стълбите и влязохме в една стая, която явно беше трапезария. Беше огромна, с гоблени по стените. Масата беше силно полирана и имаше няколко шкафа, пълни с красиви порцеланови и стъклени сервизи. Подът беше покрит със син килим, а през огромните прозорци се виждаше вътрешният двор.

— Това не е вашата част от къщата — каза ми госпожа Полгри, — но реших да ви разведа из предната ѝ част на път за моята стая. Да видите какво е разположението ѝ.

Благодарих ѝ, като разбрах, че това беше тактичен начин да ми се подсказе, че не трябва да общувам със семейството, тъй като съм само

гувернантка.

Минахме през трапезарията, стигнахме до друго стълбище и след като го изкачихме, стигнахме до една по-интимна всекидневна. Стените бяха покрити с елегантни гоблени. Седалките и облегалките на столовете също бяха тапицирани с гоблени. Виждах, че мебелите са предимно антични и че всичко блести, след като е било полирано с восък и терпентин и стоплено от обичта и грижите на г-жа Полгри.

— Това е стаята за пунш — каза тя. — Винаги се е наричала така, защото тук семейството се събира и пие пунш. В тази къща все още следваме старите обичаи.

В другия край на стаята имаше още едно стълбище. Тук обаче нямаше врата, а само тежка брокатена завеса, която госпожа Полгри дръпна, и след като се изкачихме по стълбите, стигнахме до една галерия, чиито стени бяха отрупани с портрети. Погледнах набързо всеки от тях, като се чудех дали Конън Тремелин също е там, но не видях никой, който да е нарисуван в съвременни дрехи, и реших, че неговият портрет все още не е заел мястото си всред тези на предшествениците му.

Имаше няколко врати в галерията, но бързо преминахме покрай тях, докато стигнахме до една в най-отдалечения ѝ край. Щом минахме през нея, видях, че сме в друго крило на сградата. Предположих, че тук се намират жилищата на прислугата, тъй като липсваше простор.

— Това — каза госпожа Полгри — е вашата част на дома. В края на този коридор има стълба, която води към детските помещения. Вашата стая също е там. Но първо елате в моята дневна, за да прием чай. Казала съм на Дейзи да го приготви веднага щом чуе, че Джо Тапърти се е върнал. Така че няма да чакаме дълго.

— Страхувам се, че ще ми трябва доста време, за да науча пътя си из замъка — казах аз.

— Няма да ви отнеме много време. Когато излизате навън, не е нужно да изминавате целия път, по който ви доведох. Ще използвате една от другите врати; когато разопаковате багажа си и си починете малко, ще ви ги покажа.

— Много сте любезна.

— Искам да направя всичко възможно, за да сте щастлива тук с нас. Госпожица Алвиън се нуждае от дисциплина, винаги съм го казвала. А какво мога да направя аз при всичката си друга работа? Ще

настъпи пълна бъркотия, ако позволя госпожица Алвиън да заеме цялото ми време. Не, това, от което тя има нужда, е разумна гувернантка, а такава май трудно се намира. Е, госпожице, ако успеете да ни покажете, че можете да се грижите за детето, ще бъдете повече от добре дошла тук.

— Чух, че съм имала няколко предшественички. — Тя изглежда не ме разбра, затова бързо прибавих. — Имало е и други гувернантки.

— О, да. Но не струваха много, всичките. Госпожица Джансън беше най-добрата, но изглежда си имаше някои навици. Ако ме бяха бутнали с пръст, щях да падна от учудване. Съвсем ме беше заблудила! — Като че ли госпожа Полгри смяташе, че ако някой може да направи това, е много умен. — Е, предполагам, че както казват, външният вид лъже понякога. Госпожица Селестин беше истински разстроена, когато открихме това.

— Госпожица Селестин?

— Младата дама от Уидън. Госпожица Селестин Нанзълук. Често идва тук. Тиха млада дама и много обича замъка. Щом поместя някой мебел, тя веднага разбира. Точно затова се разбираха с госпожица Джансън. И двете се интересуват от стари замъци, разбирате ли? Жалко, като шок беше. Скоро ще се срещнете с госпожица Селестин. Както ви казах, рядко минава ден, през който тя да не дойде. Някои от нас си мислят... О, Господи! Май приказвам повечко, отколкото трябва, а вие умирате за чаша чай.

Тя отвори вратата на стаята и като че ли влязох в друг свят. Атмосферата на мрачна античност беше изчезнала. Това беше стая, която можеше да принадлежи само на днешния ден, и разбрах, че потвърждава впечатлението ми от госпожа Полгри. На облегалките на столовете имаше покривчици, а в ъгъла на стаята имаше етажерка, отрупана с порцеланови украшения, сред които и стъклено пантофче, златно прасенце и чаша с надпис „Подарък от Уестън“. Почти беше невъзможно да се движиш из стая, пълна с толкова мебели. На поставката над камината като че ли овчарката от дрезденски порцелан се блъскаше с мраморните ангели, за да си извоюва място. Имаше и позлатен часовник, който тиктакеше успокоително, и навсякъде бяха разпръснати столове и малки масички. Това показваше според мене, че госпожа Полгри е жена, която стриктно спазва условностите, която

абсолютно вярва в това, че трябва да се вършат само правилни неща — и то тези, които тя счита за такива.

Все пак чувствах, че в тази стая има нещо успокояващо и нормално, точно както и в обитателката ѝ.

Тя погледна към голямата маса и се затюхка. След това отиде до звънчето и дръпна въжето. Само след няколко минути се появи едно чернокосо момиче с весели очи и с поднос в ръце, на който имаше сребърен чайник, спиртна лампа, чаши и чинийки, мляко и захар.

— Крайно време беше — каза госпожа Полгри. — Сложи го тук, Дейзи.

Дейзи ме погледна по начин, който беше почти намигване. Не исках да обиждам госпожа Полгри, затова се направих, че не съм забелязала.

— Това е Дейзи, госпожице — представи я г-жа Полгри.

— Можете да се обръщате към нея, когато ви потрябва нещо.

— Благодаря, госпожо Полгри. Благодаря, Дейзи.

И двете като че ли останаха стреснати, а Дейзи полузасрамено направи лек реверанс и излезе.

— В днешно време... — промърмори госпожа Полгри и запали спиртната лампа.

Наблюдавах я как отключва шкафа, вади метална кутия с чай и я поставя на подноса.

— Вечерята е в 8 часа. Ще ви я носят в стаята. Но си помислих, че днес имате нужда от нещо да ви ободри. След като си изпиете чая и видите стаята си, ще ви представя на госпожица Алвиън.

— Тя какво прави по това време на деня?

— Сигурно е отишла някъде самичка — намръщи се госпожа Полгри. — Все скита сама. На господаря това не му харесва. Затова иска тя да има гувернантка, нали разбирате?

Започвах да разбирам. Вече бях сигурна, че Алвиън ще бъде трудно дете.

Госпожа Полгри дозира чая, който постави в чайника, като че ли беше златен прах, и наля отгоре му врялата вода.

— Толкова много зависи от това дали ще ви хареса веднага или не — продължи тя. — Тя е непредсказуема. Някои хора ѝ харесват, а други не. Много обичаше госпожица Джансън. — Госпожа Полгри поклати тъжно глава. — Жалко, че имаше лоши навици.

Тя разбърка чая в чайника, сложи му възглавничката, която да го поддържа топъл, и ме попита:

— Искате ли мляко или захар?

— Да, моля.

— Винаги съм казвала, — отбеляза тя, като че ли имах нужда от някакво утешение, — че няма нищо по-добро от чаша чай.

С чая хапнахме и бисквити, които госпожа Полгри извади от една кутия в шкафа. Докато разговаряхме, разбрах, че Конън Тремелин, господарят, не е в имението.

— Той има и друг имот, по на запад — уведоми ме госпожа Полгри, — към Пензънс.

— Кога ще се върне? — попитах аз.

Тя бе леко шокирана и аз разбрах, че нещо съм сбъркала, защото отвърна малко високомерно:

— Тогава, когато реши.

Разбрах, че за да има добро мнение за мене, трябва да спазвам напълно условностите. Може би не бе редно гувернантката да задава въпроси за господаря на къщата. Но госпожа Полгри можеше да говори за него, тя беше привилегирована особа. Разбрах, че трябва набързо да свикна с новото си положение.

Много скоро след това тя ме заведе в стаята ми. Беше просторна, с големи прозорци, чиито первази можеха да се използват и за сядане и от които се разкриваше красива гледка към поляната пред къщата, към палмовите дървета и подстъпа на дома. Леглото беше с табли и в стила на останалата мебелировка. Макар че беше голямо, то се губеше в простора на стаята. Килими застилаха пода, чиито дъски бяха лъснати така, че човек трябваше да внимава да не се подхлъзне. Страхувах се, че можеше да се появи причина да не благославям пристрастието на госпожа Полгри да лъска всичко пред очите си. В стаята имаше един висок скрин, както и нисък шкаф с чекмеджета. Забелязах, че има и още една врата освен тази, през която бяхме влезли.

— Учебната стая — госпожа Полгри беше проследила погледа ми, — а зад нея е стаята на госпожица Алвиън.

— Значи учебната стая ни разделя.

Госпожа Полгри кимна.

Докато оглеждах стаята, забелязах, че в единия ъгъл стои параван и когато приближих, видях, че зад него има ниска вана.

— Ако искате топла вода по което и да е време, позвънете и Дейзи или Кити ще ви донесат.

— Благодаря. — Погледнах откритата камина и си представих прациящ огън през зимните дни. — Виждам, че ще се чувствам много удобно тук.

— Приятна стая е. Вие сте първата гувернантка, която ще живее в нея. Другите преди вас спяха в стаята от другата страна на спалнята на госпожица Алвиън. Госпожица Селестин реши, че тази е по-добра. Трябва да кажа, че е по-приятна.

— Тогава дължа своите благодарности на госпожица Селестин.

— Много приятна дама. Смята, че няма по-добро дете от госпожица Алвиън.

Госпожа Полгри поклати многозначително глава и се почудих дали не си мисли, че само година е изминала от смъртта на съпругата на господаря и че вероятно някой ден той отново ще се ожени. Коя би била по-подходяща за негова жена от съседката, която толкова много обича госпожица Алвиън? Може би само чакаха да мине известно време.

— Искате ли да си измиете ръцете и да си разопаковате багажа? Вечерята ще бъде след два часа. Но може би първо бихте искали да видите учебната стая.

— Благодаря ви, госпожо Полгри, но мисля, че първо ще се измия и ще си оправя багажа.

— Добре. А може би и ще си починете малко. Пътуването е толкова уморително, знам това. Ще кажа на Дейзи да ви качи топла вода. Можете да се храните и в учебната стая. Как предпочитате?

— С госпожица Алвиън?

— Тя сега се храни с баща си, освен когато си пие млякото и хапва бисквитите преди лягане. Всички деца в това семейство се хранят с възрастните, щом навършат осем години. Рожденият ден на госпожица Алвиън беше през май.

— Има ли други деца?

— О, боже, не! Говорех за децата в миналото. Това е едно от правилата в семейството, разбирате ли?

— Да, разбирам.

— Е, аз ви оставям. Ако искате, можете и да се разходите наоколо преди вечеря. Позвънете и Дейзи или Кити, която от двете е

свободна, ще дойде да ви покаже стълбището, което ще използвате в бъдеще. По него ще стигнете до градината пред кухнята, а оттам лесно можете да отидете навсякъде, където искате. Не забравяйте обаче, вечерята е в осем.

— В учебната стая.

— Или във вашата собствена, ако предпочитате.

— Но — добавих — само в помещенията, предназначени за гувернантката.

Тя не знаеше какво да отвърне на тази забележка, а когато госпожа Полгри не разбираше нещо, тя просто го игнорираше. След няколко минути останах сама.

Щом тя излезе, започна да ме обгръща странността на къщата. Усецах тишината — злокобната тишина на старинен дом.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Като че ли беше изминало много време, откакто бях пристигнала с каручката на Тапърти. Чух пронизителните трели на птица — сигурно беше конопарче.

Погледнах часовника, закопчан на блузата ми, и видях, че беше малко след шест. Оставах два часа до вечерята. Чудех се дали да позвъня на Дейзи или Кити и да поискам топла вода, но очите ми сами се обърнаха към другата врата, онази, която водеше към учебната стая.

В крайна сметка учебната стая щеше да бъде царството ми и имах правото да я разгледам, така че отворих вратата. Стаята беше по-голяма от моята спалня, но имаше същите прозорци, чиито первази бяха като седалки, на които бяха наредени червени плюшени възглавнички. В средата на стаята бе поставена маса. Отидох до нея и видях, че е нашарена с драскотини и мастилени петна, затова предположих, че това е масата, на която поколения Тремелиновци са си учили уроците. Опитах се да си представя Конън Тремелин като малко момче, седнало до тази маса. Представях си го ученолюбив, съвсем различен от палавата му дъщеря, трудното дете, което щеше да бъде мой проблем

На масата имаше няколко книги. Разгледах ги. Бяха детско четиво, състоящо се от онзи вид разкази и статии, които имаха патетично звучене. Имаше и тетрадка за упражнения, на която беше надраскано „Алвиън Тремелин. Аритметика“. Отворих я и видях, че е събирала числа, като повечето отговори бяха грешни. Прелиствах

мързеливо тетрадката, докато видях скица на момиче, в което веднага разпознах Джили — детето, което бях видяла при портата на имението.

— Не е лошо — промърморих. — Значи нашата Алвиън рисува. Това е добре.

Затворих тетрадката. Имах странното чувство, което ме беше обзело още щом стъпих в къщата, че някой ме наблюдава.

— Алвиън! — извиках съвсем спонтанно. — Тук ли си, Алвиън? Алвиън, къде се криеш?

Нямаше отговор и аз се изчервих от смущение, като се почувствах абсурдно в безмълвието наоколо.

Обърнах се рязко и влязох в стаята си. Дръпнах звънеца и когато Дейзи се появи, я помолих за топла вода.

Докато си разопаковам багажа и закача дрехите, стана почти осем часа и точно когато часовникът на обора биеше осмия удар, се появи Дейзи с поднос. Върху него имаше кълка от печено пиле, гарнирана със зеленчуци, а под метален капак имаше крем карамел.

— Тук ли ще вечеряте, госпожице, или в класната стая? — попита Дейзи.

Реших да не се храня в помещение, в което се чувствам наблюдавана.

— Тук, моля.

След това, понеже Дейзи изглеждаше да е от онзи тип хора, които обичат да разговарят, допълних:

— Къде е госпожица Алвиън? Изглежда странно, че все още не сме се срещнали.

— Тя е лоша — извика Дейзи. — Знаете ли какво би ни се случило на нас с Кит, ако правехме такива щуротии? Хубав тупаник — това щеше да ни се случи, и то на място, дет' после нямаше да можем да сядаме. Чула е, че новата госпожица идва, и затуй е изчезнала. Господарят го няма и ние не знаехме къде е, докато не дойде онуй момче от Маунт Уидън да ни каже, че е там, на гости на госпожица Селестин и господин Питър, моля ви се.

— Разбирам. Един вид протест срещу новата гувернантка.

Дейзи се приближи и ме бутна с лакът:

— Госпожица Селестин я разглезва. Трепери над нея, та ще помислиш, че е нейна собствена дъщеря. Чуйте! Туй кат' че ли е' карета.

Дейзи изтича до прозореца и ме повика с ръка. Почувствах, че не трябва да стоя на прозореца с прислужничката и да шпионирам какво става отдолу, но изкушението беше огромно.

И така застанах до Дейзи и ги видях да слизат от каретата... Млада жена, която реших, че е на моята възраст или може би една-две години по-голяма, и едно дете.

Почти не обърнах внимание на жената. Цялото ми внимание беше насочено към детето. Това беше Алвиън, от която зависеше моят успех, така че, естествено, през тези първи секунди не виждах никого друго, освен нея.

От това, което можех да видя, тя ми изглеждаше съвсем обикновено момиченце. Беше малко височка за осемте си години. Светлокафявата ѝ коса беше сплетена и реших, че е много дълга, защото плитките бяха навити около главата ѝ. Това я караше да изглежда зряла и създаде у мене впечатление, че е ужасяващо преждевременно развита. Носеше рокля от кафяв оксфорд, дълги бели чорапи и черни обувки с каишки през глезените. Изглеждаше като миниатюрна женичка и поради някаква необяснима причина настроението ми се развали.

Странно, но тя като че ли усещаше, че я наблюдават, и погледна нагоре. Неволно отстъпих назад, но бях сигурна, че е видяла движението ми. Почувствах се неловко още преди да сме се срещнали.

— Пак щуротии — промърмори до мене Дейзи.

— Може би — казах аз и отидох в средата на стаята — е малко стресната от това, че ще има нова гувернантка.

— Какво, тя ли? — Дейзи избухна в буен смях. — Извинете, госпожице, туй ме кара да се смея, наистина.

Отидох до масата, седнах и започнах да се храня. Дейзи точно щеше да излезе, когато на врата се почука и влезе Кити. Тя отправи гримаса към сестра си и ми се усмихна доста фамилиарно:

— О, госпожице — каза тя, — госпожа Полгри каза кат' свършите да отидете в стаята за пунш. Госпожица Селестин е там и иска да ви види. Госпожица Алвиън се върна вкъщи. Искат да отидете при тях веднага, щом можете. Време е госпожица Алвиън да си отива в нейната стая.

— Ще дойда, щом приключа с вечерята си — казах аз.

— Тогава ще дръпнете ли звънеца, госпожице, щом сте готова, и аз или Дейзи ще ви покажем пътя.

— Благодаря.

Седнах и бавно довърших вечерята си.

След това станах и отидох до огледалото, което стоеше върху тоалетката ми. Видях, че съм се изчервила необичайно и че това ми отива. Определено правеше очите ми кехлибарени. Бяха изминали 15 минути, откакто Дейзи и Кити ме бяха оставили, и си представях, че г-жа Полгри, Алвиън и госпожица Нанзълук нетърпеливо очакваха моето появяване. Но нямах никакво намерение да ставам бедната малка робиня, в каквата се превръщаха повечето гувернантки. Ако Алвиън беше това, което си мислех, трябваше да ѝ бъде показано от самото начало, че аз съм тази, която отговаря за нея, и че трябва да се отнася към мене с уважение.

Позвъних и Дейзи се появи.

— Чакат ви в стаята за пунш — каза тя. — Времето за вечеря на госпожица Алвиън отдавна мина.

— Тогава трябва да съжалява, че не се е прибрала по-рано — отговорих безметежно аз.

Когато Дейзи се разкикоти, пълните ѝ гърди, които като че ли всеки момент щяха да разкъсат корсажа ѝ, се разлюляха. Виждах, че Дейзи обича да се смее. Реших, че и тя като сестра си има весел нрав.

Поведе ме към стаята за пунш, през която бях минала с госпожа Полгри. Дръпна завесата с драматичен жест и извика:

— Ето я госпожицата!

Госпожа Полгри седеше на един от столовете, тапицирани с гоблени, а Селестин Нанзълук се беше настанила в друг. Алвиън стоеше права, със склучени зад гърба си ръце. Помислих си, че изглежда опасно скромна.

— А — възкликна госпожа Полгри, — ето я госпожица Лий. Госпожица Нанзълук ви чака, за да се запознаете.

В гласа ѝ имаше лек укор. Знаех какво означава това. Аз, обикновената гувернантка, бях накарала една дама да чака, докато свърша с вечерята си.

— Как сте? — попитах.

Изглеждаха учудени. Предполагам, че трябваше да направя реверанс или някакъв специален жест, за да покажа, че съзнавам

слугинското си положение. Усещах, че сините очи на детето са фиксирани върху мене. Разбира се, през тези няколко първи секунди почти не обръщах внимание на нищо друго, освен на Алвиън.

Очите ѝ бяха учудващи сини. Помислих си, че ще стане красавица, щом порасне. И се чудех дали прилича на баща си или на майка си.

Селестин Нанзълук беше застанала до Алвиън и беше сложила ръка на рамото ѝ.

— Госпожица Алвиън бе дошла да ни види — каза тя. — Ние сме големи приятелки. Аз съм госпожица Нанзълук от Маунт Уидън. Може да сте видяла къщата.

— Да, когато идвахме от гарата.

— Надявам се, че няма да се сърдите на Алвиън.

— Едва ли бих могла да ѝ се скарам за нещо, което е станало преди моето пристигане, нали? — отговорих, докато гледах право в тези предизвикателни сини очи.

— Тя ме смята... тя ни смята за част от собственото ѝ семейство — продължи Селестин Нанзълук. — Винаги сме живели толкова наблизо.

— Сигурна съм, че това е голяма утеха за нея — отговорих аз и за първи път насочих вниманието си изцяло върху Селестин Нанзълук.

Беше по-висока от мене, но в никакъв случай не беше красавица. Косата ѝ беше безлично кафява, а очите ѝ с цвят на лешник. Лицето ѝ беше безцветно и носеше атмосферата на наситена безизразност. Реших, че няма достатъчно индивидуалност, но може би беше засенчена от предизвикателността на Алвиън и достолепността на госпожа Полгри.

— Надявам се, госпожице Лий — каза тя, — че ако се нуждаете от съвет за нещо, няма да се поколебаете да ми се обадите. Доста близка съседка съм и мисля, че ме считат като част от семейството.

— Много сте любезна.

— Искаме да сте щастлива тук, госпожице Лий. — Благите ѝ очи погледнаха в моите. — Всички го желаем.

— Благодаря ви. Предполагам — продължих аз, — че първото нещо, което трябва да направим, е да пратим Алвиън в леглото. Времето ѝ за лягане трябва да е минало.

— Права сте — усмихна се Селестин. — Разбира се, че е минало. Обикновено получава млякото и бисквитите си в седем и половина в учебната стая. Сега е доста след осем. Но тази вечер аз ще се погрижа за нея. Предлагам ви да се върнете във стаята си, госпожице Лий. Сигурно сте уморена след пътуването.

Преди да успее да отговоря, Алвиън извика:

— Не, Селестин. Искам тя да се погрижи за мене. Тя ми е гувернантка и трябва да го направи, нали?

Изречението на Селестин веднага показа, че е обидена, а Алвиън не можеше да скрие триумфа си. Почувствах, че разбирам какво става. Детето искаше да изпробва собствената си сила. Тя желаше да спре Селестин да се погрижи да си легне само защото Селестин толкова много го искаше.

— Е, добре — каза Селестин. — Значи няма нужда да оставам повече тук.

Застана загледана в Алвиън, сякаш чакаше тя да я помоли да остане, но любопитният взор на Алвиън беше впит в мене.

— Лека нощ — каза тя пренебрежително и се обърна към мене. — Хайде, гладна съм.

— Трябва да благодариш на г-ца Нанзълук, че те доведе — казах ѝ аз.

— Не съм забравила — сопна ми се тя. — Никога не забравям нищо.

— Тогава паметта ти е много по-добра от маниерите ти — казах аз.

Всички се стреснаха. Може би и аз бях малко изненадана от себе си. Но знаех, че ако искам да контролирам това дете, трябваше да бъда твърда.

Тя се изчерви, а погледът ѝ стана студен. Искаше да отвърне нещо, но тъй като не знаеше какво, изтича от стаята.

— Ето на! — каза г-жа Полгри. — Мис Нанзълук, чудесно беше от ваша страна...

— Глупости, г-жо Полгри — каза Селестин. — Разбира се, че щях да я доведа.

— Тя ще ви благодари по-късно — уверих я аз.

— Г-це Лий — каза Селестин настойчиво, — ще трябва да бъдете внимателна с това дете. Съвсем наскоро тя загуби майка си...

— Устните на Селестин трепереха. Тя ми се усмихна. — Толкова малко време мина и трагедията още изглежда твърде скорошна. Беше ми близка приятелка.

— Разбирам — отговорих. — Няма да бъда груба с детето, но виждам, че има нужда от дисциплина.

— Внимавайте, г-це Лий. — Селестин беше пристъпила към мене и сложи ръката си върху моята. — Децата са деликатни същества.

— Ще направя всичко възможно за Алвиън — отговорих аз.

Госпожа Полгри позвъни и Дейзи се появи.

— Заведи госпожицата в нейната стая, Дейзи — изкомандва я тя. — Госпожица Алвиън получи ли си млякото и бисквитите?

— Да, госпожо — беше отговорът.

Казах лека нощ на Селестин Нанзълук, която наклони глава. Последвах Дейзи.

Влязох в учебната стая, където Алвиън, седнала до масата, пиеше мляко и ядеше бисквити. Нарочно не ми обърна внимание, затова отидох при масата и седнах до нея.

— Алвиън — казах ѝ аз, — ако ще живеем заедно, по-добре е да постигнем споразумение. Не мислиш ли, че би било разумно?

— Какво ме интересува? — отвърна тя грубо.

— Разбира се, че те интересува. Всички ще бъдем по-щастливи, ако се разберем.

— Ако не се разберем — сви тя рамене. — ще трябва да си отидете. Тогава ще дойде нова гувернантка. Всичко това не ме интересува.

Алвиън ме изгледа триумфиращо. Знаех, че с това иска да ми покаже, че съм само платена прислужница и тя е тази, от която зависи. Почувствах как неволно потръпвам. За първи път разбрах как се чувства човек, чийто хляб и масло зависят от добрата воля на някой друг.

Очите ѝ блестяха злобно и ми идеше да я плесна.

— Би трябвало да те интересува, защото е много по-приятно да живееш в хармония с хората около себе си.

— А какво ще стане, ако тези хора не са около мене... Ако искам да ги изгоня?

— Добротата означава повече от всичко останало на света.

Тя се усмихна над чашата и допи млякото си.

— А сега — казах аз — е време да си лягаш.

Станах едновременно с нея и тя каза:

— Аз си лягам сама. Вече не съм бебе.

— Може би си помислих, че си по-малка, защото имаш толкова много да учиш.

Алвиън се замисли. След това сви рамене по онзи начин, който после установих, че е типичен за нея.

— Лека нощ — каза тя, като ме отпращаше.

— Ще дойда да ти пожелаая лека нощ, щом си легнеш.

— Няма нужда.

— Въпреки това ще дойда.

Тя отвори вратата, която водеше към нейната стая, а аз се обърнах и влязох в моята.

Почувствах се много потисната, защото разбих тежестта на проблема, пред който бях изправена. Нямах опит с деца, а преди това, когато си мислех за тях, винаги си ги представях като кротки и любвеобилни същества, за които е щастие да се грижиш. Сега трябваше да се занимавам с едно трудно дете. И какво щеше да стане с мене, ако решаха, че не съм в състояние да я възпитавам? Какво ставаше с обеднелите благородни дами, ако не успееш да удовлетвориш изискванията на работодателя си?

Можех да отида при Филида. Можех да се превърна в една от онези стари лели, които бяха на разположение на всички и които изживяваха мизерния си живот в зависимост от останалите. Не бях от хората, които лесно приемат зависимостта от други. Трябваше да се устроя по друг начин.

Приемах факта, че съм малко уплашена. Докато не се бях сблъскала с Алвиън, не бях разбрала, че мога и да не успея в работата си. Опитвах се да не мисля за следващите години, когато можех просто да скачам от една работа на друга, без да задоволя работодателя си. Какво ли ставаше с жени като мене, жени, на които им липсваше толкова важната привлекателност и които бяха принудени да се борят с целия свят, за да получат шанс да живеят?

Искаше ми се да се хвърля на леглото си и да плача, да плача от яд срещу жестокостта на живота, който ме беше лишил и от двамата

ми любещи родители и ме беше изпратил недобре подготвена за такова съществуване.

Представих си как заставам до леглото на Алвиън с лице, по което има следи от сълзи. Какъв триумф за нея!

Това не беше начинът да започна битката, която бях сигурна, че щеше да бушува между нас.

Разходих се нагоре-надолу из стаята и се опитах да укротя чувствата си. Отидох до прозореца и погледнах през поляната към хълмовете. Не можех да видя морето, тъй като къщата беше построена така, че задната ѝ част гледаше към него, а аз бях в предната. Вместо това гледах към хълмовете отвъд платото, на което беше издигната къщата.

Каква красота! Какво спокойствие отвън, помислих си аз, и какъв конфликт отвътре. Ако се наведях много напред, можех да видя през прозореца Маунт Уидън на другата страна на залива. Двете къщи бяха тук от много години; поколения от семейство Нанзълук и поколения от семейство Тремелин бяха живели по тези места и техният живот беше така преплетен, че историята на едната къща би могла да бъде историята и на другата.

Обърнах се и през учебната стая отидох в спалнята на Алвиън.

— Алвиън — прошепнах.

Нямаше отговор. Но тя лежеше в леглото със затворени очи, плътно стиснати. Наведох се над нея:

— Лека нощ, Алвиън. И все пак, ще бъдем приятелки — промърморих.

Нямаше отговор. Преструваше се, че спи.

Въпреки че бях уморена, почивката ми беше накъсана тази нощ. Заспивах и след това се стрясках. Това се повтори няколко пъти, докато най-накрая се разбудих напълно.

Лежах в леглото и гледах как мебелите се появяха като замъглени фигури на лунната светлина. Имах чувството, че не съм сама; че някакви гласове си шепнат около мене. Имах усещането, че в тази къща се е случила трагедия, която все още тегне над нея.

Дали това не се дължеше на смъртта на майката на Алвиън? Тя беше мъртва само от година; питах се при какви ли обстоятелства беше

умряла.

Мислех си за Алвиън, която проявяваше известна агресивност при общуването си със света. Трябваше да има някаква причина за това. Бях сигурна, че никое дете не би се стремяло да се обяви за враг на всички непознати, без да има причина за това.

Бях решена да открия причината за поведението на Алвиън. Бях решена да направя от нея щастливо, нормално дете.

Стана светло, преди сънят да се върне при мене. Настъпването на деня ме успокои, защото се страхувах от тъмнината в тази къща. Детинско, но беше истина.

Закусих в учебната стая с Алвиън, която гордо ми каза, че когато баща ѝ си е вкъщи, закусва с него.

По-късно започнахме работа и открих, че тя е интелигентна. Беше чела повече от децата на нейната възраст и очите ѝ светеха, тъй като въпреки решението ѝ да поддържа липсата на хармония между нас, уроците ѝ я интересуваха. Настроението ми започна да се оправя и почувствах, че с течение на времето щях да постигна успех в тази работа.

Обядът беше варена риба и оризов пудинг и след като Алвиън прояви желание да ме заведе на разходка след това, почувствах, че отношенията ни започват да се подобряват.

Имотът включваше и гори и тя поиска да ми ги покаже. Бях щастлива от това и с удоволствие я последвах между дърветата.

— Вижте — извика тя, като откъсна едно алено цвете и ми го подаде. — Знаете ли какво е това?

— Мисля, че е ранилист.

Тя кимна утвърдително.

— Трябва да си наберете от него и да го сложите в стаята си, госпожице. Това цвете гони злото.

— Това е само суеверие — засмях се аз. — Защо бих искала да гоня злото?

— Всеки трябва да го гони. Това цвете расте на гробищата, защото там са погребани умрелите. Садят го там, тъй като живите се страхуват от мъртвите.

— Глупаво е да се страхуваш от тях. Мъртвите не могат да навредят на никого.

Алвиън втична цветето на ревера ми. Бях трогната. Лицето ѝ беше нежно, докато нагласяваше цветето в бутониерата, и имах чувството, че изпитва внезапно желание да ме защити от нещо.

— Благодаря ти, Алвиън — казах тихичко.

Тя ме погледна и цялата мекота изчезна от лицето ѝ. Изразът ѝ стана предизвикателен и пакостлив.

— Не можеш да ме хванеш — извика тя и избяга. Не се и опитах. — Алвиън, ела тука — викнах след нея, но тя изчезна между дърветата и чух подигравателния ѝ смях в далечината.

Реших да се върна в къщата, но гората беше гъста, а аз не бях сигурна в посоката. Върнах се назад, но ми се стори, че това не е точно посоката, от която бяхме дошли. Обзе ме паника, но си казах, че е просто абсурдно да ѝ се поддавам. Беше слънчев следобед и не можеше да съм по-далече от половин час път до къщата. Нещо повече, не мислех, че гората е твърде обширна.

Нямаше да доставя удоволствието на Алвиън да си мисли, че ме е завела в гората, за да се загубя. Затова тръгнах целеустремено между дърветата. Докато вървах обаче, усетих, че гората става по-гъста, и разбрах, че не бяхме дошли от тази посока. Точно се ядосвах на Алвиън, когато чух изпукване на клонка, като че ли някой вървеше след мене. Бях сигурна, че момичето е наблизко и ми се подиграва.

Тогава чух някой да пее. Беше странен глас, малко фалшив, а фактът, че песента беше една от онези, които се пееха из салоните в цялата страна, съвсем не ме успокои:

*Алис, къде си ти?
Година измина, откакто
беше ти до мен и се закле,
че ще ме любиш вечно ти.
Алис, какво те сполетия?...*

— Кой е там? — провикнах се аз.

Нямаше отговор, но в далечината мярнах дете с ленено руса коса и разбрах, че това е малката Джили, която ме беше гледала иззад хортензиите при портата.

Продължих да вървя бързо и след малко дърветата се разрешиха и видях път. Излязох на него и разбрах, че вървя по нанаторницето, което водеше към платото и портата за имението.

Госпожа Соуди седеше при вратата на къщичката, както и когато бях пристигнала, с плетка в ръцете си.

— О, госпожице — извика тя. — Значи сте била на разходка?

— Излязох с госпожица Алвиън. Загубихме се в гората.

— Аха, значи тя е избягала — госпожа Соуди поклати глава, докато идваше да ми отвори, а след нея се точеше нишка от кълбото ѝ.

— Надявам се, че ще си намери пътя за дома.

— О, Боже, разбира се. Няма сантиметър от тази гора, която госпожица Алвиън да не познава. А, виждам, че имаш ранилист. Туй е добре...

— Госпожица Алвиън го откъсна и настоя да го сложи на ревера ми.

— Добре! Значи вече сте приятелки.

— Чух малкото момиченце, Джили, да пее в гората.

— А, тя винаги пее в гората.

— Извиках я, но не дойде.

— Плаха е като кошута.

— Е, мисля, че трябва да си вървя. Довиждане, госпожо Соуди.

— Желая ти приятен ден, госпожице.

Тръгнах нагоре по алеята, покрай хортензиите и фуксииите. Разбрах, че напрегам слуха си, за да чуя пеене, но не се чуваше нищо друго, освен от време на време помръдването на някое малко животно под земята.

Беше ми горещо и се уморих, докато стигна до къщата. Отидох направо в стаята си и позвъних да ми донесат вода. След като се измих и сресах косата си, отидох в учебната стая, където ме чакаше чай.

Алвиън беше на масата. Изглеждаше сериозна и не каза нищо за следобедното приключение. Аз също си замълчах.

След като си изпихме чая, ѝ казах:

— Не знам какви са били правилата на предишните ти гувернантки, но предлагам да учим сутрин, да почиваме между обяда и чая и след това между пет и шест часа пак да се занимаваме, като четем заедно.

Алвиън не отговори, а ме наблюдаваше внимателно.

— Госпожице, харесвате ли името ми? — каза тя внезапно. — Познавали ли сте някой друг, който да се казва Алвиън?

Отговорих ѝ, че името ми харесва, но че никога преди това не съм го чувала.

— Корнуолско е. Знаете ли какво означава?

— Нямам, представа.

— Тогава ще ви кажа. Баща ми може да говори и да пише на корнуолски.

Тя изглеждаше тъжна, докато говореше за баща си, и аз си помислих, че той е човекът, от който тя се възхищава и към чието одобрение се стреми.

— На корнуолски — продължи тя — Алвиън означава малката Алис.

— О! — казах аз и гласът ми леко потрепера.

Тя дойде до мене, сложи ръцете си върху коленете ми, погледна ме в очите и рече тържествено:

— Виждате ли, госпожице, майка ми се казваше Алис. Нея вече я няма, но аз съм наречена на нея. Ето защо аз съм малката Алис.

Станах, защото не можех да понасям повече втренчения поглед на детето. Отидох до прозореца.

— Виж — казах ѝ, — два пауна се разхождат по поляната.

Тя беше застанала до ръката ми.

— Идват, за да ги храним. Всеки момент Дейзи ще им изнесе грах. Те знаят това.

Не виждах вече пауните на поляната. Спомнях си подигравателния поглед на мъжа във влака. Онзи мъж, който ме беше предупредил, че трябва да се пазя от Алис.

2

Три дни след пристигането ми в Маунт Мелин господарят на къщата се върна.

Що се отнасяше до моите задължения, вече бях навлязла в ежедневието. Имахме уроци с Алвиън всяка сутрин след закуска и мисля, че тя беше добра ученичка, с изключение на постоянното ѝ желание да ме обърква, като задава въпроси, на които знаех, че се надява да не мога да отговоря. Не че толкова искаше да бъде доволна от нея, колкото желанието ѝ да учи беше така силно, че не можеше да го пренебрегне. Мисля, че в главата ѝ се въртеше мисълта, че ако успее да научи толкова много, колкото знаех аз, тогава би могла да зададе на баща си следния въпрос: „*След като госпожицата не може да ме научи на нищо повече, има ли смисъл да остава тук?*“

Често си мислех за всички неща, които бях чувала за гувернантките, особено за онези, които бяха щастливи от успехите на децата, които са учили като млади. Но мене такава щастлива съдба не ме очакваше, поне що се отнасяше до Алвиън.

Бях шокирана, когато чух за първи път да се споменава името на Алис, и след като падна мрак, почувствах как къщата се изпълва с злокобни сенки. Разбира се, това си беше чиста фантазия. Срещата ми с мъжа във влака и неговите ясновидски приказки бяха лошо начало.

Докато седях сама в стаята си и в къщата беше тихо, се чудех от какво ли е умряла Алис. Била е доста млада. Може би защото беше умряла наскоро — в крайна сметка една година не беше кой знае колко време, нейното присъствие още се усещаше в къщата.

Будех се нощем и чувах нещо, което ми напомняше гласове, които като че ли стенеха: „Алис, Алис, къде си Алис?“

Отивах до прозореца си и се заслушах, а шепнещите гласове се носеха из въздуха.

Дейзи, която в никакъв случай не беше личност, надарена с богато въображение, точно както и сестра ѝ, още на другата сутрин,

когато ми донесе топла вода, за да се измия, ми обясни точно моите фантазии.

— Нощес чухте ли морето как върлуваше в заливчето под стария Мелин? Сис... сис... сис... ъеи... ъеи... ъеи... цяла нощ така. Кат' две стари бабки дет' си клюкарстват.

— О, да, чух го.

— Така е понякога нощем, когат' приливът е висок и вятърът духа към морето.

Засмях се вътрешно. За всичко си имаше обяснение.

Бях започнала да опознавам и хората в къщата. Г-жа Тапърти ме покани един ден да пийнем по чаша от нейната напитка от пащърнак. Изказа надеждата, че се чувствам добре в къщата, след това ми разказа какво изпитание за нея е мъжът ѝ, защото не си държи нито очите, нито ръцете настрана от момичетата и колкото са по-млади, толкова по-добре. Страхуваше се, че Кити и Дейзи приличат на баща си. Жалко, защото според нея майка им била набожна жена, която ходела всяка неделя в църквата на Мелин, сутрин и вечер. Сега, когато момичетата вече са пораснали, тя трябвало да се чуди не само дали Джо Тапърти преследва г-жа Тъли от селото, но и какво прави Дейзи с Били Трихей в обора или пък Кити с онова момче от Маунт Уидън. Труден беше животът на тази вярваща в Бога жена, чието единствено желание беше да върши добро и да вижда как всички останали също вършат добро.

Посетих и г-жа Соуди в къщичката на вратаря и чух всичко за тримата ѝ сина и техните деца:

— Никога не съм виждала други деца толкоз бързо да късат чорапи. Трябва непрекъснато да ги кърпя.

Жадувах да науча нещо за къщата, в която живеех, а умението за кърпене на пети въобще не ме вълнуваше. Затова и не ходех често при г-жа Соуди.

Понякога се опитвах да спра Джили и да говоря с нея, но макар че я срещах от време на време, не успях. Повиквах я, но това само я караше да изчезва по възможно най-бързия начин. Винаги, когато чуех мекия ѝ напевен глас, страшно се разстройвах.

Чувствах, че трябва да се направи нещо за нея. Бях разгневена на всички тези селяни, които я вземаха за луда само защото не прилича на тях. Исках да разговарям с Джили, ако това беше възможно. Исках да

разбера какво става в главата ѝ, зад този застинал поглед на сините ѝ очи.

Знаех, че не е безразлична към мене, и си мисля, че по някакъв странен начин беше доловила и моя интерес към нея. Но се страхуваше. Изглежда се беше случило нещо, което я бе изплашило до смърт, защото беше неестествено плаха. Ако можех да разбера какво е станало, ако можех да ѝ покажа, че не бива да се страхува поне от мене, вярвах, че мога да ѝ помогна да стане нормално дете.

Мисля, че през онези дни си мислех повече за Джили, отколкото за Алвиън, която ми се струваше просто надменно и разглезено хлапе като хиляди други деца. Чувствах обаче, че кроткото същество, наречено Джилифлауър, е единствено в света.

Невъзможно беше да разговарям с госпожа Полгри за нейната внучка, защото тя беше съвсем обикновена жена. Според нея човек можеше да бъде или луд, или нормален, като степента му на нормалност зависеше от съответствието му с разбиранията на самата госпожа Полгри. Тъй като Джили беше съвсем различна от баба си, тя явно я считаше за непоправимо луда.

И така макар че се опитах да повдигна въпроса пред госпожа Полгри, тя въобще не откликна и дори мрачното изражение на лицето ѝ ми подсказа, че трябва да се грижа за госпожица Алвиън, а съдбата на Джили въобще не е моя работа.

Такова беше състоянието на нещата, когато Конън Тремелин се върна в Маунт Мелин.

Щом погледнах Конън Тремелин, някакво силно чувство веднага се пробуди у мене. Като че ли бях усетила неговото присъствие още преди да го видя.

Пристигна един следобед. Алвиън беше излязла сама, а аз бях помолила за топла вода, за да се измия, преди да отида на разходка. Кити я донесе и забелязах някаква разлика в поведението ѝ още щом влезе в стаята. Черните ѝ очи блестяха и леко се усмихваше.

— Господарят си е вкъщи — обяви тя.

Опитах се да не показвам, че съм малко разтревожена, когато Дейзи надникна в стаята. Двете сестри страшно си приличаха в този момент. От тях се излъчваше някакво чувство на очакване, което ме

караше да се чувствам зле. Мисля, че разбиха израза върху лицата на тези похотливи момичета. Подозирах, че и двете вече не са девствени. Подсказваше ми го нещо в техните жестове, а и бях виждала да споделят интимности с коняря Били Трихей и с младежите, които идваха от селото да работят в имението. Те се променяха по някакъв неуловим начин, когато бяха в присъствието на представители от другия пол, и аз разбиха какво означава това. Вълнението им поради факта, че господарят, към който, както подразбрах, всички изпитваха уважение, се е върнал, ме наведе на една мисъл, която ме накара да изпитам известно разочарование не само от тях, но и от самата себе си, че мога да си помисля такова нещо.

Дали той е от онзи тип мъже? — питах се сама себе си.

— Дойде си преди половин час — каза Кити.

Двете ме разглеждаха замислено и аз пак си помислих, че чета мислите им. Казвах си, че едва ли ще им бъде конкуренция.

Моята неприязън се засили и се обърнах настрана. Казах хладно:

— Ще си измия ръцете и можете да вземете водата. Отивам на разходка.

Сложих си шапката и макар че излязох от задния вход, почувствах промяната. Господин Полгри работеше усилено в градината, а двете момчета, които идваха от селото, се трудеха толкова усърдно, като че ли животът им зависеше от това. Тапърти чистеше обора така съсредоточено, че дори не ме забеляза. Нямах никакво съмнение — цялата прислуга се страхуваше от господаря.

Докато бродех из гората, си казах, че винаги мога да напусна, ако той не ме хареса. Можех да поживея при Филида, докато си търся друга работа. Поне имах някакви роднини, при които да отида. Не бях съвсем сама в света.

Повиках Алвиън, на гласът ми се изгуби всред гъстите дървета и не чух отговор. След това извиках:

— Джили? Тук ли си Джилифлауър? Ела да си поговорим, ако си тук. Няма да ти направя нищо!

Нямаше отговор.

В три и половина се върнах в къщата и докато се качвах по задната стълба към стаята си, Дейзи ме настигна:

— Господарят питаше за вас, госпожице. Искане да ви види. Чака в стаята за пунш.

Кимнах и казах:

— Ще се оправя и тогава ще отида в стаята за пунш.

— Видял ви е кат' влизахте и каза да отидете при него веднага.

— Първо ще си сваля шапката — отвърнах аз. Сърцето ми затуптя и усетих как се изчервявам. Не знаех защо се настройвам враждебно. Смятах, че много скоро щеше да се наложи да си събера багажа и да отида при Филида, затова реших, че ако ще трябва да си отида, поне ще го направя с достойнство.

В стаята свалих шапката си и пригладих косата си. Днес очите ми бяха определено кехлибарени. Бяха изпълнени с неприязън, което беше странно, защото дори не бях видяла още човека. Докато слизах, си казвах, че съм си изградила предварителна представа за него въз основа на разменяните погледи между двете лекомислени прислужнички. Вече се бях уверила, че бедната Алис е умряла с разбито сърце, защото се е оженила за донжуан. Почуках на вратата.

— Влезте.

Гласът му беше силен и според мене, макар че още дори не бях го и видяла, арогантен.

Стоеше с гръб към камината и веднага ми направи впечатление огромният му ръст — над метър и осемдесет, и фактът, че беше много слаб, дори бих казала мършав, само подчертаваше височината му още повече. Косата му беше черна, но очите светли. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на бричовите за езда, които носеше с тъмносин жакет и бяло шалче. Излъчваше атмосфера на небрежна еlegantност, като че ли не полагаше никакви особени грижи за дрехите си и все пак изглеждаше добре в тях. Впечатлението, което правеше, беше на сила и жестокост. Реших, че лицето му издаваше чувственост — поне това можеше да се види, защото всичко останало беше прикрито. В първия момент, когато го видях, знаех, че има двама души в това тяло — две определени индивидуалности — този Конън Тремелин, който светът познаваше, и още един, който оставаше скрит.

— И така, госпожице Лий, най-сетне се срещнахме. — Той не се доближи до мене и маниерът му изглежда трябваше да ми напомни, че съм само гувернантка.

— Не е минало чак толкова време, защото съм във вашата къща едва от няколко дни.

— Е, хайде да не занимаваме с това колко време е било необходимо, за да се срещнем. След като сте вече тук, всичко е наред.

Светлите му очи ме оглеждаха присмехулно, така че се чувствах тромава и непривлекателна, а освен това не биваше да забравям, че стоях пред познавач на жените, а пък аз не съм много желан обект дори и за неизкушените в тази област.

— Г-жа Полгри каза добри неща за вас.

— Много любезно от нейна страна.

— Защо ще е любезно от нейна страна да ми каже истината? Очаквам това от всичките си служители.

— Исках да кажа, че тя беше много любезна с мене и че ми помогна да се представя в най-добрата си светлина.

— Виждам, че сте жена, която не използва обичайните клишета в разговор, а казва това, което мисли.

— Надявам се, че е така.

— Добре. Имам чувството, че ще се разбираме.

Знаех, че очите му се спират върху всяка подробност от моята външност. Вероятно разбираше, че съм прекарала един сезон в сред лондонското общество и че са ми били предоставени „всички възможности“, както би рекла леля Аделаид, но не съм успяла да се сдобия със съпруг. Като познавач на жените той би разбрал защо е станало така. Мислех си, че поне нямаше нужда да се притеснявам от вниманието му, което, бях повече от сигурна, той се опитваше да оказва на всички привлекателни жени, с които се срещаше.

— Кажете ми — попита той — как намирате дъщеря ми? Не е ли изостанала за възрастта си?

— В никакъв случай. Тя е страшно интелигентна, но според мене ѝ липсва възпитание.

— Сигурен съм, че ще справите с този проблем.

— Ще се опитам.

— Разбира се. Затова сте тука.

— Моля ви, кажете докъде мога да стигам при дисциплинирането ѝ?

— Да не би да искате да я биете?

— О, съвсем не! Искам да ви помоля за разрешение да прилагам собствените си виждания. Става дума за известно ограничаване на свободата ѝ, ако реша, че го заслужава.

— Имате моето разрешение да правите, каквото сметете за правилно, с изключение на убийство. Ако не одобрявам методите ви, ще ви уведомя.

— Добре, разбирам какво искате да кажете.

— Ако искате някакви промени в учебната програма, направете ги.

— Благодаря.

— Вярвам в експериментите. Ако методите ви не доведат до подобрене за, да кажем, шест месеца... е, тогава ще преразгледаме нещата, нали?

Погледът му беше нахален. Помислих си, че възнамерява да се отърве бързо от мене. Сигурно се е надявал, че съм някое глупаво хубавичко същество, което няма да има нищо против да завърже някоя интрижка с него, докато се преструва, че се грижи за дъщеря му. Най-доброто, което можех да направя в случая, беше да се махна от тази къща.

— Предполагам — продължи той, — че ще трябва да извиним липсата на добри обноски у Алвиън. Преди година тя загуби майка си.

Погледнах лицето му, за да видя дали тъгува още. Нямах и следа от такова нещо.

— Чух за това — отговорих.

— Разбира се, че сте чули. Ще се закълна, че мнозина са били готови да ви разкажат тази история. Без съмнение, детето преживя голям шок.

— Трябва да е било силен шок наистина — съгласих се аз.

— Беше внезапно. — Г-н Тремелин помълча няколко минути и продължи: — Горкото дете, остана без майка. А и баща й... — повдигна рамене и не завърши изречението си.

— Въпреки това много други деца имат доста по-нещастна съдба от нея. Тя просто се нуждае от твърда ръка.

Той изведнъж се наведе напред и ме изгледа с ироничен поглед:

— Сигурен съм, че имате нужната твърда ръка.

За миг усетих магнетизма на този мъж. Изсечените черти, хладните светли очи и присмехът в тях почувствах, че всичко това е маска, зад която крие нещо, което е решил, че ще си остане там.

В този момент се почука на вратата и влезе Селестин Нанзълук:

— Чух, че си се върнал, Конън.

Стори ми се, че е нервна. Значи той оказваше подобно въздействие и върху хора, които му бяха равни.

— Как бързо се разпространяват новините! — промърмори той. — Скъпа Селестин, колко хубаво е, че дойде. Точно се запознавах с новата гувернантка и тя ми казваше, че Алвиън е интелигентна, но се нуждае от дисциплина.

— Разбира се, че е интелигентна! — отвърна възмутена Селестин. — Надявам се, че госпожица Лий не възнамерява да е твърде груба с нея. Алвиън е добро дете.

Конън Тремелин ми хвърли развеселен поглед:

— Струва ми се, че г-ца Лий не е съвсем съгласна с това, скъпа Селест. Ти виждаш нашето пате като красив лебед.

— Може би съм твърде привързана...

— Мога ли да си тръгна — предложих, защото страшно ми се искаше да се махна.

— Но аз ви прекъснах — стресна се Селестин.

— Не — уверих я аз. — Мисля, че бяхме приключили разговора си.

Конън Тремелин поглеждаше ту към нея, ту към мене и се забавляваше. Стори ми се, че намира и двете ни еднакво непривлекателни. Бях сигурна, че и двете не изглеждахме ни най-малко като жената от която би се възхитил.

— Да речем, че нашият разговор ще има продължение — каза той. — Струва ми се, госпожице Лий, че ние с вас ще имаме доста неща да обсъждаме във връзка с дъщеря ми.

Кимнах с глава и излязох.

В учебната стая ме очакваше чайт ми. Бях твърде развълнувана, за да хапна нещо, и когато Алвиън не се появи, предположих, че е с баща си.

В пет часа още я нямаше. Не се учудих, защото очаквах да се разбунтува. Баща ѝ се беше върнал и тя явно предпочиташе да бъде с него, вместо да дойде при мене за часа си по четене.

Чудех се какво да направя, след като детето не искаше да дойде в учебната стая. Дали трябваше да сляза в стаята за пунш или във всекидневната, или където бяха, и да настоя тя да се качи горе с мене? Селестин беше с тях и щеше да застане на страната на Алвиън срещу мене.

Чух стъпки по стълбите. Вратата откъм стаята на Алвиън, се отвори и на прага застана Конън Тремелин, който държеше дъщеря си за ръка.

Учуди ме изразът на момичето. Изглеждаше толкова нещастна, че направо я съжалих. Баща ѝ се усмихваше и в мислите си го уподобих на сатир, който се забавлява от ситуацията, причиняваща болка на Алвиън. Зад тях се виждаше Селестин.

— Ето я — обяви Конън Тремелин. — Задълженията са си задължения, дъще моя — каза той на Алвиън, — и когато гувернантката ти те вика за уроци, трябва да я слушаш.

— Но днес е първият ти ден, папа — смутолеви детето, като едва сподавяше хълцанията си.

— Обаче госпожица Лий казва, че имаш уроци, а в случая тя командва.

— Благодаря, господин Тремелин — намесих се аз. — Ела и седни, Алвиън.

Щом погледна към мене, изразът на лицето ѝ се промени. Гняв и свирепа омраза заместиха цялата ѝ тъга.

— Конън — каза тихо Селестин, — днес наистина е първият ти ден у дома, а Алвиън толкова много те чакаше.

Той се усмихна, но си помислих колко сурова е устата му.

— Дисциплината, Селест, е най-важна — промърмори той. — Хайде да оставим Алвиън с гувернантката ѝ.

Кимна ми с глава, докато детето му хвърли умолителен поглед, който той просто пренебрегна.

Вратата се затвори и останах сама с моята ученичка.

Този инцидент ме научи на много неща. Алвиън обожаваше баща си, а той беше безразличен към нея. Гневът ми срещу него растеше, както и съжалението ми към момиченцето. Нищо чудно, че беше трудно дете. Какво можеше да се очаква от едно нещастно същество? Виждах я, игнорирана от бащата, когото обича, и разглезена от Селестин Нанзълук. И двамата правеха всичко възможно да развалят характера ѝ.

Казвах си, че Конън Тремелин би ми харесал повече, ако беше забравил за дисциплината през първия си ден вкъщи и беше посветил малко повече време на дъщеря си.

Алвиън беше във войнствено настроение цялата вечер, но аз настоях да си легне в обичайното време. Каза ми, че ме мрази, макар че не беше необходимо да споменава толкова очевиден факт.

Чувствах се така разстроена, че когато тя си легна, се измъкнах от къщата и отидох в гората. Седнах на едно паднало дърво и се замислих.

Денят беше горещ и в гората цареше пълно спокойствие.

Чудех се дали ще си запазя работата. Не беше лесно да се каже на този етап, а и аз не бях сигурна дали искам да си отида или да остана.

Имаше толкова много неща, които ме задържаха. Например интересът ми към Джилифлауър и желанието ми да премахна недоволството от сърцето на Алвиън. Но след като се запознах с господаря на къщата, вече чувствах по-малко ентузиазъм за тези неща.

Бях поуплашена от този мъж, въпреки че не можех да кажа защо. Сигурна бях, че teme остави на мира, но около • него витаеше някаква магнетична атмосфера, имаше някакво излъчване, което много ми пречеше да не мисля за него. Мислех си за мъртвата Алис повече от преди, защото не можех да престана да се чудя що за човек е била.

Забавлявах го по някакъв начин. Може би защото бях толкова непривлекателна в неговите очи, а може би и защото знаеше, че принадлежа към онази армия от жени, които са задължени да си печелят хляба и са напълно зависими от капризите на хора като него. Дали нямаше някакъв садизъм у него? Май че беше така. Може би бедната Алис беше сметнала това за нетърпимо. Може би и тя, както и клетата майка на Джилифлауър, просто беше влязла в морето.

Както си седях там, чух стъпките на някой, който се приближаваше през гората, и се поколебах дали да изчакам или да се върна в къщата.

Един мъж идваше към мене и в него имаше нещо познато, което накара сърцето ми да бие по-бързо.

Той се стресна, щом ме видя, след това започна да се усмихва и тогава разпознах в него човека, когото бях срещнала във влака.

— И така, срещнахме се пак — каза той. — Знаех си, че ще се случи скоро. Но вие изглеждате така, като че ли сте видели призрак. Да не би престоят ви в Маунт Мелин да ви е накарал да се захванете с

търсене на призраци? Чувал съм хората да казват, че там атмосферата е призрачна.

— Кой сте вие? — попитах.

— Казвам се Питър Нанзълк. Трябва да си призная малката измама.

— Вие сте братът на госпожица Селестин, нали?

Той кимна утвърдително.

— Знаех коя сте, когато се срещнахме във влака. Нарочно дойдох при вас в купето ви. Видях ви да седите там и да изглеждате точно както изисква ролята ви и предположих, че сте вие. Името на багажа ви потвърди моето предположение, защото знаех, че в Маунт Мелин очакват госпожица Марта Лий.

— Успокоихте ме, като казахте, че видът ми съответства на ролята, която трябва да изживея в живота.

— Вие наистина сте доста лъжлива млада дама. Спомням си, че имах причина да ви упрекна в същото нещо при първата ни среща. Всъщност чувствате се неприятно, когато ви кажат, че ви вземат за гувернантка.

Усетих как се изчервявам от яд.

— Това, че съм гувернантка, съвсем не е причина да съм принудена да приемам обиди от непознати.

Станах от дънера на дървото, но той сложи ръката си върху моята и каза умолително:

— Моля ви, нека си поговорим малко. Имам толкова много неща да ви кажа. Има неща, които трябва да знаете.

Любопитството надви гордостта ми и седнах.

— Така е по-добре, госпожице Лий. Виждате ли, спомням си името ви.

— Колко любезно от ваша страна. Направо е забележително, че сте си направили труда да обърнете внимание на името на една гувернантка, че и да го запомните след това.

— Вие сте като таралеж — отвърна той. — Човек трябва само да спомене думата „гувернантка“ и бодлите ви веднага настръхват. Трябва да се научите на смирение. Не ни ли учат, че трябва да сме доволни от онази спирка в живота, на която ни е изпратила съдбата?

— Тъй като приличам на таралеж, поне не съм безгръбначно.

Той се разсмя, след това изведнъж стана сериозен.

— Не съм ясновидец, госпожице Лий — каза той тихо. — Не разбирам нищо от гледане на ръце. Излъгах ви, госпожице Лий.

— Мислите ли, че съм се хванала на лъжите ви, макар и за момент?

— За много моменти. Всъщност досега сте си мислили за мене с удивление.

— Въобще не съм си мислила за вас.

— Още лъжи! Чудя се дали млада дама, която толкова малко тачи истината, е достойна да учи нашата малка Алвиън.

— Тъй като вие сте приятел на семейството, най-доброто нещо би било да ги предупредите веднага.

— Но колко тъжно ще бъде, ако Конън уволни гувернантката на дъщеря си! Тогава ще се скитам из тези гори без надеждата, че мога да я срещна.

— Виждам, че сте доста фриволен.

— Вярно е. — Изглеждаше тъжен. — И брат ми беше фриволен. Сестра ми е единственият примерен член на семейството.

— Вече съм се срещала с нея.

— Естествено. Тя е постоянен посетител на Маунт Мелин. Обича Алвиън до полуда.

— Е, тя е много близка съседка.

— И ние, госпожице Лий, ще бъдем много близки съседи в бъдеще. Как ви се струва това?

— Без никакво особено значение.

— Госпожице Лий, вие освен че лъжете, сте и жестока. Надявах се, че ще ми бъдете благодарна за интереса ми към вас. Точно щях да ви кажа, че ако някога нещата в Маунт Мелин станат непоносими за вас, трябва само да дойдете до Маунт Уидън. Там ще намерите моя милост, напълно готов да ви помогне. Сигурен съм, че всред широкия кръг от познатите ми мога да намеря някого, който да има спешно нужда от гувернантка.

— Защо животът в Маунт Мелин трябва да става непоносим?

— Къщата е просто една гробница! Конън е надменен, Алвиън е заплаха за спокойствието на когото и да било, а след смъртта на Алис атмосферата там не е приятна. Обърнах се рязко към него и казах:

— Предупредихте ме да се пазя от Алис. Какво искахте да кажете с това?

— Значи си спомняте.

— Беше много странно.

— Алис е мъртва — каза той, — но някак си присъства. Винаги чувствам това в Маунт Мелин. Нищо не е същото от деня, в който тя... си отиде.

— Как е умряла?

— Беше много проста история. Такива се случват в много домове. Съпругата открива, че животът ѝ с мъжа ѝ е непоносим. Напуска го заради друг мъж. Съвсем обикновена история, нали? Само че историята на Алис завърши различно.

Той погледна върховете на ботушите си, както беше направил, когато пътувахме заедно във влака към Лискърд.

— В случая другият мъж беше моят брат — продължи той.

— Джефри Нанзълорк! — извиках аз.

— Значи сте чули за него?

Помислих си за Джилифлауър, чието раждане беше разстроило майка ѝ толкова много, че тя просто беше навлязла в морето, докато се удави.

— Да, чувала съм за Джефри Нанзълорк. Очевидно е бил женкар.

— Думите ви са груби и не подхождат за бедничкия Джеф. Той имаше чар... Някои казваха, че целият чар на семейството е бил събран у него. — Той ми се усмихна. — Други пък казваха, че въобще не е имало нищо в главата му. Не беше лош човек. Обичаше жените и не можеше да им устоява. А жените обичат мъже, които ги обичат. Как биха могли да не го обичат? Искам да кажа, че това е голям комплимент, нали? Една след друга те ставаха жертви на неговия чар.

— Не се е поколебал да включи и съпругите на други мъже сред жертвите си.

— Говорите като истинска гувернантка! Уви, скъпа госпожице Лий. Извличате максимума от ситуацията, в която се намирате. Казвате, че сте гувернантка, когато ви изнася, а след това искате хората да не забелязват този факт, когато не искате да ви приемат за такава. Мисля, че всеки, който живее в една къща, трябва да познава част от нейните тайни.

— Какви тайни?

Той се наведе към мене:

— Алис се страхуваше от Конън. Преди да се ожени за него, тя бе близка с брат ми. Тя и Джефри бяха във влака... Искаха да избягат двамата.

— Разбирам. — Дръпнах се от него, защото сметнах, че е непочтено да обсъждаме минали скандали по такъв начин особено след като това въобще не ми бе работа.

— Джефри беше идентифициран, въпреки че целият беше смазан. Близко до него имаше труп на жена, много лошо обгорен, така че не беше възможно да се каже дали е Алис. Но медальонът на шията ѝ беше разпознат като собственост на Алис и по този начин я идентифицираха... А нали и изчезна оттогава...

— Какъв ужасен начин да умреш!

— Моралистката гувернантка е шокирана, защото бедната Алис умря в нечестив съюз с моя чаровен, но грешен брат.

— Толкова ли беше нещастна в Маунт Мелин?

— Виждали сте Конън. Не забравяйте, че той знаеше за любовната връзка между нея и Джефри, а и Джефри все още беше наблизко. Мога да си представя какъв ад е бил животът на Алис.

— Всичко това е голяма трагедия — казах рязко, — но е приключило. Защо ми казахте да се пазя от Алис, като че ли тя все още е тук?

— Добре ли сте, госпожице Лий? Не, не сте разбира се.

— Вие сте гувернантка, която притежава нещо повече от здрав разум, фантастичните идеи въобще не ви въздействат.

— Какви фантастични идеи?

Той се ухили и се приближи още повече до мене, а аз усетих, че много скоро ще се стъмни напълно. Исках да се върна в къщата и нетърпението се изписа на лицето ми.

— Разпознат беше нейният медальон, а не тя. Някои хора смятат, че не Алис е била във влака с Джефри.

— Ако не е била с него, къде е сега тогава?

— Това се питат всички. Затова и сенките в Маунт Мелин са дълги.

Станах от мястото си.

— Трябва да се връщам. Скоро ще се стъмни.

Той застана до мене — беше малко по-висок — и погледите ни се срещнаха.

— Сметнах, че трябва да знаете тези неща — каза тихичко той.
— Трябва да ги знаете.

Тръгнах натам, откъдето бях дошла.

— Моите задължения са свързани с детето — отговорих доста сопнато. — Нямам никаква друга цел, докато съм тук.

— Но как може човек, дори и гувернантка, която прелива от здрав разум, да знае какви цели може да постави пред него съдбата?

— Мисля, че знам какво се очаква от мене.

Бях разтревожена, защото той тръгна с мене. Искях да избягам и да бъда сама с мислите си. Чувствах, че този човек уронва безценното ми достойнство, в което се бях вкопчила с такава решителност, каквато притежават само хората, които се страхуват да не загубят и малкото, което имат. Той се беше подиграл с мене във влака. Чувствах, че търси възможност да го направи отново.

— Сигурен съм, че е така.

— Няма нужда да ме изпращате до къщата.

— Принуден съм да ви възразя. Има си причина.

— Да не би да мислите, че не мога да се погрижа за себе си?

— Мисля, че няма друг човек, който да го направи по-добре от вас. Но случайно бях тръгнал на гости към Маунт Мелин, а това е най-прекият път.

Мълчах, докато стигнахме до къщата. Конън Тремелин идваше откъм обора.

— Здравей, Кон! — провикна се Питър Нанзълк. Конън Тремелин ни погледна леко учуден, което предполагам, се дължеше на факта, че сме заедно.

Забързах се към задната част на къщата.

Не можах да спя тази нощ. Събитията от деня минаваха през съзнанието ми и виждах ту себе си и Конън Тремелин, ту Алвиън, ту Селестин, ту себе си и Питър Нанзълк в гората.

Вятърът духаше в определена посока тази нощ и чувах как вълните се разбиват в залива Мелин.

В състоянието, в което се намирах, ги чувах като шепнещи гласове и думите, които си казваха, бяха: „Алис! Алис! Къде си Алис? Алис, къде си ти?“

3

На сутринта виденията ми от изминалата нощ изглеждаха глупави. Питах се защо толкова много хора, включително и аз самата, искаха да превърнат в мистерия това, което се беше случило в тази къща. Историята беше съвсем обикновена.

Знам защо става така, казвах си аз. Когато хората си мислят за древна къща като тази, те започват да вярват, че само ако можеше да говори, сградата би могла да им разкаже фантастични истории. Мислят си за поколенията, които са живели и страдали между тези стени, и започват да си въобразяват разни неща. И когато господарката на дома е загинала при трагични обстоятелства, те си представят как нейният призрак все още броди наоколо и макар и мъртва, тя все още присъства в къщата. Е, аз все пак съм разумна жена. Алис е била убита при железопътната катастрофа и това е било нейният край.

Разсмях се на глупостта си, че съм си позволила въобще подобни мисли да ми минат през главата. Нали Дейзи или Кити ми бяха обяснили, че шепнещите гласове, които бях чула през първата нощ, всъщност се дължат на шума от разбиването на вълните в заливчето под къщата?

От този момент нататък подобни фантастични истории не ме занимаваха повече.

Стаята ми беше изпълнена със слънчева светлина и се чувствах по-различно от всяка друга сутрин досега. Бях весела и знаех защо. Беше заради онзи мъж, Конън Тремелин. Не че го харесвах — точно обратното, но той като че ли ми беше изпратил предизвикателство. Щях да успея с работата си. Щях да направя от Алвиън не само примерна ученичка, но и очарователно, искрено, незлонамерено малко момиче.

Чувствах се толкова доволна, че почнах тихичко да си тананикам: „Ела в градината, Мод...“ Това беше песничката, която баща ми обичаше да свири, докато Филида пееше. Освен всички други качества сестра ми имаше очарователен глас. След това преминах към

„Сладка и дребничка“ и за момент забравих за къщата, в която се намирах, и виждах баща си зад пианото, със смъкнати на носа очила и крака в пантофи, които играят върху педалите.

Почти се стреснах, когато разбрах, че несъзнателно съм започнала да тананикам песничката, която бях чула Джили да пее в гората: „Алис, къде си ти?...“

О, не! Не тази, прекъснах сама себе си.

Чух шум от конски копита и отидох до прозореца. Не се виждаше никой. Поляните изглеждаха свежи и прекрасни с ранната утринна роса. Каква красива гледка, помислих си. Палмите ѝ придаваха тропически вид, а утрото беше от онези, които обещават великолепен ден.

— Сигурно един от последните за това лято — казах на глас, отворих широко прозореца и се надвесих от него, като дебелите ми плитки с цвят на мед, със сини панделки на края, които бях вързала, преди да си легна, увиснаха надолу.

Затананиках пак „Сладка и мъничка“, когато Конън Тремелин се показа от обора. Видя ме, преди да успея да се скрия, и почувствах как почервениявам като рак от смущение, че ме е видял с пуснатата коса и по нощница.

— Добро утро, госпожице Лий — извика той оживено.

В този момент си казах, че съм чула неговия кон. Дали беше яздил рано сутринта или през цялата нощ? Представях си как е посетил някоя от дамите за забавление в околността, ако въобще ги имаше тук. Такова беше мнението ми за него. Бях сърдита, че изобщо не се смущава, докато аз се бях изчервила — поне така изглеждаше всяка моя видима част.

— Добро утро — отвърнах аз и гласът ми прозвуча хладно.

Той се приближаваше бързо през поляната и се надяваше — бях сигурна в това, да ме смути още повече, като ме види отблизо в спалното ми облекло.

— Прекрасна сутрин! — провикна се той.

— Изключителна — отговорих. Дръпнах се навътре и го чух да казва:

— Здравей, Алвиън! Значи и ти си станала.

Вече бях доста навътре от прозореца, когато чух момичето да отвърща:

— Здравей, папа!

Гласът ѝ беше мек и нежен, с онази нотка на копнеж, която бях открила у нея предишния ден, когато говореше за баща си. Знаех, че е възхитена от това, че го е видяла, че е била будна в стаята си, когато е чула гласа му, че се е втурнала към прозореца и че би била безкрайно щастлива, ако той спре и поговори с нея.

Но той не го направи, а влезе в къщата. Застанала пред огледалото, аз се огледах в него. Доста неприлично, помислих си. И лишено от достойнство. В розова нощница, закопчана догоре, с неприбрана коса и с лице, което дори и сега имаше цвета на бархета!

Сложих си халата и съвсем спонтанно пресякох учебната стая, за да отида при Алвиън. Отворих вратата и влязох. Тя беше прекрачила един стол и си говореше:

— Няма нищо страшно, наистина. Трябва само да се държиш здраво и да не се страхуваш... и няма да паднеш.

Беше толкова съсредоточена в заниманието си, че не беше чула вратата. Постоях няколко секунди, загледана в нея, докато тя беше с гръб към вратата на учебната стая.

Научих много в този момент. Този неин баща беше добър ездач и искаше и дъщеря му да язди добре, но Алвиън, която отчаяно искаше да спечели неговото одобрение, се страхуваше от конете.

Тръгнах към нея, като първата ми мисъл беше да говоря с нея, да ѝ кажа, че ще я науча да язди. Поне това можех да правя наистина добре, защото винаги сме имали коне и от петгодишната си възраст участвахме с Филида в местните конни състезания.

Поколебах се обаче, защото бях започнала да разбирам Алвиън. Тя беше нещастно дете. Трагедията ѝ се беше отразила по няколко начина. Беше загубила майка си и това беше най-голямото нещастие, което едно дете може да преживее. Обожаваше баща си, докато той явно я пренебрегваше, и това правеше нещастията още по-голямо.

Тихо затворих вратата и се върнах в стаята си. Видях слънчевата светлина върху килима и радостта ми се върна. Щях да успея. Щях да се преборя с Тремелин, щом иска така. Щях да го накарам да се почувства щастлив с дъщеря си. Щях да го принудя да ѝ отделя вниманието, на което тя имаше право и което само звяр би ѝ отказал.

Тази сутрин уроците бяха цяло изпитание. Алвиън закъсня, защото беше закусвала с баща си, както беше обичаят в семейството.

Представих си ги на голямата маса в стаята, която бях открила, че се използва като столова, когато нямат гости. Наричаха я малката трапезария, но тя беше малка само според стандартите на Маунт Мелин.

Представях си как той чете вестника или преглежда пощата си, а Алвиън седи на другия край на масата и се надява да ѝ каже поне една дума, но разбира се, той не го прави.

Трябваше да изпратя да я доведат за уроците ѝ, а тя ненавиждаше това. Опитах се да ги направя по-интересни и изглежда успях, защото въпреки неприязънта си към мене, не можа да скрие интереса си към историята и географията.

Алвиън обядва с баща си, докато аз се нахраних сама в учебната стая, след което реших да говоря с Конън Тремелин.

Докато се чудех къде да го намеря, видях, че излезе от къщата и отиде в обора. Веднага го последвах и когато влязох, го чух да нарежда на Били Трихей да оседлае Роял Ръсет.

Изненада се, когато ме видя, след това се усмихна и бях сигурна, че си спомня последния път, когато ме беше видял неглиже.

— О, ето я и госпожица Лий! — каза той.

— Надявах се да разменя две-три думи с вас — казах аз с официален тон. — Но може би сега не е удобно.

— Зависи от това колко думи искате да разменим. — Извади часовника си и го погледна. — Давам ви пет минути, госпожице Лий.

Усещах присъствието на Били Трихей и ако Конън Тремелин се подиграеше с мене, предпочитах никой от прислугата да не разбере.

— Хайде да се разходим по поляната — каза той. — След пет минути ще си готов, нали Били?

— Да, господарю.

Тръгна към поляната и аз го последвах.

— Когато бях малка — започнах, — не слизах от коня. Струва ми се, че и Алвиън иска да язди. Моля ви да ми разрешите да я науча.

— Имате разрешението ми да се опитате, госпожице Лий.

— Като че ли се съмнявате, че ще успея?

— Страхувам се, че да.

— Не разбирам защо трябва да се съмнявате в моите преподавателски възможности, след като не познавате уменията ми.

— О, госпожице Лий — каза той почти подигравателно, — вие ме разбирате погрешно. Не се съмнявам във вашите преподавателски способности, а във възможностите на Алвиън.

— Искате да кажете, че някой друг се е опитвал да я научи, така ли?

— Аз не успях.

— Но сигурно...

Той вдигна ръка.

— Странно е, че едно дете може да се страхува толкова много. Повечето деца се научават много лесно.

Гласът му звучеше насечено, а изразът на лицето му беше суров. Искан да изкрещя: „Що за баща сте вие!“ Представях си какви са били уроците, липсата на разбиране, очакването детето да направи чудеса. Нищо чудно, че момиченцето беше уплашено.

— Има и хора, които никога не могат да се научат да яздят — продължи той.

Избухнах, въпреки че се опитах да се овладеея:

— Има хора, които не могат да преподават.

Той се спря и се втренчи учудено в мене. Разбрах, че никой в тази къща не си беше позволявал да говори с него по този начин.

Ето, това е то, помислих си. Сега ще ми каже, че моите услуги не са необходими повече и в края на месеца мога да опаковам багажа си и да си отида.

Виждах как се мъчи да овладее гнева си. Продължаваше да ме гледа, но не можех да прочета израза в тези светли очи. Мисля, че беше презрителен. След това погледна към обора.

— Ще трябва да ме извините, госпожице Лий — каза той и ме остави.

Върнах се направо при Алвиън. Намерих я в учебната стая. В очите ѝ имаше упорито предизвикателство и си помислих, че ме е видяла да разговарям с баща ѝ.

Минах направо на въпроса:

— Алвиън, баща ти ми разреши да те уча да яздиш. Ти би ли искала?

Видях как мускулите на лицето ѝ се стегнаха и сърцето ми се сви. Възможно ли е човек да научи да язди дете, което е толкова уплашено?

Продължих веднага, преди да е имала време да ми отговори:

— Когато бяхме на твоята възраст, ние със сестра ми страшно обичахме да яздим. Тя е две години по-малка от мене и умирахме и двете да се състезаваме заедно в местните състезания. Най-вълнуващите дни от живота ни бяха, когато се състезавахме в нашето село.

— И тука има състезания — отвърна Алвиън.

— Много е забавно. А и когато си усвоил добре уменията, чувстваш се удобно на седлото.

Тя замълча за момент, след това каза:

— Аз не мога. Не харесвам конете.

— Не харесваш конете? — Звучах шокирано. — Защо? Те са най-кротките същества на света.

— Не са. Яздих Грей Меър, а тя тичаше много бързо и не искаше да спре. Ако Тапърти не беше хванал юздите ѝ, тя щеше да ме убие.

— Грей Меър не е за тебе. Ти трябва да започнеш на пони.

— След това яздих Батъркърп. И тя беше лоша, но по различен начин. Когато я карах да върви, не искаше. Пасеше храстите край пътя, аз дърпах ли, дърпах юздите, а тя не щеше да върви. Когато Били Трихей ѝ каза: „Хайде, Батъркърп“, тя веднага тръгна, като че ли аз бях виновна преди това.

Разсмях се, а тя ме погледна с омраза. Побързах да я уверя, че това е начинът, по който се държат конете, докато те разберат. След като веднъж те разберат, те започват да те обичат така, като че ли си най-скъпият им приятел.

Тогавя видях тъжния поглед в очите ѝ и се зарадвах, защото разбрах, че причината за нейната агресивност е в страшната ѝ самота и желанието ѝ да бъде обичана.

— Хайде, Алвиън — казах ѝ аз, — да излезем. Нека да видим какво можем да направим заедно.

Тя поклати глава и ме погледна подозрително. Знаех, че се чуди дали не искам да я накажа за нейната неучтивост към мене, като я накарам да изглежда глупава. Искаше ми се да я прегърна, но знаех, че не това е начинът да достигна до нея.

— Има едно нещо обаче, което трябва да научиш, преди да започнеш да яздиш — казах аз, като че ли не бях разбрала нейния поглед. — Трябва да заобичаш своя кон. Тогава няма да те е страх от него. А веднага щом престанеш да се страхуваш от него, конят ти ще започне да те обича. Ще знае, че ти си неговата господарка, а той иска да си има господар. Но господарят трябва да бъде нежен и да го обича.

Сега тя беше насочила вниманието си към мене.

— Когато конят тича непрекъснато, както е направила Грей Меър, това означава, че е уплашен. Грей Меър е била толкова уплашена, колкото си била и ти, а нейният начин да го покаже е като бяга. Никога не трябва да показваш, че си уплашена. Само ѝ прошепваш: „Всичко е наред, Грей Меър, аз съм тук“. А пък Батъркъл е една пакостлива стара кранта. Мързелива е и знае, че не можеш да се справиш с нея, и затова не прави онова, което ѝ казваш. Но след като един път ѝ покажеш кой е господарят, тя ще те слуша. Нали си видяла колко е послушна, когато Били Трихей я повика?

— Не знаех, че Грей Меър е била уплашена от мене — каза тя.

— Баща ти иска да яздиш.

Не трябваше да ѝ казвам това, защото си спомни за предишните страхове и предишните унижения. Видях как упоритият страх се върна в очите ѝ и отново почувствах омраза към арогантния мъж, който така пренебрегваше чувствата на едно дете.

— Няма ли да бъде забавно да го изненадаме? Искам да кажа... Да предположим, че се научиш да скачаш и да препускаш в галоп, а той не знае за това, докато не те види с очите си.

Заболя ме, като видях радостта на лицето ѝ, и се чудех как един мъж може да бъде толкова коравосърдечен, че да откаже любовта, която търси от него едно дете.

— Алвиън, нека да опитаме.

— Да, нека да опитаме. Ще отида да се преоблека.

В този момент възкликнах разочаровано, защото си спомних, че нямам костюм за езда. Докато живеех при леля Аделаид, почти нямах нужда от такъв костюм. Тя не яздеше и поради това никога не беше канена в провинцията на лов. Затова и нямах възможност да яздя. Ако все пак се бях опитала да направя това в Ротън Рау, щях да надхвърля средствата си. Когато за последен път разгледах костюма си, видях, че

го бяха изяли молците. Почувствах се предадена. Мислех си, че никога вече няма да ми трябва.

Алвиън ме гледаше и й каза:

— Нямам костюм за езда.

Лицето й се натъжи, но веднага след това светна.

— Елате с мене — каза ми тя. Около нея витаеше конспираторски дух, а аз се радвах на новите ни отношения, които чувствах, че водят към приятелство помежду ни.

Минахме по галерията, докато стигнахме в онази част на къщата, за която госпожа Полгри ми беше казала, че не е за мене. Алвиън се спря пред една врата и имах усещането, че се насилва, за да влезе вътре. Най-накрая отвори вратата и ме пусна да вляза преди нея. Не можех да потисна чувството, че тя искаше аз да вляза първа.

Беше малка стая. В нея имаше голямо огледало, висок скрин, нисък шкаф с чекмеджета и дъбова ракла. Като повечето помещения в тази къща имаше две врати. Изглежда, че всички стаи в галерията бяха свързани помежду си. Вратата в другия край беше открената и когато

Алвиън отиде до нея и надникна в съседното помещение, аз я последвах.

Вътре имаше спалня — просторна, красиво обзаведена стая, със син килим на пода и сини кадифени завеси на прозорците. Леглото беше с табли и макар да знаех, че е голямо, размерите му изглеждаха малки поради големината на стаята.

Алвиън изглеждаше разстроена от моя интерес към стаята. Отиде до вратата, свързваща двете помещения, и я затвори.

— Тук има много дрехи — каза тя. — В шкафовете и в скриновете. Трябва да има и костюми за езда. Все още има нещо, което да ви стане.

Беше вдигнала капака на една ракла и за мене беше ново изживяване да я видя така развълнувана. Бях толкова възхитена, че съм успяла да открия път към нейната обич, че чак се самозабравих.

В раклата имаше рокли, фусти, шапки и ботуши.

— Има много дрехи на тавана — каза бързо Алвиън. — В големи сандъци. Били са на баба и прабаба. Когато са идвали гости, всички се преобличали в тези дрехи и представяли живи картини...

Вдигнах дамска черна касторена шапка — явно предназначена за езда. Сложих я на главата си и Алвиън се разсмя, след като първо

гласът ѝ леко трепна. Този смях ме развълнува повече от всичко останало, откакто бях стъпила в този дом. Беше смях на дете, което не е свикнало да го прави и се смее, като че ли се чувства виновна за това. Реших да я карам да се смее често, и то без всякакво чувство за вина.

Изведнъж тя си спомни къде се намира и се овладя.

— Толкова сте смешна с нея, госпожице — каза ми тя.

Станах и отидох до дългото огледало. Положително изглеждах различна. Очите ми светеха, а косата ми изглеждаше медена при контраста с черното. Реших, че изглеждам малко по-привлекателна от обичайното и че Алвиън има точно това предвид като каза „смешна“.

— Въобще не приличате на гувернантка — обясни тя. Издърпа една рокля и видях, че е костюм за езда, ушит от черен вълнен плат и украсен с плетен ширите пискюлчета. Имаше синя яка и маншети и кройката ѝ беше елегантна.

Премерих я, като я приближих към себе си.

— Мисля, че ще ми стане — заявих.

— Пробвайте я — каза Алвиън и добави — Не, не тук. Вземете я във вашата стая и там я облечете.

Внезапно тя беше обхваната от желание да излезе бързо от стаята. Взе шапката и изтича към вратата. Реших, че гори от нетърпение да започнем урока, а и не ни оставаше много време, ако искахме да си прием чая в четири часа.

Взех роклята, поех шапката от ръцете ѝ и се върнах в стаята си. Тя забърза към нейната, а аз веднага облякох костюма.

Не ми ставаше съвсем, но не бях свикнала да нося скъпи дрехи и бях готова да забравя, че е малко тясна в талията и че ръкавите са ми късички, защото от огледалото ме гледаше друга жена, а когато сложих и шапката, бях възхитена от себе си.

Изтичах до стаята на Алвиън. Тя беше облякла костюма си за езда и когато ме видя, очите ѝ светнаха и като че ли ме изгледа с повече интерес от когато и да било преди това.

Отидохме в обора и казах на Били Трихей да оседлае Батъркърп за Алвиън и друг кон за мене, тъй като ще имаме урок по езда.

Той ме погледна учудено, но аз му казах, че имаме малко време и сме нетърпеливи да започнем.

Когато бяхме готови, поведох Батъркърп на дълъг повод с Алвиън на седлото към заграденото място.

Останахме там около час и когато си тръгнахме, знаех, че двете с Алвиън сме навлезли в нови отношения. Тя не ме беше приела напълно, щеше да бъде твърде много да очаквам това, но си мисля, че от този следобед нататък тя поне не ме смяташе за свой враг.

Съсредоточих се върху задачата да ѝ създам самочувствие. Накарах я да свикне да седи върху коня и да му говори. Накарах я да се наведе назад, да опре целия си гръб върху гръбнака на Батъркърп и да погледне небето. След това я накарах да затвори очи. Показах ѝ как да се качва и да слиза от коня. Батъркърп само се движеше в кръг по поляната и вярвам, че в края на този час бях направила много за разсейването на страха у Алвиън, а бях убедена, че точно това трябваше да бъде първият ѝ урок.

Учудена бях, а мисля, че и Алвиън също, че беше станало три и половина.

— Трябва веднага да се приберем — казах аз, — ако искаме да се преоблечем навреме за чая.

Щом излязохме от ограденото място, някой стана от тревата и се изненадах, когато видях Питър Нанзълк.

Той започна да ръкопляска, когато се приближихме към него.

— Завърши първият урок — извика той, — и то чудесен урок. Не знаех — продължи той, като се обърна към мене, — че ездаческото майсторство също влиза във вашите умения.

— Чичо Питър, ти гледа ли ни? — попита настойчиво Алвиън.

— През последния половин час. Възхищението ми и към двете ви няма граници.

— Наистина ли се възхищаваш от нас? — Алвиън се усмихна бавно.

— Колкото и да се изкушавам да направя комплимент на две прекрасни дами — каза той, като постави ръка на сърцето си и се поклони елегантно, — никога не лъжа.

— До този момент — вметнах аз язвително. Лицето на Алвиън се натъжи и аз добавих: — Няма нищо възхитително в това да се научиш да яздиш. Хиляди хора го правят всеки ден.

— Но това изкуство никога не е било преподавано така изящно и изучавано така търпеливо.

— Алвиън, твоят чичо е шегобиец — вмъкнах аз.

— Да, знам — каза почти тъжно Алвиън.

— А е и време да се прибираме за чай — добавих.

— Чудя се дали ще получа покана за чай в учебната стая.

— Идвате да се видите с господин Тремелин, нали?

— Идвам, за да пия чай с две дами.

Алвиън внезапно се разсмя. Виждах, че не е безразлична към това, което сигурно беше чарът на този мъж.

— Господин Тремелин напусна Маунт Мелин рано тази сутрин — казах аз. — Нямам представа кога ще се върне.

— И докато котката я няма... — промърмори той, а погледът му се плъзна по костюма ми по начин, който бих могла да определя само като безочлив.

— Хайде, Алвиън — казах хладно, — трябва да тръгнем незабавно, за да не закъснеем за чая.

Оставих кобилата да върви в тръс, като я държах на дългия повод, и тръгнахме към къщата.

Питър Нанзълук вървеше зад нас и когато стигнахме до конюшните, видях, че влезе в къщата.

Слязохме от конете, предадохме ги на две конярчета и забързахме към стаите си.

Съблякох костюма и си сложих пак обичайната рокля. Когато се погледнах, си помислих колко сиромашки изглеждам в сивата си памучна дреха. Направих нетърпелив жест, за да се отърва от собствената си глупост, и взех роклята, за да я закача в гардероба, като си мислех да използвам първата създадена се възможност, за да попитам госпожа Полгри дали мога да я обличам. Страхувах се, че бях действала импулсивно този следобед, но бях като ужилена и действах бързо поради отношението на Конън Тремелин.

Когато вдигнах костюма, видях, че от вътрешната страна на колана има етикетче с името на собственицата.

Стреснах се по начина, по който всичко, свързано с това, щеше да ме стряска за известно време. Върху черната коприна беше избродирани със спретнати малки букви „Алис Тремелин“.

Тогава разбрах. Онази стая беше мястото, където тя се е обличала, и спалнята, която бях зърнала, беше нейната. Учудих се, че Алвиън ме беше завела там и ми беше дала дрехите на майка си.

Чувствах как сърцето ми се качва чак в гърлото. Казвах си, че това е просто абсурдно. Къде иначе щяхме да намерим съвременен

костюм за езда? Не и в онези сандъци на тавана, за които ми беше разказала. Дрехите от тях се използват за маскарад.

Бях смешна. Защо да не нося костюма за езда на Алис? Тя не се нуждаеше вече от него. А и не бях ли свикнала да износвам дрехи, които другите са изоставили?

Смело вдигнах дрехата и я закачих в гардероба си.

Почувствах необходимост да отида до прозореца. Погледнах редицата прозорци, като се опитах да открия онзи, който е на спалнята на Алис. Мисля, че успях.

Неволно потреперих. След това поклатих глава. Казах си, че тя би била щастлива, че използвам костюма ѝ за езда. Разбира се, че би се радвала. Нали се опитвах да помогна на дъщеря ѝ.

Разбрах, че успокоявам сама себе си, което беше комично.

Какво беше станало със здравия ми разум? Каквото и да си казвах, не можех да скрия факта, че предпочитах роклята да принадлежала на някой друг, а не на Алис.

Щом се преоблякох, чух почукване на вратата. Почувствах облекчение, когато видях госпожа Полгри на прага.

— Заповядайте — поканих я аз. — Вие сте точно човекът, когото исках да видя.

Тя влезе в стаята ми и аз страшно я обичах в този момент. Излъчваше такава атмосфера на нормалност, която моментално щеше да прогони всички фантазии.

— Днес имахме урок по езда с госпожица Алвиън — казах бързо, защото исках въпросът с роклята да бъде уреден, преди да ми каже за какво ме търси. — И тъй като нямах костюм, тя ми намери един. Мисля, че е бил на майка ѝ.

Отидох до гардероба и го извадих. Госпожа Полгри кимна с глава.

— Обличала съм го веднъж. Може би сбърках?

— Имате ли разрешение от господаря да учите госпожица Алвиън да язди?

— Да, разбира се.

— Тогава няма за какво да се безпокоите. Той няма да възрази, че носите дрехата. Не виждам причина да не я държите във вашата стая

при положение, че ще я обличате само за уроците по езда.

— Благодаря ви. Вие ме успокоихте.

Госпожа Полгри кимна одобрително. Виждах, че е доволна, че се обърнах към нея за решаването на малкия ми проблем.

— Господин Питър Нанзълк е долу — каза тя.

— Да, ние го видяхме, като идваше.

— Господарят не е вкъщи. А господин Питър помоли да пиете чай с него — вие и госпожица Алвиън.

— О, но бихме ли могли... Искам да кажа редно ли е аз да пия чай с него?

— Да, разбира се, госпожице. Мисля, че господарят не би имал нищо против, още повече че господин Питър предложи това. По времето, когато беше тук, госпожица Джансън често помагаше, когато имахме гости. Спомням си даже един случай, когато я бяха поканили и на вечеря.

— О! — възкликнах, като се надявах да звучи достатъчно впечатлено.

— Виждате ли, госпожице, тъй като нямаме господарка, понякога нещата са доста трудни. И след като един джентълмен изрично е помолил за вашата компания, не виждам какво нередно би имало в това. Казах на господин Нанзълк, че чаят ще бъде сервиран в стаята за пунш и че съм сигурна, че ще бъдете готова да се присъедините към него с госпожица Алвиън. Имате ли някакви възражения?

— Не, не възраждам.

— Значи ще слезете? — усмихна се благо госпожа Полгри.

— Да, ще сляза.

Тя отплува така величествено, както и беше дошла, а аз установих, че се усмихвам с известно самодоволство. Денят ми беше чудесен!

Когато стигнах до стаята за пунш, Алвиън не беше там, но Питър Нанзълк се беше проснал върху един от тапицираните с гоблени стол. Скочи на краката си, щом влязох.

— Превъзходно!

— Госпожа Полгри ми каза, че на мене се пада честта да пия чай с вас при отсъствието на господин Тремелин.

— Съвсем във ваш стил да ми напомните, че сте само гувернантка!

— Стори ми се, че е необходимо — отвърнах, — защото може и да сте забравили.

— Толкова очарователна домакиня сте! А и никога не съм ви виждал да изглеждате толкова малко като гувернантка, отколкото когато учихте Алвиън да язди.

— Това е заради костюма за езда. Но съм го взела назаем. И фазанът изглежда като паун, ако има неговата опашка.

— Уважаема госпожице фазан, не съм съгласен. Обносните правят човека, а не красивите пера. Но нека да ви попитам, преди да се е появила малката Алвиън. Какво мислите за това място? Ще Останете ли с нас?

— Въпросът по-скоро трябва да бъде дали мене ме харесват на това място и дали ще решат, че трябва да остана.

— А това до известна степен е непредсказуемо, нали? Какво мислите за стария Конън?

— Използвате неточно прилагателно, а и аз не съм тази, която може да дава мнение по въпроса.

Той се разсмя на глас:

— Скъпа гувернантке, просто ще ме уморите!

— Съжалявам, че мислите така.

— Макар че — продължи той — често пъти съм си мислил, че сигурно е много приятно да умреш от смях.

Тези закачки бяха прекъснати от появата на Алвиън.

— А, самата малка лейди! — извика Питър. — Скъпа Алвиън, колко сте любезни с госпожица Лий да ми позволите да пия чай с вас.

— Чудех се защо искаш това — отвърна Алвиън. — По-рано никога не си пил чай с мене... Освен когато госпожица Джансън беше тук.

— Шшт, не ме издавай — промърмори той.

Госпожа Полгри влезе заедно с Кити, която остави подноса на масата, докато госпожа Полгри запали спиртната лампа. Видях, че носи метална кутия с чай. Кити застла малката масичка и донесе сладкиши и сандвичи с краставички.

— Госпожице, имате ли нещо против сама да направите чая? — попита госпожа Полгри.

Отвърнах, че с удоволствие ще го направя, и госпожа Полгри кимна на Кити, която се беше втренчила в Питър Нанзълук с нямо обожание.

На Кити хич не ѝ се излизаше от стаята и ми се стори безсърдечно да я отпратя. Мисля, че ѝ госпожа Полгри беше очарована от този мъж. Може би защото той беше съвсем различен от господаря, казах си аз. Питър успяваше да те приласкае с поглед и бях забелязала, че е готов да сипе ласкателствата си върху всички същества от женски пол: Кити, госпожа Полгри и Алвиън, и то в не по-малка степен, отколкото върху мене.

Значи толкова и струват, казах си аз и се почувствах леко засегната, защото този човек имаше успокояващото качество да кара всяка жена в неговата компания да се чувства привлекателна.

Направих чая, а Алвиън му подаде хляб и масло.

— Какъв разкош! — възкликна той. — Чувствам се като султан, на когото прислужват две красиви дами.

— Пак лъжеш! — извика Алвиън. — Никоя от нас не е дама, защото аз не съм пораснала, а госпожицата е само гувернантка.

— Какво кощунство! — промърмори под носа си той, докато топлите му очи почти ме галеха. Почувствах се неудобно под погледа му.

— Мисля, че Алвиън много бързо ще стане добра ездачка — смених бързо темата на разговора, — нали?

Видях как жадно момиченцето очакваше неговия отговор:

— Ще стане шампионка на Корнуол, разбира се!

Тя не може да скрие удоволствието си от тези думи.

— И — вдигна той пръст и ѝ се закани с него — не забравяй на кого трябва да благодариш за това.

Погледът, който Алвиън ми хвърли, беше почти срамежлив и внезапно се почувствах щастлива и радостна, че съм тук. Бях забравила горчивината от несправедливостта на живота; бях спряла да завиждам на очарователната си сестра. В този момент исках да бъда само един човек — точно тази Марта Лий, която пиеше чай в стаята за пунш с Питър Нанзълук и Алвиън Тремелин.

— Това трябва да остане тайна за известно време — каза Алвиън.

— Да, искаме да изненадаме баща й.

— Ще бъда като гроб.

— Защо хората казват „мълчалив като гроб“? — попита Алвиън.

— Защото — обади се Питър — мъртвите не говорят.

— Но понякога те имат духове — каза Алвиън и погледна през рамо.

— Това, което господин Нанзълук иска да каже — намесих се бързо, — е, че ще запази нашата малка тайна. Алвиън, мисля, че господин Нанзълук би искал още малко от сандвичите с краставичка.

Тя скочи от мястото си, за да му ги предложи. Много беше приятно, когато беше така послушна и приятелски настроена.

— Все още не сте идвали в Маунт Уидън, мис Лий — каза той.

— Не ми е дошло на ум.

— Това май не е съвсем по съседски, О, знам какво ще кажете — че не сте дошла тук да правите визити, а да бъдете гувернантка.

— Точно така е — отвърнах рязко.

— Къщата ни нито е толкова древна, нито толкова голяма, колкото тази. Тя няма история, но е приятно място и съм сигурен, че сестра ми ще бъде възхитена, ако вие и Алвиън ни посетите някой ден. Защо да не дойдете на чай у нас?

— Не съм сигурна... — започнах, когато той ме прекъсна:

— Дали влиза в задълженията ви? Ще ви кажа как ще го направим. Вие ще доведете Алвиън да пие чай в Маунт Уидън. Сигурен съм, че в задълженията и на най-съвестната гувернантка би влизало да заведе момиченцето, за което се грижи, на гости и след това да го върне вкъщи.

— Кога да дойдем? — попита Алвиън.

— Поканата важи по всяко време.

Усмихнах се. Знаех какво означава това. Той просто си приказваше и нямаше никакво намерение да ме кани на чай. Представих си го как идва в къщата и се опитва да флиртува с госпожица Джансън, която, според това което казват всички, е била привлекателна млада дама. Познавам този вид мъже, казвах си аз.

Внезапно вратата се отвори и със смущение, което се надявах, че съм успяла да скрия, видях Конън Тремелин да влиза в стаята.

Почувствах се като че Ли ме е хванал да играя ролята на господарка на дома в негово отсъствие.

Станах права, а той ми се усмихна набързо.

— Госпожице Лий — попита той, — ще се намери ли чаша чай и за мене?

— Алвиън, моля те, позвъни да донесат чаша.

Тя веднага скочи от мястото си, за да направи това, което я бях помолила, и видях, че се беше променила. Беше възбудена и гореше от желание да направи всичко, което трябва, за да остане баща ѝ доволен. Затова и движенията ѝ станаха тромави и като ставаше от мястото си, бутна чашата си с чай. Изчерви се като божур от смущение.

— Нищо — казах ѝ, — позвъни. Кити ще почисти, като дойде.

Усещах, че Конън Тремелин ме наблюдава развеселено. Ако знаех, че ще се върне, нямаше да сляза да пия чай в стаята за пунш с Питър Нанзълк, защото, бях сигурна в това, моят работодател определено смяташе, че моето място не е там.

— Беше много любезно от страна на госпожица Лий — обясни Питър — да изпълни ролята на домакиня. Аз я помолих за това и тя беше така добра да се съгласи.

— Разбира се, че е било любезно от нейна страна — каза Конън Тремелин.

Кити влезе и аз ѝ посочих разлетия чай и счупената чаша върху килима.

— И моля те, донеси още една чаша за господин Тремелин — добавих аз.

Кити се подхилваше, когато излезе от стаята. Очевидно ситуацията я забавляваше. Що се отнасяше до мене, нещата бяха зле. Не бях от типа жени, които можеха да превърнат пиенето на чай в очарователна игра, а и с появяването на господаря на дома изведнъж се почувствах толкова несръчна, колкото и Алвиън. Трябваше да внимавам да не се случи още някоя неприятност.

— Много работа ли имаше днес, Конън? — попита Питър Нанзълк.

Тогава Конън Тремелин започна да разказва за някакъв заплетен проблем с имотите му, което според мене беше, за да ми напомни, че задълженията ми бяха само да подавам чашите с чай и нищо повече. Не биваше въобще да си въобразявам, че наистина бях домакинята в

този случай. Просто бях прислужница от по-висока категория, нищо повече.

Бях разгневена, че дойде и разби малкия ми триумф. Чудех се как ли щеше реагира, когато му представех добрата ездачка, в която щях да превърна Алвиън. Сигурно би казал нещо незначително и би ни показал такова безразличие, че бихме почувствали как всичките ни усилия са били напразни.

О, бедно дете, помислих си аз, мъчиш се да спечелиш обичта на човек, който не познава това чувство. Горката Алвиън! Горката Алис!

Тогава ми се стори, че духът на Алис се е появил в стаята за пунш. В този момент си я представих много по-ясно от когато и да било. Беше малко по-ниска от мене и малко по-тънка в талията, но трябва да си призная, че никога не съм обичала много стегнатите корсети, фигурата беше облечена в черен костюм за езда със синя яка и маншети и носеше черна касторена шапка на главата си. Единствено лицето ѝ оставаше неясно и в сянка.

Кити донесе чаша и налях в нея чай. Той ме наблюдаваше, като очакваше да стана и да му я занеса.

— Алвиън — казах, — моля те подай чашата на баща си.

Тя го направи с огромно желание.

Господин Тремелин ни благодари, а Питър се възползва от паузата, за да ме въвлече в разговора.

— С госпожица Лий се срещнахме във влака в деня, в който тя пристигна тук.

— Така ли?

— Да, наистина. Но тя не знаеше кой съм аз. А и как би могла? Дотогава не бе чувала за известната фамилия Нанзълук. Дори не е и подозирала за съществуването на Маунт Уидън. Аз обаче знаех за нея и по някаква странна ирония на съдбата, пътувах в същото купе.

— Това е много интересно — каза Конън, но така, като че ли нищо не би могло да бъде по-безинтересно за него.

— И така — продължи Питър — огромна беше изненадата ѝ, когато установи, че сме близки съседи.

— Вярвам, че не е била неприятна — каза Конън.

— В никакъв случай — обадох се аз.

— Благодаря ви, госпожице Лий, за любезните думи — каза Питър.

Погледнах часовника си и казах:

— Ще ви помоля да ни извините с Алвиън. Вече е почти пет, а имаме занятия между пет и шест часа.

— В никакъв случай не трябва да им попречим — каза Конън.

— Не би ли могло — възкликна Питър — този път да има известно изменение в правилата?

На Алвиън не ѝ се тръгваше. Беше нещастна в присъствието на баща си, но не искаше да го напусне.

— Мисля, че такова нещо би било неразумно — казах, докато ставах от мястото си. — Хайде, Алвиън.

Тя ми хвърли враждебен поглед и ми се стори, че съм загубила аванса, който бях спечелила днес следобед.

— Моля те, папа... — започна тя.

— Мое скъпо дете — изгледа я той строго, — чу какво каза гувернантката ти.

Алвиън се изчерви и се почувства неудобно, но аз вече се бях сбогувала с Питър Нанзълук и се запътих към вратата.

В учебната стая Алвиън ме изгледа ядосано и попита:

— Защо трябва да разваляте всичко?

— Да развалям? — повторих аз. — И то всичко?

— Можем да четем по всяко време...

— Но ние четем между пет и шест часа, а не по всяко време — отговорих ѝ сопнато и гласът ми звучеше по-студено, защото се страхувах от чувствата, които се надигаха у мене. Исках да ѝ обясня, че разбирам, че обича баща си, че копнее за неговото одобрение, но че тя не знае начина, по който да спечели чувствата му, и че искам да ѝ помогна за това. Но разбира се, не казах нищо подобно. Никога не съм показвала чувствата си и сега не беше времето да се променям.

— Хайде — продължих, — имаме само един час, затова нека да не губим нито минута от него.

Седна на масата и намусено се загледа в книгата, която четяхме. Беше „Записките на клуба Пикуик“ от Дикенз и ми се струваше, че тази книга би направила малко по-лек твърде сериозния живот на моята ученичка.

Липсваше й обичайният ентузиазъм. Дори не внимаваше, защото изведнъж ме погледна и каза:

— Мисля, че го мразите. Мисля, че не можете да понасяте неговото присъствие.

— Не знам за кого говориш, Алвиън.

— Знаете — обвини ме тя. — Знаете, че говоря за баща си.

— Що за измишльотини — промърморих, като се страхувах, че ще се изчервя. — Хайде, губим време.

Съсредоточих се над книгата, като си напомних, че не бива да четем за нощното приключение с възрастната дама с навита на хартийки коса. Това би било съвсем неподходящо за дете на възрастта на Алвиън.

Тази вечер, когато Алвиън си легна, аз излязох да се разходя в гората. Бях започнала да приемам гората за свое убежище, за място, където мога на спокойствие да си мисля за живота си и да се питам какво ще е бъдещето ми.

Денят беше пълен със събития и беше приятен, докато се появи Конън Тремелин и наруши покоя. Чудех се дали състоянието на имотите му не го кара да отсъства дълго, наистина дълго, а не само за няколко дни. Мислех си, че ако го нямаше, щях да имам шанса да превърна Алвиън в щастливо малко момиченце.

Забрави този мъж, предупреждавах себе си. Избягвай го, когато е възможно. Не можеш да направиш повече.

Но дори и когато го нямаше, Конън Тремелин нахлуваше в мислите ми.

Останах в гората, докато се смрачи. След това се върнах в къщата и няколко минути след като бях влязла в стаята си, Кити почука на вратата:

— Мислех, че те чух да влизаш, госпожице, — каза тя. — Господарят пита за тебе. Ще да е в библиотеката.

— Тогава заведи ме там — казах й аз. — Никога не съм била в това помещение.

Щеше ми се да си среща косата и да се пооправя малко, но имах чувството, че Кити непрекъснато се вглежда и търси определено нещо

в отношенията ни, а пък аз не исках да си мисли, че се кипря, преди да се появя пред господаря.

Тя ме заведе в едно крило на къщата, където още не бях ходила и което отново ми напомни колко огромна е Маунт Мелин. Явно това бяха помещения със специално предназначение, защото бяха луксозни от всички стаи, която бях видяла досега.

Кити отвори една врата и оповести с типичната си глуповата усмивка:

— Госпожицата е тук, господарю.

— Благодаря ти, Кити — каза той и допълни, — влезте, госпожице Лий.

Седеше до маса, отрупана с подвързани в кожа книги и документи. Единствената светлина в стаята идваше от розовата кварцова лампа върху масата.

— Седнете, госпожице Лий.

Помислих си, че е разбрал за костюма за езда на Алис. Сигурно е бил шокиран и сега ще ми каже, че моите услуги повече не са необходими.

Вдигнах гордо, дори надменно, глава и зачаках.

— Беше ми интересно да разбера днес следобед — започна той, — че вече сте се запознали с господин Нанзълк.

— Наистина ли? — учудването в гласа ми не беше преднамерено.

— Разбира се — продължи той, — неизбежно щяхте да се срещнете рано или късно. Той и сестра му са постоянни посетители в нашата къща, но...

— Вие смятате, че не е необходимо той да познава гувернантката на дъщеря ви — добавих аз бързо.

— Госпожице Лий, дали е необходимо или не — укори ме той, — можете да решите само вие или той.

Смутих се и казах, заеквайки:

— Предположих, че сте си помислили, че тъй като съм гувернантка, не ми подхожда да... Да влизам в равноправни отношения с приятел на вашето семейство.

— Моля ви, госпожице Лий, не ми приписвайте думи, които не съм имал намерение да изричам. Уверявам ви, че си е напълно ваша работа с кого сте приятели. Но би могло да се каже, че вашата леля ви

е поверила на моите грижи, когато ви е изпратила под моя покрив, и затова ви помолих да дойдете, за да ви предложи съвет за нещо, което се страхувам, че е доста деликатно.

Бях станала червена като рак и фактът, че той тайно се забавляваше, в което бях сигурна, никак не ми помагаше.

— Господин Нанзълук има репутацията на човек, който... как да го кажа... се поддава на чара на младите дами.

— О! — извиках аз, тъй като не можах да сподавя възклицанието си, толкова неудобно се почувствах.

— Госпожице Лий — усмихна се той и за момент лицето му изглеждаше почти нежно. — Това е просто предупреждение.

— Господин Тремелин — извиках аз, след като успях да се съвзема с усилие, — мисля, че не се нуждая от подобно предупреждение.

— Той е много красив — подигравателната нотка пак се появи в гласа му. — И има репутацията на голям чаровник. Преди вас тук имаше друга млада дама, госпожица Джансън. Често идваше да се вижда с нея. Госпожице Лий, моля ви да не ме разбирате погрешно. А има и още нещо, което бих искал да ви помоля: не приемайте твърде сериозно онова, което господин Нанзълук ви казва.

— Господин Тремелин, изключително любезно от ваша страна е да се грижите за моето благополучие — чух се да казвам с писклив глас, съвсем различен от обичайния ми тон.

— Разбира се, че съм загрижен за вашето благополучие. Вие сте тук, за да се грижите за дъщеря ми. Ето защо то е от изключителна важност за мене.

Стана от мястото си и аз го последвах, защото реших, че ме отправя. Той бавно дойде до мене и сложи ръка на рамото ми.

— Извинете ме — каза той, — но аз съм груб човек и ми липсва елегантността на господин Нанзълук. Исках само да ви предупредя приятелски.

За няколко секунди се вгледах в тези хладни светли очи и си помислих, че съм зърнала мъжа под маската. Изведнъж се съвзех и след този момент на учудваща емоция дълбоко осъзнах самотата си, трагедията на хората, за които никой не се безпокои. Може би това беше самосъжаление. Не знам. Чувствата ми в този момент бяха така объркани, че дори и днес не бих могла да ги определя напълно.

— Благодаря ви — промълвих и избягах обратно в стаята си.

Всеки ден яздехме с Алвиън по един час. Докато наблюдавах малкото момиченце върху Батъркъп, разбрах, че баща ѝ трябва да е бил изключително нетърпелив с нея, защото детето, макар и да не беше родена ездачка, показваше добър напредък.

Разбрах, че всеки ноември в село Мелин се провеждат конни състезания и казах на Алвиън, че трябва да се запише за някое от тях.

Нашите планове ни доставяха удоволствие, тъй като Конън Тремелин щеше да бъде един от съдиите и двете си представяхме неговата изненада, когато ездачката, която щеше да спечели голямата награда, се окажеше дъщеря му, а той си мислеше, че тя никога няма да може да язди.

Триумфът в тази мечта беше нещо, което двете с Алвиън можехме да споделяме. Нейните чувства, разбира се, предизвикваха повече уважение. Тя искаше да победи заради обичта към баща си, докато аз само исках да му докажа, че съм успяла там, където той не е могъл.

И така всеки следобед обличах костюма за езда на Алис — бях престанала да се безпокоя на кого е бил преди това, защото сега вече беше мой — и отивахме на поляната, където Алвиън яздеше.

Бяхме много възторжени в деня, когато тя опита за първи път да галопира.

След това дойде с мене в обора и после я наблюдавах как тича пред мене, след като оставихме конете. От време на време подскачаше във въздуха, което беше израз на пълната ѝ радост. Знаех, че се вижда на състезанието и предчувства онзи звезден миг, когато баща ѝ щеше да я погледне изненадано и да извика: „Алвиън, ти! Мое мило дете, толкова се гордея с тебе!“

Усмивах се, докато прекосях поляната след нея. Когато влязох в къщата, тя не се виждаше и си представих как тича нагоре, като взема по няколко стъпала наведнъж

Така приличаше много повече на нормалното, щастливо дете, в което исках да се превърне.

Изкачих първото стълбище и стигнах до една тъмна площадка, откъдето започваше второто. Чух как някой си пое изненадано дъх и

каза:

— Алис?!

За миг цялото ми тяло се вцепени. Тогава видях, че Селестин Нанзълук е застанала на стълбите. Стискаше здраво перилата и беше така пребледняла, та помислих, че ще припадне.

Разбрах какво беше станало. Гласът беше нейният. Беше ме видяла в костюма на Алис и за секунда беше повярвала, че аз съм Алис или нейният дух.

— Госпожице Нанзълук — казах бързо, за да я успокоя, — учих Алвиън да язди.

Тя леко се заклати, лицето ѝ посивя.

— Съжалявам, че ви изплаших — продължих аз.

— За миг си помислих... — прошепна тя.

— Мисля, че трябва да седнете, госпожице Нанзълук. Получихте шок. — Изкачих се по стълбите и я хванах за ръката. — Искате ли да дойдете в моята стая и да седнете за малко?

Тя кимна с глава и видях, че трепери.

— Съжалявам, че ви разстроих — повторих, докато отварях вратата на стаята си. Влязохме и внимателно я настаних на един стол.

— Да позвъня ли да ви донесат бренди?

Тя поклати глава.

— Сега съм по-добре. Така ме стреснахте, госпожице Лий. Сега разбирам, че се дължи на дрехите.

— Доста е тъмно на онази площадка — казах аз.

— За миг си помислих... — повтори тя.

След това ме погледна отново, уплашено или по-скоро с надежда. Стори ми се, че ме смяташе за привидение, което е приело лика на Марта Лий, гувернантката, и което ще се промени всеки миг.

— Заради дрехите е — побързах да я успокоя.

— Госпожа Тремелин имаше точно такъв костюм за езда. Толкова добре си спомням яката и маншетите. Яздихме заедно само ден, преди да... Знаете ли, бяхме добри приятелки, винаги бяхме заедно и изведнъж...

Обърна се настрани и избърса очите си.

— Помислихте си, че съм госпожа Тремелин, която е възкръснала от мъртвите — казах аз. — Разбирам.

— Беше много глупаво от моя страна. Толкова е странно да имате костюм за езда, който така да прилича на нейния.

— Нейният е.

Тя беше изненадана. Протегна ръка и пипна полата. Държеше плата между палеца и показалеца си, а очите ѝ гледаха премрежено, като че ли се беше втренчила направо в миналото.

— Трябваше да уча Алвиън да язди — продължих бързо аз, — а нямах подходящо облекло. Тогава не знаех, но детето ме заведе в нейната спалня и ми даде тази дреха. Попитах госпожа Полгри дали мога да я нося и тя каза, че всичко е наред.

— Разбирам — каза Селестин. — Това обяснява всичко. Моля ви, госпожице Лий, не споменавайте за моята изненада. Радвам се, че никой друг не ме видя.

— Но всеки би могъл да се стресне особено след като...

— След като какво?

— След като съществува това усещане за Алис... За госпожа Тремелин.

— Какво усещане?

— Може би не е точно усещане. Може би си въобразявам, но наистина ми се струва, че из къщата витае мисълта, че тя не почива в мир.

— Каква мисъл! Защо да не почива в мир? Кой ви каза това?

— Аз... Аз не съм сигурна — запънах се. — Може би само си въобразявам разни неща. Може би никой не е казал нищо, а тази идея просто ми е дошла наум. Съжалявам, че ви разстроих.

— Не трябва да съжалявате, госпожице Лий. Бяхте любезна с мене. Сега се чувствам по-добре. — Тя стана. — Не казвайте на никого колко глупаво съм постъпила. Значи учите Алвиън да язди. Радвам се. Кажете ми, разбирате ли се по-добре сега с нея? Когато пристигнахте, ми се стори, че имаше известен бунт от нейна страна.

— Тя е от онези деца, които автоматично се настройват срещу авторитетите. Да, струва ми се, че ставаме приятелки. Уроците по езда много помогнаха. Между другото, държим ги в тайна от баща и.

Селестин Нанзълук изглеждаше малко шокирана, затова избързах:

— Всъщност крием само напредъка ѝ. Той знае за уроците. Естествено, най-напред поисках разрешение от него. Но той не знае

колко добре се справя Алвиън. Искаме да го изненадаме.

— Разбирам — каза Селестин. — Госпожице Лий, надявам се, че тя не се претоварва с тези уроци.

— Да се претоварва? Но защо? Тя е нормално, здраво дете.

— Много е напрегната. Чудя се дали темпераментът ѝ е подходящ за ездачка.

— Тя е толкова млада, че имаме шанс да формираме характера ѝ, което ще повлияе и върху нейния темперамент. Тя изпитва удоволствие от уроците си и гори от желание да изненада баща си.

— Значи вече ставате приятелки, госпожице Лий. Радвам се за това. Сега трябва да вървя. Пак ви благодаря за любезността. И помнете, нито дума на никого.

— Разбира се, след като такава е желанието ви.

Тя се усмихна и излезе.

Отидох до огледалото и се погледнах в него — страхувам се, че това се беше превърнало в навик, откакто бях дошла тук — и промърморих:

— Би могло да бъде Алис, ако не гледаш лицето... — След това притворих очи и когато чертите на лицето ми се замъглиха, си представих друг образ на неговото място. Наистина трябва да е било шок за Селестин.

Нямаше съмнение, много ми се искаше да приличам на Алис. Чудех се какво ли би казал Конън Тремелин, ако знаеше, че се разхождам с дрехите на жена му и плаша здравомислещите хора като Селестин Нанзълук, когато ме срещнеха на някое по-тъмно място. Чувствах, че той не би искал да продължавам да приличам толкова много на Алис.

И така понеже се нуждаех от дрехите на Алис за уроците по езда с Алвиън и тъй като бях решена тези уроци да продължават, така че да мога да изпитам удоволствието накрая да заявя на баща ѝ: „Нали ви казах!“, страхувах се точно толкова, колкото и Селестин Нанзълук, нашата среща на площадката да не се разчуе.

Измина още една седмица и почувствах как ежедневието ме поглъща. Уроците в учебната Стая и на поляната, напредваха добре. Питър Нанзълук два пъти идва на гости, но успях да го избегна.

Напълно разбирах предупреждението на Конън Тремелин, което явно имаше своите основания. Осъзнах факта, че Питър Нанзълк ме стимулира по някакъв начин и че лесно мога да изпадна в такова състояние, че да очаквам неговите посещения с нетърпение. Нямах намерението да се поставям в такова положение и въобще не се нуждаех от предупреждението на Конън Тремелин, за да разбера, че Питър Нанзълк е прелъстител.

От време навреме си мислех и за неговия брат Джефри и стигнах до извода, че Питър прилича много на него. Когато си мислех за Джефри, се сецах и за дъщерята на госпожа Полфи, за която тя никога не говореше — Дженифър с „най-тънката талия, която човек можеше да си представи“, която криела мислите си от всички, докато най-накрая легнала в сеното или по-скоро в шибоите с очарователния Джефри и в крайна сметка един ден влязла в морето и повече не се върнала.

Разтрепервах се, като се сецах за ужасните капани, които очакваха непредпазливите жени. Имаше между тях и непривлекателни като мене, които зависеха от капризите на другите, за да могат да изкарват прехраната си; но имаше и още по-нещастни същества, които привличаха блуждаещия поглед на съблазнителите и един ден откриваха, че единствената поносима възможност, която се разкрива пред тях, е да сложат край на живота си.

Интересът ми към уроците по езда на Алвиън и личността на нейния баща ме бяха накарали временно да забравя за малката Джилфлауър. Детето беше толкова тихо, че не беше трудно да го забравиш. От време на време чувах тъничкия й, треперлив гласец, със странната му фалшива нотка, да пее навън или вътре в къщата. Стаята на семейство Полгри беше точно под моята, така че когато пееше там, гласът й достигаше до мене.

Когато я чувах, обикновено си казвах, че щом може да научи песни, значи може да научи и други неща.

Изглежда съм започнала да сънувам посред бял ден, защото наред с картината, когато Конън Тремелин връчва наградата за първото място в конните състезания през ноември на дъщеря си, докато в същото време хвърля извинителен и същевременно пълен с възхищение и одобрение поглед към мене, имах и друго видение — как Джили седи до Алвиън в учебната стая, а зад мене се чуват шепнещи

гласове: „Ако не беше госпожица Марта Лий, това никога нямаше да стане. Тя прави чудеса с децата. Вижте какво успя да направи с Алвиън, а сега и с Джили...“

Но по онова време Алвиън продължаваше да е упорита, а Джилифлауър неуловима и както казваха сестрите Тапърти, „да ѝ хлопа дъската“.

След това в тези малко или много мирни дни се случиха две събития, които ме обезпокоиха.

Първото може би беше незначително, но ме преследваше и дълго време не можех да се отърва от него.

Преглеждах една от тетрадките по аритметика на Алвиън, докато тя седеше от другата страна на масата и пишеше есе. Докато прелиствах тетрадката, от нея изпадна листче хартия.

То беше цялото изрисувано. Вече бях открила, че Алвиън има определен талант в рисуването и смятах някой ден, при удобен случай, да разговарям с Конън Тремелин за това, защото според мене тя трябваше да бъде насърчена. Самата аз можех само да ѝ покажа някои основни неща от това изкуство, но ми се струваше, че ѝ трябва квалифициран учител по рисуване.

Рисунките бяха на лица. В едното от тях разпознах себе си. Не беше зле. Наистина ли изглеждах толкова суха? Сигурно не през цялото време. Но може би тя ме виждаше по този начин. Следваха няколко рисунки на баща ѝ. Човек определено можеше да го разпознае. Обърнах листчето и видях, че от другата страна има няколко рисунки на момичешко лице. Не бях сигурна обаче, кое е момичето. Тя самата? Не... Това беше Джили. И все пак приличаше на Алвиън.

Гледах втренчено хартийката. Бях толкова съсредоточена, че не разбрах кога се е пресегнала през масата, докато не я дръпна от ръката ми.

— Това е мое — каза тя.

— А това, което направи, е страшно неприлично.

— Нямате право да шпионирате.

— Скъпо момиченце, това листче беше в тетрадката ти по математика.

— Значи не е трябвало да бъде там.

— Тогавата се сърди на него — казах шеговито. След това продължих по-сериозно. — Моля те да не сграбчваш нещата по този

толкова невъзпитан начин.

— Извинете — промърмори тя неохотно.

Върнах се към сметките ѝ, повечето от които бяха грешни. Аритметиката не беше между силните ѝ предмети. Може би поради тази причина прекарваше толкова време да рисува лица, вместо да се заеме с работата си. Защо беше толкова раздразнена? Защо беше нарисувала онези лица, които приличаха и на нея, и на Джили?

— Алвиън, ще трябва да порботиш по-сериозно върху аритметиката.

Тя се усмихна враждебно.

— Не си усвоила добре дори най-простите правила на смятането, да не говорим за умножението. Ако аритметиката ти беше наполовина толкова добра, колкото рисуването ти, щях да бъда много щастлива.

Тя пак не отговори.

— Защо не искаше да видя лицата, които си нарисувала? Мисля, че някои от тях са много добри.

Пак никакъв отговор.

— Особено — продължих аз — рисунката на баща ти. — Даже и тогава самото му споменаване извика нежната ѝ и тъжна усмивка. — И тези момичешки лица... Моля те, кажи ми, кой е на рисунките — ти или Джили?

Усмивката замръзна на лицето ѝ. След това, затаила дъх, попита:

— А вие за кой ги взимате, госпожице?

— За кого — поправих я внимателно.

— Добре, за кого ги взимате?

— Е, нека пак да погледна.

Тя се поколеба, след това извади листчето и ми го подаде. Погледът ѝ беше нетърпелив. Разгледах лицата и казах:

— На тази рисунка може да си ти, но може да е и Джили.

— Значи мислите, че си приличаме?

— Не... Не ми беше идвало на ума досега.

— А сега вече ви идва.

— На такава възраст сте, когато децата често пъти си приличат.

— Не съм като нея! — извика тя развълнувано. — Не съм като тази... идиотка.

— Алвиън, не трябва да използваш тази дума. Не разбираш ли, че никак не е хубаво?

— Вярно, но не съм като нея. Не трябваше да казвате такова нещо. Ако го повторите, ще кажа на татко да ви изгони. Той ще го направи, ако го помоля... Само трябва да поискам и ще си отидете.

Тя крещеше и разбрах, че се опитва да убеди сама себе си в две неща. Първото беше, че няма ни най-малка прилика между нея и Джили, а другото, че само трябва да поиска нещо от баща си и желанието ѝ ще бъде изпълнено.

Питах се каква ли е причината за тази ярост.

Лицето ѝ изразяваше пълна затвореност в себе си.

— Имаш точно десет минути, за да завършиш есето си — казах спокойно, след като погледнах часовника, забоден на корсажа на сивата ми памучна рокля.

Дръпнах тетрадката по аритметика към себе си и се престорих, че съм съсредоточена в нея.

Вторият инцидент беше още по-тревожен.

Денят беше сравнително мирен, което означаваше, че уроците бяха минали добре. Бях направила обичайната си късна разходка в гората и когато се връщах, видях две карети пред къщата. Разпознах едната — беше от Маунт Уидън и сигурно Питър или Селестин бяха дошли на гости. Не бях виждала другата карета, но забелязах, че има герб. Беше много хубава. Зачудих се на кого ли може да бъде, преди да си напомня, че не е моя работа.

Качих се бързо по задните стълби към стаята си.

Беше топла нощ и когато седнах на прозореца, чух музика от един отворен прозорец. Разбрах, че Конън Тремелин има гости.

Представих си, че са в някоя от стаите, които още не бях виждала. Защо пък трябваше да съм ги виждала? — питах се. Аз съм само гувернантка. Елегантно облеченият Конън Тремелин щеше да ръководи играта на карти или пък щеше да седи с гостите си и да слуша музика.

Познах музиката — беше Менделсон, „Сън в лятна нощ“ — и внезапно почувствах копнеж да бъда долу между гостите. Странното беше, че това желание беше по-силно, отколкото някога бях изпитвала да присъствам на соаретата на леля Аделаид или на вечерите, организирани от Филида. Бях обзета от любопитство и не можех да устоя на изкушението да позвъня на Кити или Дейзи, които винаги

знаеха какво става и бяха щастливи да го споделят с всеки, който прояви интерес.

— Дойде Дейзи. Изглеждаше развълнувана.

— Искам малко топла вода, Дейзи. Би ли могла да ми донесеш?

— Да, разбира се, госпожице.

— Разбрах, че има гости в къщата тази вечер.

— О, да, госпожице, макар че не прилича на приемите, които правехме по-рано. Май че сега, след кат' мина годината, господарят ще приема по-често гости. Така каза госпожа Полгри.

— Изглежда е било доста тихо тук през миналата година.

— Но така трябва след кат' някой е умрял в семейството.

— Разбира се. Кой са сега гостите?

— Госпожица Селестин и разбира се, господин Питър.

— Видях каретата им.

Гласът ми звучеше любопитно и се засрамах. Не бях по-добра от която и да е клюкарстваща прислужничка.

— Да, и ще ти кажа кой още е тук.

— Кой?

— Сър Томас и лейди Треслин.

Видът ѝ беше съзаклятнически, като че ли това означаваше нещо.

— О? — възкликнах окуражително.

— Макар че — продължи Дейзи — госпожа Полгри казва, че сър Томас хич го няма и не му мястото да се мъкне по приеми, а да си стои в леглото.

— Защо? Болен ли е?

— Е, над седемдесетте е и сърцето му не го бива. Госпожа Полгри казва, че може изведнъж да се гътнеш със таквоз сърце, и то без никой да те бутне. Не че...

Тя спря и ми намигна. Копнеех да Продължи, но почувствах, че е под моето достойнство да я помоля за това.

— Тя е друга история.

— Кой?

— Как, лейди Треслин, разбира се. Трябва да я видиш. Има деколте чак дотук, а рамото ѝ е украсено с прекрасни цветя. Голяма красавица, ама само чака...

— Разбирам, че не е на същата възраст, както съпругът ѝ.

Дейзи се изкикоти:

— Казват, че разликата им е четирийсет години, а тя обича да казва, че са петдесет.

— Ти май не я харесваш.

— Аз ли? Е, затова пък други много я харесват.

И Дейзи отново изпадна в истеричен смях, а аз докато гледах тромавата ѝ фигура в тесни дрехи и слушах хриптящия ѝ смях, се засрамах, че слушам клюките ѝ, така че казах:

— Бих искала все пак топлата вода, Дейзи.

Дейзи се успокои и отиде да я донесе. Сега вече имах по-ясна представа за това, което ставаше в хола.

Все още си мислех за тях, докато миех ръцете си и пусках косата си за през нощта.

Музикантите свиреха валс от Шопен и музиката ме отнесе извън спалнята ми на гувернантка, като ме мъчеше с удоволствията, които предлагаше и които никога нямаше да мога да изпитам — изискана красота, салон като този в къщата, остроумие, чар, силата да накарам един мъж да ме обича.

Стреснах се от тези мисли. Какво общо имаха те с гувернантка като мене?

Отидох до прозореца. Времето беше хубаво и топло толкова от отдавна, че не мислех, че ще се задържи още. Скоро щяха да дойдат есенните мъгли, а бях чула, че те, както и бурните ветрове, които духаха от югозапад, са „нещо специално в тези части“, както казваше Тапърти.

Можех да усетя мириса на морето и да чуя тихия плясък на вълните. „Гласовете“ се надигаха в залива Мелин.

И изведнъж видях светлина в тъмната част на къщата и почувствах как ме полазиха тръпки. Знаех, че прозорецът е на стаята, където Алвиън ме беше завела, за да си избира костюм за езда.

Жалузите бяха спуснати. Преди не бях забелязала това. Бях сигурна, че преди малко не беше така, защото откакто бях разбрала, че това е стаята на Алис, бях придобила навика, за който съжалявах и от който се опитвах да се излекувам, да хвърлям поглед към прозореца винаги, когато заставах на моя.

Жалузите бяха от тънка материя, защото зад тях ясно се виждаше светлина. Беше слаба, но не можеше да се сбърка. Тя се раздвижи пред

изненадания ми поглед.

Стоях на прозореца си и гледах навън, докато видях сянка върху жалузите. Беше на жена.

Чух до себе си глас, който каза:

— Това е Алис!

Разбрах, че сама бях изказала мисълта си на глас. Сънувам, казах си. Само си въобразявам разни неща. Сред това отново видях силуета на сянката, очертан на жалузите.

Ръцете ми, които стискаха перваза на прозореца, все още трепереха, докато наблюдавах мигащата светлина. Изпитвах желание да извикам Дейзи или Кити или да отида при госпожа Полгри.

Въздържах се, като си представих колко глупаво би изглеждало това. Така че останах втренчена в прозореца. След малко всичко потъна отново в мрак.

Дълго стоях и наблюдавах, но не видях нищо повече.

В хола свиреха друг валс от Шопен, а аз останах на прозореца, докато ми стана студено, макар че септемврийската нощ беше топла. След това си легнах, но не можах да заспя дълго време.

А накрая, когато заспах, сънувах, че една жена идва в стаята ми. Беше облечена в костюм за езда със синя яка и маншети и украсен с плетени ширити с пискюлчета. Тя ми каза:

— Не бях в онзи влак, госпожице Лий — Чудите се къде съм? Вие трябва да ме откриете.

В съня си чух шепота на вълните в заливчето под къщата. Първото нещо, което направих, след като станах на следващата сутрин веднага щом изгря зората, беше да отида до прозореца и да погледна към стаята, която преди малко повече от година е принадлежала на Алис.

Жалузите бяха вдигнати. Богатите сини кадифени завеси се виждаха отлично.

4

След около седмица видях за първи път Линда Треслин.

Минаваше шест часът. С Алвиън затворихме учебниците и отидохме в конюшната да видим какво става с Батъркъп, която си бе разтегнала сухожилието следобед.

Ветеринарният лекар бе прегледал кобилата и ѝ бе наложил лапа. Алвиън ми се стори доста обезпокоена.

— Не се тревожете, г-це Алвиън — успокои я Джо Тапърти. — Батъркъп ще се оправи за няма и седмица, ще видите! Джим Бонд е най-добрият конски доктор на света!

Детето се развесели, когато му казах, че на следващия ден ще язди Блек Принс.

Тя се зарадва, защото с този кон можеше да покаже какво е научила. Все пак задоволството ѝ бе примесено с боязън.

На излизане от конюшната си погледнах часовника.

— Искаш ли да се разходим малко из градината? — предложих аз. — Имаме половин час на разположение.

Тя охотно се съгласи и заедно се отправихме натам.

Маунт Мелин е разположен върху плато с ширина около миля. Склонът към морския бряг е доста стръмен, заради това бяха прокарани няколко зигзаговидни пътеки, улесняващи спускането. Градинарите полагаха много усилия за поддържането на парка, в който растяха красиви цветя и декоративни храсти. На много места се забелязваха кокетни беседки, чиито стени представляваха дървени решетки, по които пълзяха рози. Те цъфтяха буйно, а ароматът им придаваше неописуема прелест на въздуха.

Можех с часове да седя в някоя от тези беседки и да съзерцавам морето. Южното крило на замъка представляваше грандиозна гледка: грамада от сив гранит, прилична на непристъпна крепост, кацнала на стръмната скала. Маунт Мелин сякаш хвърляше предизвикателство не само към морето, но и към целия свят.

Спуснахме се надолу по криволичещата пътека и тъкмо се изравнихме с една беседка, когато забелязахме, че вътре са се разположили двама души.

Алвиън възкликна, аз проследих погледа ѝ и ги видях — седяха плътно един до друг. Линда Треслин беше една от най-красивите жени, които съм виждала някога — с гарваново-черни коси и смугло лице с изваяни черти. На главата си носеше прозрачен шарф, обсипан с пайети. Приличаше ми на героиня от „Сън в лятна нощ“ — може би на Титания, макар че не си я представях толкова мургава. Красотата на лейди Треслин привличаше погледите така, както магнитът привлича желязото. Не можех да откъсна възхитените си очи от лицето ѝ. Тя носеше плътно прилепнала рокля от бледолилав шифон, а на деколтето ѝ бе закачена голяма диамантена брошка.

Пръв заговори Конън:

О, та това са дъщеря ми и гувернантката. Малка разходка, така ли, г-це Лий?

— Вечерта е толкова приятна — отвърнах аз и понечих да хвана Алвиън за ръката, но тя се отдръпна демонстративно.

— Мога ли да поседя малко с вас, татко?

— Нали се разхождаш с г-ца Лий? — рече той. — Не е редно да я изоставяш.

— Да вървим, Алвиън — предложих аз.

Конън се обърна към събеседницата си:

— Имахме голям късмет с госпожица Лий. Тя е... възхитителна!

— Наистина най-сетне се сдобихте с отлична гувернантка — каза лейди Треслин.

Почувствах се неловко, сякаш бях кон за продан ѝ купувачите обсъждаха качествата ми: Сигурна бях, че Трелин усеща смущението ми и се забавлява невероятно. Понякога си мислех, че той е доста противен човек.

— Време е да се прибираме — заявих с леден тон. — Искане просто да глътнем малко чист въздух, преди да си легнем. Хайде, Алвиън! — казах аз, хванах я здраво за ръката и я задърпах по обратния път.

— Искане да остана — възпротиви се тя. — Искане да говоря с теб, татко.

— Виждаш, че съм зает. Друг път ще си говорим.

— Не, сега! Важно е!

— Не вярвам, че е толкова важно. Утре ще разговаряме.

— Не... не... сега! — истерично изкрещя Алвиън. Никога не се бе противопоставяла толкова открито на баща си.

— Виждам, че Алвиън е личност с характер — прошепна лейди Треслин.

— Г-ца Лий ще овладее ситуацията — хладно заяви Конън.

— Разбира се. Нали е съвършената гувернантка... — В тона на красавицата прозвуча явна подигравка. Така се вбесих, че сграбчих Алвиън за ръката и грубо я повлякох нагоре по пътеката.

Тя хлипаше и подсмърчаше, но не обели нито дума, докато не се прибрахме.

— Мразя я! Знаете ли, г-це Лий, тя иска да ми стане майка.

Не отвърнах нищо. Мислех, че е опасно, защото бе твърде вероятно някой да ни подслушва. Чак когато влязохме в стаята ѝ и аз затворих вратата зад гърба си, казах:

— Забележката ти предизвика истинско изумление у мен, Алвиън. Как е възможно лейди Треслин да ти стане майка, след като е омъжена?

— Той скоро ще умре.

— Откъде си толкова сигурна?

— Всички казват, че това ще стане всеки момент.

Бях потресена от факта, че до ушите на детето са достигнали подобни отвратителни клюки, и реших да поговоря с г-жа Полгри по този въпрос. Слугите трябва да си държат устата затворена в присъствието на Алвиън. Кой ли го бе казал... Дейзи и Кити... или Джо Тапърти и жена му?

— Тя непрекъснато идва тук — продължаваше момичето. — Няма да ѝ разреши да заеме мястото на мама. Няма да разреши на никого.

— Алвиън, не е прилично да изпадаш в истерия заради разни нелепи клюки! Няма повече да допусна да говориш подобни неща в мое присъствие! Това е срамно! Обиждаш баща си!

При тези думи тя потъна в дълбок размисъл. Колко много го обичаше! Бедната Алвиън! Жал ми беше за това самотно сираче!

Преди половин час, докато стоях в прекрасната градина и онази красавица ми се подиграваше, ми беше жал за самата мен. Казах си:

„Не е честно. Защо един има всичко, а друг — нищо? Дали ще бъде красива в шифон и с диаманти? Може би не колкото лейди Треслин, но все пак ще изглеждам по-добре, отколкото със сивата памучна рокля и тюркоазената брошка, останала от баба ми.“

Сега забравих самосъжалението, защото сърцето ми се късаше заради Алвиън.

Сложих я в леглото и се прибрах в стаята си, обзета от печал. Продължавах да си мисля за Конън Тремелин и лейди Треслин, които седяха в беседката и си шепнеха. Дали са още там? За какво ли разговарят? Сигурно за любов! Двете с Алвиън явно ги прекъснахме в разгара на флирта. Бях възмутена от поведението на Конън. Как можеше да се впуска в авантюра с омъжена жена, дала обет за вярност на съпруга си?

Приближих се до прозореца — добре, че не гледаше към градината и морето. Подпрях лакти на перваза и дълбоко вдъхнах аромата на тази прелестна вечер. Слънцето бе залязло и мракът бързо се съгъстяваше. Потърсих с поглед прозореца, зад който ми се бе мярнал силуетът.

Съсредоточено се вирах в сините завеси. Не знаех точно какво очаквах да видя: лице или махаща ръка? Често се присмивах на приумиците си, но не и по здрач. По това време на деня бях готова да повярвам на всичко.

Внезапно завесите се размърдаха — в стаята имаше някой.

Тази вечер бях изпаднала в много особено разположение на духа. То вероятно се дължеше на срещата с Конън Тремелин и лейди Треслин в градинската беседка, но по онова време все още не бях наясно с чувствата си и не можех напълно да си обясня промяната в настроението си. Току-що ме бяха унижили и обидили и ето че пак бях готова да рискувам. Стаята на Алис се намиреше в онази част от замъка, където нямах право да влизам. Ако ме хванеха, щях да изпадна в много неудобно положение, ала безразсъдството ми взе връх над здравия разум.

Обзеха ме натрапчиви мисли за Алис. Понякога горях от толкова силно желание да разгадая тайната на смъртта ѝ, че бях готова на всичко.

Внимателно се измъкнах от стаята си, напуснах крилото на замъка, където живеех, и продължих към будоара на Алис. Почуках на вратата и полека я отворих. Сърцето ми биеше като тежък ковашки чук.

В първия миг не забелязах никого, сетне видях как завесите се полюшват — някой се криеше зад тях.

— Има ли някой тук? — попитах аз, като се опитах да овладеем гласа си.

Отговор не последва: онзи, който се криеше зад завесите, не желаше да бъде разкрит.

Прекоших стаята, дръпнах завесите и видях треперещата Джили.

Клепачите ѝ страхливо запърхаха, а сините ѝ очи ме гледаха безучастно. Протегнах ръка към нея и тя боязливо се притисна към стената.

— Няма да ти сторя нищо лошо, Джили — нежно рекох аз.

Тя ме гледаше все така безизразно и аз я попитах:

— Ще ми кажеш ли какво търсиш тук?

Детето мълчеше и трескаво оглеждаше стаята, сякаш диреше нечия помощ. За миг ме обзе странно усещане, че тя вижда някого или нещо.

— Джили, знаеш, че не бива да пристъпваш прага на тази стая, нали? — Тя се отдръпна уплашено и аз повторих думите си.

Детето кимна и веднага след това поклати глава.

— Ще те отведа в моята стая и там ще си поговорим.

Прегърнах я през раменете; крехкото ѝ телце трепереше. Поведох я към вратата, тя ме последва неохотно, а на прага извърна глава и внезапно извика:

— Госпожо, върнете се! Върнете се, моля ви! — Изведох я навън и затворих вратата, сетне я повлякох към стаята си.

Най-сетне се озовахме там, аз хлопнах вратата и се подпрях на нея. Устните на Джили потрепваха.

— Искам да разбереш, че няма да ти направя нищо лошо. Искам да ти бъда приятелка. — Тя продължаваше да ме гледа безизразно и аз казах напосоки: — Искам да ти бъда приятелка като госпожа Тремелин.

Джили трепна и за миг погледът ѝ се оживи. Бях се натъкнала на ново откритие: Алис е била привързана към това нещастно дете.

— Ти търсеше г-жа Тремелин в онази стая, нали?

Тя кимна. Изглеждаше толкова развълнувана, че видът ѝ ме трогна. Коленичих до нея, прегърнах я и я погледнах в очите.

— Няма да я намериш, Джили. Тя е мъртва. Няма смисъл да я търсиш в замъка.

Детето кимна. Не знаех дали е съгласна с мен или пък вярва, че ще открие Алис в Маунт Мелин.

— Трябва да се опитаме да я забравим, Джили!

Тя бавно спусна клепачи, за да скрие очите си от мен.

— Искам да бъдем приятелки. Ако се сприятелим, няма да се толкова самотна.

Тя поклати глава. Стори ми се, че в светлите очи проблясва искрица надежда; Джили не трепереше: сигурна бях, че вече не я е страх от мене.

Внезапно тя се отскубна от прегръдките ми и се втурна към вратата. Не я последвах. На прага Джили се обърна и ме погледна; на устните ѝ играеше лека усмивка. Сетне детето избяга.

Вярвах, че съм намерила път към самотната ѝ напласена душа. Джили вече не се страхуваше от мен.

Сетне се замислих за Алис, която е обичала това дете. Представата ми за тази жена се допълни с нови подробности.

Приближих се до прозореца, отново потърсих с поглед нейните покои и си спомних нощта, когато забелязах онзи силует зад завесите фактът, че бях заварила Джили там, не хвърляше светлина върху загадката, защото онази сянка не принадлежеше на дете, а на жена.

На следващия ден г-жа Полгри ме покани на чай в стаята си.

— Госпожо — рекох аз, — бих искала да обсъдя с вас един много важен въпрос.

Тя поруменя от удоволствие. Гувернантка, която търсеше съвета ѝ, бе нейният идеал.

— С удоволствие ще ви отделя един час, за да прием по чаша от най-хубавия ми чай отвърна ми тя.

Тя ме гледаше над чаените чаши с израз, граничещ едва ли не с уважение.

— А сега, г-це Лий, кажете с какво мога да ви бъда полезна.

— Малко съм объркана — започнах аз и замислено разбърках чая си. — Алвиън ми подметна нещо възмутително. Сигурна съм, че тя е дочула клюки, което е твърде нежелателно за дете на нейната възраст.

— Както и за всички нас, както вероятно би сметнала една благовъзпитана млада дама като вас — отвърна г-жа Полгри с известна доза лицемерие.

Разказах ѝ как по време на разходката сме срещнали господаря и лейди Треслин.

— Веднага след това Алвиън изрече онази ужасна забележка. Тя каза, че лейди Треслин искала да ѝ стане майка.

Г-жа Полгри поклати глава и рече:

— Имате ли нещо против да ви сипя една лъжица уиски в чая, г-це Лий? Няма по-добро средства за повдигане на духа.

Нямах желание да пия уиски, но г-жа Полгри положително имаше и сигурно щеше да бъде страшно разочарована, ако ѝ откажех, така че рекох:

— Съвсем малка лъжичка, ако обичате.

Тя отключи бюфета, измъкна бутилка уиски и с педантична точност премери дозите. Почудих се какви ли невероятни запаси бяха скрити в бюфета ѝ.

Сега приличахме на двойка съзаклятници и икономката се разтапяше от удоволствие.

— Може би цялата история ще ви се стори донейде скандална — започна тя.

— Подготвена съм за това — уверих я аз.

— Ами, сър Томас Треслин е старик, който преди няколко години се ожени за тази млада дама Тя била актриса в Лондон. Сър Томас гостувал там у приятели и по някое време се завърна с нея. Цялата околия гръмна, като разбра какво е направил изкуфелият старец.

— Вярвам, че е било така.

— Разправят, че била една от най-големите красавици.

— И това е вярно.

— А мъжете са глупаци. Господарят също си има своите слабости — призна г-жа Полгри.

— Знам, че всички клюкарстват, но се безпокоя, че клюките достигат до ушите на Алвиън.

— Затуй сте права, госпойце. Ама как да забраниш на хората да говорят, пък и детето се вре навсякъде да слухти.

— Мислите ли, че Дейзи и Кити са се раздрънкали пред нея?

Г-жа Полгри се наведе към мен и ми лъхна на уиски. Дали и аз миришех толкова силно на алкохол?

— Всички дрънкат, госпойце.

— Това ми е ясно.

— Някои викат, че на двамата не им трябвала църковна благословия, за да си вършат работата.

Чувствах се ужасно. Не исках да имам нищо общо с тези долнопробни приказки. Не исках те да разстройват чувствителната душа на Алвиън.

— Господарят е буен по натура, пък и не мога да твърдя, че е безразличен към жените.

— Мислите, че...

Тя кимна.

— Умре ли сър Томас, ще си имаме нова господарка. Чакат го да хвърли топа. Особено откак... г-жа Тремелин си отиде, Бог да я прости.

Не исках да задавам въпроса, напирещ на устните ми, но някаква невидима сила го измъкна на бял свят.

— А те... докато госпожата още е била жива?

Г-жа Полгри бавно кимна.

— Той често я навестяваше. Всичко започна малко след пристигането ѝ. Понявга г-н Тремелин излиза посред нощ и се връща чак на сутринта, ама той си е господарят тука и няма кой да му се опъне. Ние сме му слуги... готвим... чистим... учим детето... това е положението.

— Значи мислите, че Алвиън повтаря онова, което всички знаят? Щом сър Томас умре, лейди Треслин ще ѝ стане майка.

— Някои викат, че щяло да стане така. Пък няма и да е лошо. Госпожата не е от ония, дето си навират носа в работата на слугите, тъй че и с нея ще си я караме както преди. По-добре е господарят да живее законно с нея, отколкото в грях, мисля си аз.

— Можем ли да предупредим момичетата да не обсъждат пред Алвиън тези неща?

— Все едно да забраниш на кукувица да кука пролетно време. И да ги смажа от бой, пак ще дрънкат. Няма оправия. Туй си им е в кръвчицата. Едно време не беше така, ама какво да правиш...

Кимнах съчувствено. Мислех за Алис. Тя е знаела за връзката на съпруга ѝ с лейди Треслин. Нищо чудно, че е решила да избяга с Джефри Нанзълк. Горката Алис! Какви ли терзания е трябвало да преживее с такъв съпруг!

Г-жа Полгри беше в прекрасно настроение, така че реших да насоча разговора и към други теми, които ме интересуваха.

— Опитвали ли сте да учите Джили да чете и пише?

— Джили? Че какъв смисъл има да я уча? Тя не е в ред, нима не сте забелязала, госпоице? — Г-жа Полгри завъртя ръка пред лицето си.

— Тя пее хубаво. Щом е научила толкова песни, защо да не може да усвои и други неща?

— Джили не е добре. Кат се сетя само как се роди. Не обичам да говоря много-много за тия неща, ама сигур сте чували какво стана с мойта Дженифър. — Гласът на г-жа Полгри стана треперлив от нахлулите чувства. А може и да беше от уискито, защото това явно не беше първата ѝ лъжица за деня. — Често си мисля, че Джилифлауър е прокълнато дете. Ние не я искахме. Беше само на два месеца, когато Дженифър си отиде. Приливът изхвърли тялото ѝ долу на брега.

— Съжалявам — тихо промълвих аз.

Г-жа Полгри се помъчи да отпъди обзелата я печал.

— Тя си отиде, но Джили остана. Още отначалото не беше кат другите деца.

— Сигурно се е чувствала нещастна.

Икономката ме изгледа високомерно.

— С мъжа ми направихме каквото ни беше по силите.

— Кога забелязахте, че тя се отличава от другите деца?

— Ами че трябва да беше около четиригодишна.

— Това преди колко години беше?

— Преди четири.

— Значи тя е на една възраст с Алвиън, но изглежда по-малка.

— Роди се няколко месеца след госпожицата. Играеха заедно чат-пат... щото бяха връстници. Обаче Джили преживя едно нещастие, като беше на... чакайте да си спомня... приближаваше четвъртият ѝ рожден ден.

— Какво нещастие?

— Ами играла на алеята да портата. Госпожата се прибирала от езда. Тя беше много добра ездачка, да ви кажа правичката. Та Джили хукнала подир една пеперуда и паднала под коня. Едвам що не умря тогава.

— Горката Джили!

— Госпожата беше толкоз разстроена. Все викаше, че тя била виновна. Ама Джили е трябвало да внимава. Все ѝ викахме да гледа пътя, ама тя подгонила пеперудата и всичко друго ѝ щукнало от ума. Все се заяпва по цветя, бръмбари, птици и разни такива. Госпожата много се грижеше за нея. Джили все вървеше подире ѝ и плачеше, кат я няма.

Г-жа Полгри отново си напълни чашата и ме попита дали и аз искам. Отказах. Наблюдавах я как щедро си сипва уиски в чая.

— Джили се роди в грях. Тя не биваше да вижда бял свят. Господ я е прокзел; нали казват, че децата плащат за греховете на родителите си.

Тези думи ме вбесиха. Ненавиждах подобни изопачени твърдения. Щеше ми да се зашлевя през лицето тази жена, която най-спокойно си пиеше уискито и приемаше нещастие то на внучката си като Божия воля.

Учудваше ме и невежеството на тези хора, които изобщо не можеха да свържат странната психика на Джили с преживяната злополука, а вярваха, че Господ я е наказал да плаща за греховете на родителите си.

Не възразих, защото усещах, че ми предстои тежка борба и щях да имам нужда от колкото се може повече съюзници.

Исках да разбера Джили и да утеша Алвиън. Открих у себе си любов към децата, за която не бях и подозирала преди пристигането си в Маунт Мелин. Всъщност откакто заживях тук, научих много нови неща за себе си.

Ето защо исках да се съсредоточа върху тези деца, така нямаше да мисля за връзката на Конън Тремелин с лейди Треслин. Сетех ли се за тях, кипвах от яд, но по него време наричах яда си „отвращение“.

Така че седях в стаята на г-жа Полгри, слушах приказките ѝ, но не ѝ казах какво мисля.

Целият замък гореше от възбуда, защото щеше да има бал — първият след смъртта на Алис — говореше се само за това. Алвиън изобщо не можеше да се съсредоточи върху уроците си; Кити и Дейзи трепереха в очакване и непрекъснато ги заварвах да танцуват валс.

Градинарите донесоха цветя от разсадника и така красиво наредиха балната зала, че заслужаваха похвала. Бяха изпратени покани на всички благородници и знаменитости в околността.

— Не разбирам защо се вълнуваш толкова много — рекох на Алвиън. — Нито ти, нито аз ще присъстваме на бала.

— Докато майка ми беше жива — замечтано промълви момичето, — имаше много балове. Тя обожаваше танците. Като облечеше вечерния си тоалет, идваше при мен — беше толкова красива. Водеше ме в солариума и аз гледах през тайното прозорче зад завесите какво става в балната зала.

— Какво тайно прозорче?

— А, вие всъщност не знаете — рече Алвиън и ме погледна с неприкрито превъзходство. Сигурно си умираше от удоволствие, че бе хванала натясно гувернантката, която непрекъснато ѝ напомняше колко много неща не знае.

— Не познавам добре замъка. Знаеш, че нямам право да обикалям, където пожелаея.

— Не сте виждала и солариума. В Маунт Мелин има много тайни прозорчета, както подобава на голям замък. И в Маунт Уидън има едно. Мама ми е разказвала, че оттам жените наблюдавали мъжете, когато пирували. Не можели да седят с тях, затова ги гледали през тези прозорчета. И в параклиса има такъв скрит отвор. Наричаме го „прозорчето на прокажените“. Болните нямали право да влизат в параклиса, затова наблюдавали църковната служба оттам. Когато започне балът, ще се кача в солариума и ще гледам през тайното прозорче. Елате с мен, госпожице, моля ви.

Ще видим — отвърнах аз.

В деня на бала проведохме урока по езда както обикновено, само че Алвиън яздеше Блек Принс.

Когато детето възседна коня, ме обзе странно безпокойство, но се постарях да се успокоя, защото ако Алвиън искаше да стане наистина добра ездачка, трябваше да преодолее нивото на Батъркъп. Яздеше ли веднъж Принс, щеше да придобие по-голяма увереност във възможностите си и вероятно никога вече нямаше да пожелае да се качи на Батъркъп.

Първите няколко упражнения минаха много добре. Принс се държеше прекрасно и самоувереността на Алвиън растеше. Вече нямаше и следа от съмнение, че тя ще може да вземе участие в традиционните конни състезания през ноември.

Ала явно този ден няхахме късмет. Подозирах, че Алвиън е твърде разсеяна, тъй като си мисли през цялото време за бала. Тя все още се държеше резервирано с мен, освен по време на уроците по езда, когато отведнъж се превръщахме в добри приятелки; но щом съблечахме костюмите за езда, неусетно възприемахме обичайното си поведение. Все се опитвах да укрепя доверието ѝ в мен, но, уви, няха успех.

По средата на урока Принс се втурна напред в бесен галоп. Разрешавах на Алвиън да галопира само когато я водех с въже, освен това полето бе твърде малко за подобни смели начинания. Щях да дам на възпитаницата свобода на действията едва след като усетех, че е напълно сигурна във възможностите си.

Нямаше да възникне никакъв проблем, ако Алвиън се бе овладяла и бе постъпила според наставленията ми, но щом Принс полетя напред, тя извика уплашено и стреснатото животно начаса усети страха ѝ.

Сърцето ми изстина, щом чух бясното чаткане на копита по меката почва. Алвиън, забравила всичко друго освен страха си, опасно залитна настрани.

Веднага пришпорих коня си и я последвах. Трябваше на всяка цена да хвана Принс за юздите, преди да достигне плета, тъй като без съмнение конят щеше да се опита да го прескочи и ученичката ми щеше да се озове под копитата му. Страхът ми вдъхна сили, аз хванах юздите и го дръпнах миг преди да полети над плета. Успях да го успокоя, а смъртнобледата Алвиън тупна на земята.

— Всичко е наред — успокоих я аз. — Това се случи, защото си мислеше за други неща. Още не можеш да си позволиш дори и за миг

да забравиш какво правиш.

Знаех, че има само един път към успеха. Накарах треперещата от страх Алвиън отново да възседне коня. От ума ми не излизаше мисълта, че ще се наплаши от ездата след подобен инцидент. Трябваше да ѝ помогна да преодолее страха веднъж завинаги.

Тя се подчини неохотно, но към края на урока от уплахата ѝ не бе останала и следа и аз бях сигурна, че ще иска да язди и на следващия ден. Когато потеглихме към къщи, бях напълно убедена, че от Алвиън ще излезе добра ездачка.

Тъкмо напускахме полето, когато тя внезапно прихна да се смее.

— Какво има? — обърнах се към нея.

— О, госпожице! — извика Алвиън. — Скъсана сте!

— Какво искаш да кажеш?

— Роклята ви се е скъсала под мишницата.

Опипах с ръка гърба си и разбрах какво се е случило. Костюмът за езда ми беше тесен и докато съм се опитвала да спася Алвиън, шевовеите не са издържали.

Сигурно съм изглеждала притеснена, защото детето ми каза:

— Няма значение. Ще ви намеря друг костюм.

Алвиън се подсмиваше по време на целия път до замъка. Никога преди не бях я виждала в толкова добро настроение. Все пак ми се стори странно, че смущението ми я бе развеселило дотолкова, че бе забравила преживяната опасност.

Гостите пристигаха един подир друг. Не можех да се сдържа и непрекъснато надничах през прозореца. Луксозни карети задръстиха алеята, а красивите вечерни тоалети на дамите пробудиха завистта ми.

Балът щеше да се състои в просторната зала, която видях за първи път едва днес. Никога преди не бях минавала покрай нея, защото ми бе наредено да ползвам задната стълба. Кити ме накара да хвърля един поглед вътре.

— О, толкова е красиво, госпоице. Г-н Полгри обикаля наоколо кат зло куче. Готов е да заколи всеки, който пипне украсата.

Никога не бях виждала по-прелестна декорация. Дебелите дървени греди бяха обкичени с цветя.

— Това е древен корнуолски обичай — обясни ми Кити. — Такава украса се прави през май, ама какво като е септември, госпойце? Траурът свърши и вече ще има много балове. Тъй де, може ли вечно да тъжим? За нас все едно, че е май. Старата година свършва и почва нова.

Гледах саксиите и сандъчетата с красиви цветя, високите восъчни свещи в полилеите и аплиците и си мислех, че г-н Полгри и градинарите са достойни за похвала. Представих си колко красиво ще бъде, когато многобройните свещи пламнат, а двойките в прекрасни вечерни тоалети закръжат във вихрен танц.

Така копнеех да бъда сред поканените! Кити танцуваше, покланяше се и се усмихваше на въображаемия си партньор. Неволно се усмигнах — девойката изглеждаше толкова щастлива, за миг забравила ежедневието си.

Не бе благоприлично повече да стоя тук. С нищо не бях по-добра от Кити.

Обърнах се и побягнах, не можех да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми.

Вечеряхме двете с Алвиън. Баща ѝ бе твърде зает с гостите, за да отделя време за дъщеря си.

— Госпожице — каза тя, — окачих нов ездитен костюм в гардероба ви.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна.

— Ами да! Не можете да яздите облечена с това! — извика Алвиън и подигравателно посочи бледолилавата ми рокля.

Значи тя си бе направила труда да ми намери костюм само и само да не пропусна урока по езда, ако няма какво да си облека! Би трябвало сама да се сетя за това.

Дали не бях прекалено наивна? Не очаквах ли от хората повече, отколкото са готови да дадат? За Алвиън бях само средство за постигане на целта. Не биваше да го забравям.

Погледнах надолу към отвратителната си лилава рокля. Беше похубавата от двете одежди, които леля Аделаид ми поръча при шивачката си, след като приех поста на гувернантка в Маунт Мелин. Другата беше в сиво — цвят, който изобщо не ми отиваше, тъй че си въобразявах, че с лилавата не приличам толкова много на безлична строга гувернантка. Въпреки това изглеждах ужасно, закопчана догоре,

с невзрачните кремави маншети и глупавата дантелена яка. Изведнъж осъзнах, че сравнявам роклята си с прекрасните тоалети на гостенките.

— Хранете се по-бързо, госпожице. Нали не сте забравили, че се качваме в солариума да гледаме бала.

— Предполагам, че имаш разрешението от баща си... — неловко рекох аз.

— За никого не е тайна, че винаги гледам от солариума. Майка ми винаги поглеждаше към мен и ми махаше — заяви Алвиън и се намръщи. — Тази вечер ще си представя, че тя танцува сред гостите. Госпожице, вярвате ли, че мъртвите могат да се върнат при нас?

— Какъв необикновен въпрос! Разбира се, че не!

— Значи не вярвате в духове. Някои казват, че те се явявали. Дали лъжат?

— Мисля, че такива хора са жертва на собственото си въображение.

— Въпреки това — замечтано промълви Алвиън — аз ще си представям, че мама танцува в балната зала. Ако се помъча много силно да си я представя, сигурно ще я видя. Нищо, че ще стана жертва на въображението си.

Не казах нищо, защото се почувствах неловко.

— Ако тя наистина може да се върне, сигурно ще дойде на бала, защото обожаваше да танцува. — Алвиън се сепна, сякаш чак сега забеляза присъствието ми. — Ако не дойдете с мен, няма да отида.

— Ще дойда — отвърнах аз.

— Да вървим тогава.

— Нека първо да се нахраним.

Продължавах да се учудвам от невероятните размери на замъка, докато следвах Алвиън през галерията към една каменна стълба, която водеше към солариума. Покривът му бе стъклен и това обясняваше названието му. През лятото тук сигурно бе нетърпимо горещо.

Скъпи гоблени с исторически сцени от Революцията и Реставрацията покриваха стените.

— Майка ми обичаше да идва тук, защото можеше да гледа какво става навсякъде. В солариума има две тайни прозорчета, искате ли да ги видите, госпожице?

Гледах писалището, дивана и столовете с варакосани облегалки и си представях как Алис разговаря с дъщеря си — мъртвата Алис, която

сякаш оживяваше с всеки изминат ден.

От двете страни на дългата стая имаше високи прозорци, закрити от тежки брокатени завеси. Същите завеси висяха и пред четирите врати на солариума — през едната влязохме, другата се намираще в противоположния край на стаята, а другите две — в средата на двете стени. Но в действителност това не бяха врати.

Алвиън изчезна зад едната завеса и ме повика с приглушен глас. Мушнах се при нея и се озовах в малка ниша. В стената имаше доста голям звездовиден отвор, който бе така умело украсен, че човек, неподозиращ за съществуването му, не бе в състояние да го открие.

Погледнах и пред очите ми се разкри параклисът: видях малък олтар с триптих и дървени пейки.

— Тук седели болните и наблюдавали службата, защото не им стигали силите да слязат долу. По онова време в замъка живеел пастор. Това го чух от г-ца Джансън, която знаеше много подробности от историята на Маунт Мелин. Тя често се качваше тук и гледаше през тайния прозорец. Харесваше много и параклиса.

— Сигурно ти е било мъчно, когато си е заминала, нали, Алвиън?

— Да. Другият таен прозорец е от другата страна. Той гледа към балната зала.

Алвиън прекоси солариума и дръпна завесата на отсрещната стена, в която бе пробит същият звездовиден отвор.

Погледнах и затаих дъх, защото пред погледа ми се откри невероятна гледка. Музикантите вече бяха заели местата си на подиума, а гостите, които още не бяха започнали да танцуват, оживено разговаряха помежду си.

Алвиън напрегнато търсеше с поглед... Лицето ѝ излъчваше странно благоговение, от което ме побиха тръпки. Дали наистина вярваше, че Алис ще стане от гроба, защото копнее от желание да танцува?

Щеше ми се да я прегърна и да я притисна към себе си. Горкото сираче! Нещастно самотно създание!

Овладях се, защото знаех, че Алвиън не се нуждае от съчувствието ми.

Забелязах Конън Тремелин, който разговаряше със Селестин и Питър Нанзълк. Ако Питър бе един от най-красивите мъже, които бях

виждала, Конън беше най-елегантният. Повечето лица ми бяха непознати, сред тях различих единствено лейди Треслин. Тя изпъкваше дори измежду тези изискано облечени хора. Облечена бе с тоалет от огненочервен шифон и ми се стори невероятно предизвикателна. Рядката ѝ красота и екстравагантната рокля не можеха да останат незабелязани. Гарваново-черната ѝ коса контрастираше с млечната белота на раменете и гърдите ѝ. Диамантена диадема блестеше като корона на главата ѝ, многобройните ѝ накити сияеха като слънца. Алвиън също я забеляза и смръщи вежди.

— И тя е тук — прошепнаха устните ѝ.

— А съпругът ѝ присъства ли?

— Да, виждате ли онзи дребен старец, който разговаря с полковник Пенлъндс?

— А кой е полковник Пенлъндс?

Тя ми показва полковника, който стоеше до прегърбен белокоос старец със сбръчкано лице. Стори ми се невероятно това да е съпругът на пищното създание.

— Гледайте сега! — прошепна Алвиън. — Татко ще открие бала. Преди винаги си избираше леля Селестин за партньорка, а мама танцуваше с чичо Джефри. Питам се кой ще покани на танц татко сега?

— Казва се „кого ще покани“, а не „кой“ — разсеяно промълвих аз, защото вниманието ми бе изцяло съсредоточено върху сцената, разиграваща се в балната зала.

— Всеки момент музикантите ще засвирят — рече Алвиън. — Винаги започват с една и съща мелодия. Това е традиционен танц, с който от векове се открива всеки бал в семейството ни. Мама и татко започваха да танцуват с партньорите си, а всички гости ги следваха. Беше толкова красиво!

Разнесоха се първите тактове на музиката и аз видях как Конън хваща Селестин за ръка и я отвежда в центъра на балната зала. Последва ги Питър Нанзълк, който си бе избрал за партньорка лейди Треслин.

Наблюдавах как четиримата изпълняват първите стъпки на старинния танц и си рекох: „Горката Селестин!“ Дори и с красивата си рокля от син сатен тя изглеждаше бледа и невзрачна в сравнение с останалите участници в квартета. Липсваха ѝ елегантността и

самоувереността на Конън, красотата на лейди Треслин и блясъкът и жизнеността на Питър.

Съжалявах, че Конън трябваше да открие бала със Селестин, но такава бе традицията. Всичко в този дом бе просмукано с традиции. Много неща се правеха само и само защото „винаги е било така“.

С Алвиън не откъсвахме погледи от танцьорите. Мина цял час, а ние все гледахме ли, гледахме. Стори ми се, че Конън от време на време поглежда нагоре към нас. Дали се досещаше, че дъщеря му го наблюдава през тайното прозорче? Вече бе време за сън, ала за такъв изключителен случай можехме да си позволим малко закъснение.

Бях смаяна от начина, по който Алвиън се взираше в танцьорите: жадно, трескаво, неуморно, сякаш бе убедена, че най-сетне дългоочакваното лице ще се появи пред погледа ѝ.

Вече бе паднала нощта и луната бе изгряла. Откъснах очи от балната зала и погледнах нагоре през стъкления покрив към огромното нощно светило, което сякаш ни се усмихваше. „За вас няма блясък и празнично осветление, пропъдени сте от веселието и танците, но аз ще ви даря с меката си светлина“ — сякаш ни казваше луната.

Солариумът ми се стори съвсем различен на лунна светлина. Завладя ме предчувствие, че може да се случи нещо невероятно.

Отново насочих вниманието си към танцьорите. Те се носеха във вихъра на валса и неусетно се поддадох на ритъма. Самата аз бях много учудена, когато разбрах, че танцувам много добре. Винаги разполагах с богат избор от партньори на вечеринките, по които ме мъкнеше леля Аделаид с надеждата, че ще си намеря съпруг. За най-голямо съжаление обаче надеждите ѝ не се оправдаха.

Слушах унесено музиката, когато се сепнах от нечие докосване. Така се уплаших, че чак извиках.

Погледнах надолу и щом забелязах дребната фигурка на Джилифлауър, въздъхнах от облекчение.

— Искаш да видиш танцьорите ли? — попитах я аз.

Тя кимна.

Джали бе доста по-ниска от Алвиън и не стигаше до звездовидния отвор, така че трябваше да я повдигна, за да може да гледа. Не виждах добре в тъмнината, но ми се стори, че безучастният израз е напуснал лицето ѝ.

— Донеси един стол за Джили. Като се качи на него, ще може да гледа, колкото иска — предложих аз.

— Да си донесе сама — сопнато отвърна тя.

Джили кимна и аз я пуснах на земята. Хукна към най-близкия стол и бързо го донесе. Вече бях напълно убедена, че тя разбира всичко — защо тогава не искаше да говори?

Появата на Джили развали настроението на Алвиън и тя се дръпна от тайното прозорче. Музикантите засвириха първите тактове на любимия ми валс — „Хубавия син Дунав“ от Щраус — и детето затанцува по пода на солариума.

Не знаех какво бе станало с мен през онази нощ.

Някакъв невероятно дързък и бунтовен дух бе овладял тялото ми и аз изведнъж усетих, че краката ме носят към Алвиън в ритъма на валса. Много пъти бях танцувала валс по вечеринките, но никога не бях валсирала толкова добре, колкото онази вечер.

Алвиън викаше от удоволствие, Джили се усмихваше.

— Продължавайте, госпожице. Не спирайте. Танцувате толкова хубаво — насърчаваше ме Алвиън.

Така че аз продължих да се нося във вихъра на танца с въображаемия си партньор, кръжах из солариума, окъпан в лунна светлина, а нощното светило ми се усмихваше. Щом достигнах другия край на стаята, в полумрака се открии мъжки силует и вече не танцувах сама.

— Вие сте прекрасна — каза Питър Нанзълук, защото това бе самият той, облечен в елегантен фрак, — и ме поведе в стъпките на валса.

Краката ми се подкосиха и аз се опитах да се освободя от ръцете му.

— Не... моля ви. Децата се сърдят. Аз искам да танцувам с вас, г-це Лий, а съм сигурен, че и вие искате.

Продължихме да танцуваме. Сякаш краката ми се носеха по паркета, водени от невидима сила.

— Това не е прието — рекох аз.

— Но е прекрасно — отвърна Питър.

— Трябва да се върнете при гостите.

— Да, но аз искам да бъда с вас.

— Забравяте...

— Че сте гувернантка ли? Ще го забравя, стига да ми дадете тази възможност.

— Няма основателна причина да го забравите.

— Само дето вие щяхте да бъдете много по-щастлива, ако всички ние забравехме, че сте гувернантка. Вие танцувате великолепно!

— Не е кой знае какво постижение!

— Напротив! Талантът ви отива на вятъра в тази празна стая!

— Г-н Нанзълук, смятам, че шегата ви е доста изтъркана!

— Това не е шега.

— Отивам при децата.

Танцувахме близо до тях. Малкото личице на Джили сияеше, а Алвиън ме гледаше с неприкрито възхищение. Ако престанех да танцувам, начаса щях да се превърна в безличната гувернантка, ала все още се носех във вихъра на танца и се чувствах като някакво неземно създание.

Какво ми беше станало през онази нощ? Как можех да си мисля подобни неща? Искях да се забавлявам, да бъда — лекомислена.

— А, ето го Питър.

С ужас забелязах, как в солариума нахлува тълпа от развеселени гости, ледената ръка на страха стисна гърлото ми, щом различих огненочервената рокля на лейди Треслин — когато тя бе тук и Конън Тремелин не бе далеч.

Някой започна да ръкопляска, останалите бързо се присъединиха към аплодисментите. Музиката изведнъж спря.

Неловко посегнах към косата си. Фибите се бяха разхлабили по време на танца и палави кичури висяха покрай лицето ми.

Рекох си, че утре сигурно ще бъда уволнена заради безотговорното ми поведение — не заслужавах нищо друго.

— Каква прекрасна идея! — подметна някой. — Да танцуваш на лунна светлина. Колко романтично! А и музиката тук се чува не по-зле отколкото долу, в балната зала!

— Това също е чудесна бална зала, Конън! — обади се друг от гостите.

— Тогава нека да я използваме! — предложи Тремелин. — Той се приближи до тайното прозорче и извика:

— Още веднъж — „На хубавия син Дунав“!

Музикантите засвириха отново.

Извърнах се към Алвиън и хванах Джили за ръката. Гостите вече танцуваха. Разговаряха свободно помежду си, без да си правят труда да приглушават гласовете си. Никой не се притесняваше от една проста гувернантка.

— Това е гувернантката на Алвиън, не знаете ли?

— Разпуснато същество! Поредната лекомислена млада дама на Питър!

— Жал ми е за нея! Колко ли скучен е животът ѝ!

— Да танцува с Питър сама в този салон! Каква покварена жена!

— Нали знаете защо бе уволнена предшественицата ѝ?

— Скоро ще дойде редът и на тази тук.

Изчервих се до уши. Исках високо да изкрещя в лицата им, че поведението ми съвсем не е толкова непристойно в сравнение с постъпките на някои от тях.

Бях вбесена и малко уплашена. Различих лицето на Конън на лунната светлина. Той стоеше близо до мен и ме гледаше с искрено неодобрение.

— Алвиън — обърна се Тремелин към дъщеря си, — върви си в стаята, отведи и Джили със себе си.

Тонът му не търпеше възражение и Алвиън тръгна покорно към вратата.

— Да вървим! — колкото се може по-безучастно рекох аз.

Тъкмо щях да последвам децата, когато Конън ме хвана за ръката и ме дръпна към себе си.

— Вие танцувате прекрасно, г-це Лий. Не мога да устоя на такава танцьорка като вас. Може би защото самият аз не владеея до съвършенство това изкуство.

— Благодаря ви — отвърнах аз. Той все още държеше ръката ми.

— Сигурен съм, че това е любимият ви валс. Вие ми се сторихте изцяло погълната от музиката. — При тези думи той ме завъртя в прегръдките си и след миг гувернантката Марта Лий, облечена в простата си памучна рокля, танцуваше с господаря сред дамите, нагиздени с шифон и кадифе, накичени със смарагди и диаманти...

Бях много доволна, че солариумът бе осветен единствено от луната, защото умирах от срам. Сигурна бях, че Конън е вбесен от поведението ми и искрено желае да ме опозори пред всички.

Краката ми се носеха леко в ритъма на валса. Винаги щом чуех „На хубавия син Дунав“, щях да си спомням този фантастичен танц с Конън Тремелин в солариума.

— Извинете лошите маниери на гостите ми, г-це Лий.

— Сама заслужих подобни забележки.

— Глупости! — рече той и аз си помислих, че сънувам, защото гласът му, шепнещ в ухото ми, излъчваше нежност.

Когато стигнахме края на солариума, за най-голямо мое учудване той ме завъртя зад завесата през отворената врата. Озовахме се на малка площадка между две каменни стълбища — тази част от замъка ми бе непозната.

Спряхме да танцуваме, но той все още ме държеше в прегръдките си. Парафинова лампа от зелен нефрит хвърляше бледа светлина върху лицето му. Изразът му бе жесток.

— Г-це Лий, ставате много пленителна, щом забравите строгостта си.

Дъхът ми секна от изненада, когато той ме притисна към стената и жадно ме целуна.

Ужасих се не само от случилото се, но и от собствените си чувства. Досещах се какво означава тази целувка: *щом нямаш нищо против да флиртуваш с Питър Нанзълук, ще го направиш и с мен!*

Не можех да се владея от гняв. С всички сили го отблъснах назад и той се олюля, искрено изненадан от силата на протеста ми. Вдигнах полите си и хукнах надолу по стълбите.

Не знаех къде се намирам, но продължавах да тичам слепешком напред, докато случайно се озовах в галерията, откъдето знаех как да се прибера в стаята си.

Хвърлих се на леглото и лежах неподвижно, докато дишането ми не се успокои.

Не ми оставаше нищо друго, освен да напусна Маунт Мелин час по-скоро. Намеренията на Тремелин ми бяха ясни. Вече изобщо не се съмнявах, че г-ца Джансън е била уволнена, защото е отхвърлила гнусните му предложения. Този мъж е истинско чудовище, гневно си мислех аз. Мисли си, че всички, които работят при него, му принадлежат изцяло. Да не би да си въобразява, че е султан? Как се осмели да постъпи така с мен!

Гърлото ми се бе свило и не можех да преглътна. Имах чувството, че се задушavam. Никога през живота си не съм била толкова нещастна, както в онзи момент. Той беше виновен. Тогава не си давах сметка за истината, но всъщност постъпката му бе пробудила дълбоки и противоречиви чувства в душата ми.

Това беше сигнал за опасност.

Не биваше да изневерявам на здравия си разум.

Станах от леглото и заключих вратата. Трябваше да съм в безопасност през последната нощ, която щях да прекарам в този дом. Другата врата водеше към класната стая и спалнята на Алвиън, но Тремелин нямаше да се осмели да използва този път.

Въпреки това треперех от страх.

Глупости, опитвах се да се успокоя, можеш да се предпазиш от него. Ако влезе в стаята, ще дръпнеш звънеца и веднага ще дойде някой от слугите.

Реших най-напред да пиша на Филида. Седнах и се опитах, но ръцете ми трепереха толкова силно, че буквите излизаха криви и размазани изпод перото ми.

Отказах се от писмото и се заех да опаковам багажа си. Приблжих се до гардероба и отворих вратата. За миг ми се стори, че вътре се крие някой, и извиках от уплаха. Нервите ми бяха опънати до краен предел. Всъщност това бе новият костюм за езда, закачен от Алвиън в гардероба ми. Изцяло погълната от преживяното в солариума, бях забравила за следобедното произшествие.

Бързо натъпках оскъдните си притежания в куфара. Бях се поуспокоила и седнах отново да пиша на Филида.

Тъкмо привършвах, когато долових гласове пред прозореца си и отидох да погледна какво става. Някои от гостите бяха излезли на въздух, а други танцуваха на моравата пред замъка.

— Каква божествена нощ! Лунната светлина е великолепна!

Криех се зад завесите и случайно забелязах онова, което всъщност очаквах да видя: Конън танцуваше с лейди Треслин и шепнеше в ухото ѝ. В ума ми се въртяха пламенни любовни слова.

Гневно се дръпнах от прозореца и се опитах да нарека острата болка, пронизваща сърцето ми, „отвращение“.

Съблякох се и си легнах. Дълго се въртях, а сънят все не ме навестяваше. Когато най-сетне се унесох в тежка дрямка, пред очите

ми шеметно се завъртяха танцуващите фигури на Конън и Линда Треслин. Някъде в мрака зад тях стоеше онзи безмълвен силует, който тревожеше мислите ми, откакто пристигнах в Маунт Мелин.

Внезапно се събудих. Луната бледо озаряваше стаята. Стори ми се, че до стената се откроява тъмен женски силует.

Знаех, че това е Алис. Тя сякаш ми нашепваше:

— Не бива да напускаш замъка. Трябва да останеш и да ми помогнеш да намеря покой. Трябва да помогнеш на всички ни.

Трепереща от страх, седнах в леглото. Чак сега разбрах от какво съм се стреснала. След като бях прибрал а дрехите си, не бях затворила вратата на гардероба: онова, което бях сметнала за духа на Алис, всъщност бе костюмът и за езда.

На заранта спях до късно, защото бях прекарала безсънна нощ. Разбуди ме Кити, която хлопаше на вратата. Носеше ми топла вода и се чудеше защо не може да влезе.

Измъкнах се от постелята и отключих вратата.

— Нещо случило ли се е, госпойце? — попита тя.

— Не — рязко отвърнах аз.

Тя чакаше да ѝ обясня защо вратата е заключена.

Нямах никакво намерение да ѝ давам обяснения, освен това тя бе изцяло погълната от снощния бал, така че не обърна особено внимание на заключената врата, която би възбудила интереса ѝ при други обстоятелства.

— Снощи бе много красиво, нали госпойце? Гледах как гостите танцуват на моравата. Боже, не съм виждала нещо толкова прекрасно! Сякаш се върна времето, когат госпожата беше още жива. Ама вие ми се виждате уморена, госпойце. Не можахте да спите от шума ли?

— Да — сухо отвърнах аз.

— Е, вече свърши. Г-н Полгри нареди да изнесат растенията. Варди ги кат кокошка пилета. В залата е страшна мръсотия. С Дейзи шъ я чистим цял ден.

Аз се прозях и Кити наля топлата вода в малката вана. След пет минути отново нахълта в стаята ми.

Бях полугола и бързо се увих в една кърпа, за да прикрия тялото си от любопитния ѝ поглед.

— Господарят иска веднага да разговаря с вас. Трябва да идете в салона за пунш.

— О! — възкликнах аз.

— Каза, че е много важно.

Приключих с тоалета си и бързо се облякох. Сигурно искаше да ме порицае заради безотговорното ми поведение и да ме уволни. Може би нещо подобно се бе случило и с г-ца Джансън. Тремелин е скалпил някакво фалшиво обвинение срещу нея и я е прогонил. Какви ли пороци възнамеряваше да ми припише?

Този човек е безскрупулен! — помислих си аз. — *Трябва веднага да му съобщя, че напускам, за да не му дам възможност да ме уволни.*

Влязох в салона за пунш, готова за битка.

Конън носеше син жокейски костюм, а по лицето му не се забелязваха следи от безсънната нощ.

— Добро утро, г-це Лий — ме поздрави той и за голямо мое учудване се усмихна.

Не отвърнах на усмивката му.

— Добро утро. Вече съм приготвила багажа си и бих искала да напусна Маунт Мелин час по-скоро.

— Г-це Лий! — В гласа му прозвуча упрек и изведнъж усетих как ме обзема невероятна радост. *Той не иска да си тръгваш, рекох си. Няма да те уволни. Просто иска да ти се извини.*

— Мисля, че това е единственото, което ми остава... — чух се да изговарям с надут и писклив глас, който и на самата мен ми се стори твърде самодоволен и предвзет.

— След възмутителната ми постъпка през изминалата нощ — рязко ме прекъсна той. — Г-це Лий, моля ви, забравете за случилото се. Боя се, че станах жертва на моментна възбуда и забравих с кого танцувам. Умолявам ви да простите непристойното ми поведение и да благоволите да забравите неприятния инцидент. Нека всичко си бъде по старому.

Имах чувството, че ми се подиграва, но бях толкова щастлива, че изобщо не бях в състояние да му се обидя.

Нямаше нужда да напускам замъка. Можех спокойно да скъсам писмото до Филида. Нямаше да живея в безчестие.

Наведох глава и промълвих:

— Приемам извинението ви, г-н Тремелин. Нека да забравим онзи злощастен и неприятен инцидент.

След тези думи се обърнах и напуснах салона.

Втурнах се към стаята си, изкачвайки по три стъпала едновременно; краката ми сами ме носеха нагоре, сякаш отново танцувах с Конън.

Всичко бе забравено — оставах. Замъкът сякаш ме обгърна в топли обятия. В този миг разбрах, че ако се наложи да напусна Маунт Мелин, ще бъда най-нещастното същество на земята.

Здравият разум отново заговори в мен: *Що за въодушевление? Защо пък ще бъдеш чак толкова злочеста, ако напуснеш замъка?*

Имах готов отговор: *Защото тук се крие някаква тайна, която искам да разгадая. Защото искам да помогна на двете клетки деца: Алвиън и Джилифлауър.*

Може би това не беше единствената причина. Май се интересувах и от господаря повече от необходимото.

Ако бях по-мъдра и опитна, щях да разпозная предвестниците на приближаващата опасност. Но не бях мъдра — жени в моето положение обикновено не притежават това качество.

Този ден проведохме урока по езда както обикновено. Всичко мина добре, единствената разлика бе, че носех новия костюм. Той се състоеше от плътно прилепнала рокля от лек вълнен плат и сако с почти мъжка кройка.

Радвах се, че у Алвиън не се забелязваше и следа от страх след преживяната предишния ден злополука. Казах й, че след няколко дни ще започнем да се упражняваме в прескачане на препятствия.

Щом се прибрахме вкъщи, аз се отправих към стаята си, за да се преоблека за чая.

Докато събличах сако, си спомних за уплахата, която костюмът на Алис бе предизвикал у мен през изминалата нощ, и се надсмях над себе си. Този ден бях в прекрасно настроение. С известни усилия свалих роклята (Алис е била по-слаба от мен), облякох сивите си гувернантски одежди — леля Аделаид все ми напомняше, че не бива да нося всеки ден една и съща рокля — и понечих да закача костюма в гардероба, когато напипах нещо твърдо в джоба на сако.

Мушнах изненадано ръката си в джоба. Сигурна бях, че преди малко там нямаше нищо.

Джобът наистина бе празен, но между плата и копринената подплата бе скрито нещо. Опънах сакото на леглото и бързо намерих тайния джоб. Трескаво го разкопчах и измъкнах малък дневник.

Сърцето ми щеше да се пръсне — бях се натъкнала на невероятно откритие.

За миг се поколебах, но не устоях на изкушението и бързо разлистих страниците. Може би след секунди щях да разгадая тайната на Алис.

На първата страница с детски почерк бе изписано „Алис Тремелин“. Погледнах датата. Беше миналата година — значи Алис бе водила този дневник през последната година от живота си.

Бързо запрелиствах страниците. Надявах се да попадна на важно доказателство, но лека-полека ме обзе разочарование. Алис бе записвала най-вече срещите и ангажиментите си. Дневникът ѝ нямаше да ми помогне да я опозная по-добре.

Погледът ми скачаше по лаконичните записки: „Чай в Маунт Уидън“, „Вечеря у Трилендърс“, „К. в Пензънс“, „К. се върна“.

Все пак тези думи бяха изписани собственоръчно от Алис. Само този факт бе достатъчен да предизвика вълнение у мен.

Достигнах до бележките, направени през юли миналата година. С дата 14 юли бе отбелязано: „Треслин и Трилендърс на вечеря в М. М.“, „Шивачката — синята рокля“, „Да говоря с Полгри за цветята“, „Да изпратя Джили при шивачката“, „Да заведе Алвиън на проба“, „Ако бижутерът не изпрати брошката до 16-и, да го посети“. Срещу датата 16 юли пишеше: „Утре сутринта да взема брошката. Трябва ми за вечерята у Трилендърс на 18-и.“

Всички тези бележки бяха толкова обикновени. Нищо не се получи от голямото ми откритие. Прибрах дневника в джоба и отидох да пия чай в класната стая.

Докато Алвиън четеше на глас, нещо внезапно ми хрумна. Не знаех точно кога е умряла Алис, но сигурно е било малко след като е записала онези банални неща в дневника си. Защо ѝ е трябвало да се безпокои за подобни дреболии, ако е замислила да изостави съпруга и дъщеря си и да избяга с друг мъж?

Трябваше непременно да открия точната дата на смъртта ѝ.

Алвиън отиде да пие чай с баща си, тъй като доста хора бяха дошли да изкажат задоволството си от снощния бал.

Разполагах с малко свободно време и тръгнах надолу към селото и църковния двор, където предполагах, че са погребани тленните останки на Алис.

Не познавах добре селото, тъй като минавах през него само в неделя на път за църквата, така че реших да се възползвам от възможността и да го разгледам.

Тичах почти по целия път надолу и много бързо се озовах в Мелин. На връщане обаче нямаше да изкача толкова лесно стръмния баир.

Селото се гушеше около старата църква — сива кула, по която пълзеше бръшлян. Няколкото каменни къщи се издигаха сред приятна зеленина. Зад тях се точеше ред старинни постройки, които вероятно датираха от времето, когато е била построена църквата. Реших да разгледам селото по-късно, тъй като в този миг горях от желание час по-скоро да намеря гроба на Алис.

Влязох през покритата порта на църковния двор. В този час от деня навсякъде цареше мъртвешка тишина. Сякаш смъртта ме обгърна с ледените си обятия и аз горчиво съжалих, че не взех и Алвиън със себе си. Тя бързо щеше да ми покаже къде е гробът на майка й.

Оглеждах се безпомощно наоколо и се питах как ще се оправя сред редиците от сиви кръстове и надгробни камъни. Хрумна ми, че семейство Тремелин вероятно притежава величествена гробница, затова зареях поглед над гробовете в търсене на нещо подобно.

Недалеч забелязах огромна гробница от черен мрамор и се отправих към нея. Щом приближих, разбрах, че тя принадлежи на семейство Нанзълк.

Внезапно ме осени прозрението, че Джефри Нанзълк е умрял заедно с Алис, а нямаше място за съмнение, че тленните му останки почиват в семейната гробница.

Очите ми жадно се взряха в надписите, гравирани в черния мрамор. Тук лежах всички членове на фамилия Нанзълк от 1750 година насам. Спомних си, че те са се заселили по-късно в този край от рода Тремелин.

С лекота открих името на Джефри, защото, както не бе трудно да се предположи, то стоеше на последно място в списъка.

Той беше починал на 17 юли миналата година.

Горях от нетърпение да се прибера в замъка, за да сравня датите.

Тъкмо понечих да си тръгвам, когато забелязах, че Селестин Нанзълук се приближава към мен.

— Г-це Лий! — извика тя. — Видях ви отдалеч! Усетих как се изчервявам, защото миналата нощ тя също беше в солариума, и се питах какво ли си е помислила за мен.

— Разхождах се из селото — рекох аз — и изведнъж се озовах тук.

— Виждам, че разглеждате фамилната ни гробница.

— Да, тя е великолепна.

— Ако подобно нещо може да бъде наречено така. Често идвам тук — тихо промълви тя. — Обичам да нося цветя на Алис.

— А, така ли? — прошепнах аз.

— Предполагам, че вече сте разгледали гробницата на Тремелин?

— Още не съм.

— Тя е ей там. Елате, ще ви я покажа. Запрепъвах се във високата трева, следвайки Селестин към гробницата на Тремелинови, която по великолепие не отстъпваше на вечното жилище на Нанзълук.

Върху конзола от черен мрамор бе поставена висока ваза с хризантеми, прилични на виолетови звезди.

— Току-що ги донесох — рече Селестин. — Това са любимите й цветя.

Устните й трепереха, като че ли всеки момент щеше да избухне в ридания.

Погледнах към смъртната дата на Алис — беше същата, на която бе умрял и Джефри Нанзълук.

— Ще трябва вече да се прибирам — рекох аз.

Тя кимна. Бе прекалено разстроена и вероятно не бе в състояние да говори. Помислих си, че тя е обичала Алис най-много от всички.

На върха на езика ми бе да й разкажа за дневника, ала се разколебах. Споменът за изживения предишната нощ срам все още ми пареше. Не биваше да забравям, че не съм нищо повече от обикновена гувернантка. Какво право имах да се намесвам в живота на господарите си?

Сбогувах се с нея и се отправих към замъка. Хвърлих поглед назад и видях, че Селестин е коленичила пред гробницата, покрила е

лицето си с ръце, а раменете ѝ се разтърсват от ридания.

Щом се прибрах в стаята си, начаса измъкнах дневника на Алис. На 16 юли миналата година, един ден преди предполагаемото ѝ бягство с Джефри Нанзълук, тя е отбелязала в дневника си, че ако брошката ѝ не пристигне до следващата сутрин, ще трябва сама да си я вземе от бижутера, тъй като искала да я носи на вечерята, насрочена за 18 юли.

Тази записка не подходеше на жена, която е възнамерявала да избяга с любовника си.

Усещах, че в ръцете си държа убедително доказателство, че тялото, намерено заедно с трупа на Джефри Нанзълук, не е било на Алис.

Отново започна да ме гризе въпросът какво всъщност се е случило с нея? Къде се намиреше Алис, щом не почиваше в гробницата от черен мрамор?

5

Чувствах, че съм открила важен ключ за разгадаване на тайната, но това не ми помогна много. Всеки ден се събуждах, обладана от трескаво очакване, ала дните монотонно се низеха един подир друг. Често размишлявах какво да предприема. Чудех се дали да не отида при Конън Тремелин и да му разкажа, че съм видяла дневника на жена му, в който изобщо не се споменава за бягство.

Сетне си казах, че не мога да му имам доверие. Той всяваше странно безпокойство у мене. Често си задавах въпроса: ако Алис не е била във влака, а я е сполетяло нещо друго, кой би могъл да знае истината? Дали това не е Конън Тремелин?

Бих могла да обсъдя въпроса с Питър Нанзълук, ала той ми се струваше твърде лекомислен — все гледаше да обърне разговора на флирт.

Сестра му също ми се виждаше подходяща. Знаех, че е била много привързана към Алис; сигурно са били големи приятелки. Селестин беше човекът, на когото можех да се доверя. И все пак се колебаех. Тя принадлежеше към онзи свят, чиито граници нямах право да престъпвам — това ми бе показвано неведнъж. Не подхождаше на една обикновена гувернантка да задава неудобни въпроси.

Най-лесно можех да споделя опасенията си с г-жа Полгри, ала някак си се боях. Лъжиците с уиски и отношението ѝ към Джели не ми излизаха от главата.

Така че реших на първо време да запазя подозренията си за себе си. Дойде октомври. Смяната на сезоните бе приказно красива в този край фучащият югозападен вятър бе топъл и влажен, в полъха му се долавяше уханието на екзотични подправки. Никога не бях виждала толкова много паяжини. Те се стелеха по плетищата като някаква дантела, обсипана с диаманти. Напечеше ли слънце, ставаше топло като през юни.

— В Корнуол лятото трае дълго — казваше Тапърти. Откъм морето на вълма се носеше мъгла и обгръщаше каменния замък.

Понякога внушителният му силует изобщо не можеше да бъде различен от пристанището, разположено в южната част на имението. Чайките пицяха пронизително и меланхолично, сякаш искаха да ни напомнят, че животът е изпълнен с печал. От влагата хортензиите цъфтяха буйно в синьо, розово и жълто — мислех си, че такова пищно великолепие от багри може да вирее само в парник.

Розите също цъфтяха, а с тях и обичките.

Един ден слязох до селото и забелязах пред черквата табела, която оповестяваше, че конните състезания ще се състоят на 1 ноември.

Веднага щом се прибрах, съобщих на Алвиън. Много се радвах, че тя все още гореше от желание да участва в състезанията. Опасявах се, че с приближаването на събитието страхът ѝ може да се възвърне.

— Остават още три седмици — ѝ казах. — Ще трябва да се упражняваме усърдно.

Тя охотно се съгласи.

Предложих ѝ да яздим по един час и сутрин, и следобед. Алвиън гореше от желание да започнем час по-скоро.

— Ще видя какво мога да направя — обещах ѝ аз.

Конън Тремелин беше в Пензънс. Открих съвсем случайно, че е заминал. Кити ми каза една вечер, като ми донесе водата.

— Господарят замина следобеда. Май шъ отсъства цяла седмица.

— Надявам се, че ще се върне за конните състезания.

— О, сигурно. Той шъ е съдия.

Поведението на Тремелин ме дразнеше. Не че исках от него да ми съобщи за заминаването си, но поне можеше да се сбогува с дъщеря си.

Мислих доста по въпроса и усетих как у мен се поражда съмнение дали той наистина е заминал за Пензънс. Чудех се дали лейди Треслин си е вкъщи или пък е решила внезапно да навести някой роднина.

Какво ти става? — налегнаха ме угризения. Що за мисли са това? Не разполагаш с никакви доказателства!

Реших да не размишлявам повече за отсъствието на Конън Тремелин и това ми донесе облекчение, а и се чувствах по-спокойна при мисълта, че господарят не си е вкъщи. Не беше нужно да заключвам вратата си, ала все пак го правех заради дъщерите на

Тапърти. Не исках да разберат, че се заключвам, защото ме е страх от господаря — момичетата бяха необразовани, но не им липсваше проникателност.

— Сега — казах на Алвиън — ще започнем да се готвим усърдно за състезанието.

Набавих програмата. Бяха предвидени две състезания по скок за възрастовата група на Алвиън. Реших, че тя трябва да участва в полесното, защото там имаше по-голям шанс да спечели награда а нали всъщност искахме тя да победи и да изненада баща си.

— Госпожице, я погледнете това — ми каза момичето. — Защо не участвате и вие?

— Разбира се, че няма да участвам.

— Но защо?

— Мило дете, моята роля е да те обучавам, а не да се записвам за състезания.

Алвиън ме погледна дяволито.

— Аз ще ви запиша, защото ще спечелите. Никой не може да язди като вас. Моля ви се, госпожице!

Очите ѝ излъчваха свенлива гордост, която ми достави истинска наслада. Ученичката ми се гордееше с мен и желаше от сърце да побежда.

В края на краищата, защо не? В тези състезания няма социални ограничения, нали?

Прибягнах до дежурната фраза, с която слагах край на неудобните спорове:

— Ще видим.

Един следобед яздехме близо до Маунт Уидън и срещнахме Питър Нанзълк. Той яздеше великолепна дореста кобила, при вида на която в очите ми пламна завист.

Нанзълк се приближи в галоп до нас, изправи се в седлото, предвзето свали шапката си и се поклони дълбоко.

Алвиън се разсмя от удоволствие.

— Добра среща, скъпи дами — извика той. — На гости ли ни идвате?

— Не — отвърнах аз.

— Колко нелюбезно! Все пак, щом сте дошли дотук, ви каня на чай.

Понечих да откажа, когато Алвиън извика:

— Нека да отидем, госпожице. Да, чичо Питър, ще дойдем.

— Все се надявах, че ще ни посетите по-рано — укоризнено рече той.

— Не сме получили покана — напомних му аз.

— Защото сте винаги добре дошли в Маунт Уидън. Казвал съм ви го неведнъж.

Той обърна кобилата си и рамо до рамо се отправихме към имението. Нанзълук улови погледа ми, отправен към кобилата.

— Харесвате ли я?

— Тя е истинска красавица.

— Да, нали си красавица, скъпа Джасинт?

— Джасинт. Значи така ѝ е името.

— Да, прекрасно име за прекрасно създание. Тя е бърза като вятъра. Струва колкото четири тромави кранти като тази, която яздите, г-це Лий.

— Тромава стара кранта ли? Но това е нелепо! Дайън е прекрасен кон!

— Моля? Не мислите ли, че бедното създание е видяло и подобри дни? Конън можеше да ви даде нещо по-свастно от стария Дайън!

— Изобщо не е ставало дума татко да ѝ дава кон за езда! — Алвиън разпалено защити баща си. — Той не знае кои коне яздим, нали, госпожице! Тапърти ни даде тези.

— Бедната г-ца Лий! Тя заслужава достоен за нея кон! Г-це Лий, бих желал да поездите малко Джасинт, преди да си тръгнете. Тя бързо ще ви припомни какво е истински кон.

— О — небрежно подметнах аз, — ние се радваме и на това, с което разполагаме. Конете ни служат за целта, а тя е да науча Алвиън да язди.

— Ние се упражняваме за състезанията — добави момичето. — Аз ще участвам в скоковете, но моля ви, не казвайте на татко — това е изненада. •

Питър постави пръст на устните си.

— Обещавам, че ще запазя тайната ви.

— И госпожицата ще участва. Аз я убедих!

— Тя ще победи! — извика Нанзълук. — Обзалагам се!

— Не съм много сигурна — уклончиво отвърнах аз. — Това е хрумване на Алвиън.

Трябва да участвате, госпожице — разпалено извика детето. — Настоявам!

— Двамата настояваме — добави Питър. Стигнахме широко отворените порти на Маунт Уидън.

Тук нямаше къщичка за вратаря като в Маунт Мелин. Поехме по алеята, покрай която буйно цъфтяха хортензии, обички и се възправяха елите, характерни за този край.

Замъкът бе изграден от сив камък като Маунт Мелин, ала не бе толкова величествен, а и стопанските постройки бяха по-малко. Веднага забелязах, че не е толкова добре поддържан като „нашия“ дом, както за миг си позволих да нарека Маунт Мелин, и изпитах необяснимо удоволствие, че живеея в такова прекрасно имение.

Питър нареди на коняря да се погрижи за животните, а ние продължихме към къщата.

Нанзълук плесна с ръце и извика:

— Дик! Къде си, Дик?

Слугата, когото бях виждала да носи послания в Маунт Мелин, се появи и Питър му заповяда:

— Веднага сервирай чай в библиотеката, Дик! Имаме гости.

— Да, господарю — рече слугата и хукна към кухнята.

Преддверието бе доста по-модерно от нашето. Подът беше покрит с мозайка, широка стълба водеше към галерията с маслени портрети на рода Нанзълук.

Присмях се на себе си, че се отнасям презрително към тази къща, което беше много по-просторна и представителна от свещеническият дом, където бях прекарала детството си. Все пак тя имаше запуснат вид — всичко свидетелстваше за упадък.

Питър ни въведе в просторната библиотеката, където три от стените бяха заети с книги. Забелязах прах по мебелите и наслоена мръсотия по тежките завеси. Г-жа Полгри би свършила добра работа с пчелния восък и терпентина тук.

— Моля ви, седнете, скъпи дами — покани ни Питър. — Надявам се, че чайт ще бъде сервиран навреме, макар че при нас

ястията не се поднасят с точността, характерна за съперника ни отвъд заливчето.

— Съперник ли? — учудих се аз.

— Не може да не съществува съперничество между толкова близки съседи. Ала за съжаление всички предимства са на тяхна страна. Замъкът им е по-голям и слугите им са повече. Баща ти, скъпа ми Алвиън, е състоятелен мъж. Ние сме само бедни роднини.

— Вие не сте ни роднини — напомни му детето.

— Кажете ми, не е ли необясним този факт? Човек би си помислил, че за толкова дълъг период на близко съседство двете семейства са се смесили и са се превърнали в едно. Сигурно някога са живели очарователни момичета от рода Тремелин и прекрасни младежи от рода Нанзълук. Колко странно, че никога не е имало бракове между двете семейства! Предполагам, че заможните издънки на Тремелин са гледали отвисоко на бедните си съседи и са пътували надалеч, за да си избират съпруги. А сега пред нас е русата Алвиън! Колко жалко, че нямаме в рода си момче на твоята възраст, за което би могла да се омъжиш. Ще се наложи аз да те чакам. Не ни остава нищо друго.

Алвиън сладко се засмя. Виждах, че е очарована от него. Помислих си, че той може би е по-сериозен, отколкото го смятах. Може би вече тънко ухажваше Алвиън.

Тя заговори за конните състезания, а той я слушаше внимателно. Аз се включвах от време на време в разговора и времето мина приятно, докато сервираха чая.

— Г-це Лий, ще ни удостоите лис честта да налеее чая? — ме попита Питър.

Отвърнах, че с радост ще го направя, и се настаних на масата.

Питър ме наблюдаваше с внимание, от което се почувствах някак неловко, защото в погледа му се четеше не само възхищение, но и задоволство.

— Толкова много се радвам, че се срещнахме — прошепна той, щом Алвиън му подаде чашата с чай. — Ако бях минал оттам пет минути по-рано или по-късно, пътищата ни нямаше да се кръстосат. Каква огромна роля играе шансът в живота!

— Може би щяхме да се срещнем друг път.

— Да, но не ни остава много време.

— Думите ви звучат зловещо. Мислите, че нещо ще се случи с някого от нас ли?

Той ме погледна много сериозно.

— Г-це Лий, аз заминавам.

— Закъде, чичо Питър? — живо попита Алвиън.

— Надалеч, детето ми, на другия край на света.

— Скоро ли? — поинтересувах се аз.

— Около Нова година.

— Но къде отивате? — отчаяно извика детето.

— Скъпа моя, мисля, че мисълта за заминаването ми те разстройва.

— Къде отиваш, чичо? — настойчиво попита Алвиън.

— Да си търся късмета.

— Шегуваш се, както винаги.

— Не и този път. Получих писмо от един мой приятел, с когото учихме заедно в Кембридж. Направил е цяло състояние в Австралия. Злато! Представи си само, Алвиън. И вие, г-це Лий. Злато, което може да направи един мъж... или жена... богати. Само трябва да го извадиш от земята.

— Много хора заминават с надеждата да забогатеят — казах аз, — но колцина от тях успяват?

— Ето че разсъждавате като практична жена. Да, г-це Лий, не всички успяват, ала има нещо, наречено надежда, което не спира да пламти в човешките сърца. Тези хора може би нямат злато, но хранят надежда в душите си.

— Каква полза има от фалшиви надежди?

— Докато не се докаже, че е измамна, надеждата доставя огромно удоволствие, г-це Лий.

— В такъв случай ви желая от сърце надеждите ви да не се окажат измамни.

— Благодаря ви!

— Не искам да заминаваш, чичо Питър.

— Благодаря ти, скъпа, ала аз ще се върна богат и ще построя ново крило на Маунт Уидън. Ще направя замъка голям колкото Маунт Мелин — не, още по-голям. И през идните години хората ще говорят, че Питър Нанзълук е спасил честта на семейството. Защото, скъпи

дами, според мене крайно време е някой да извърши това благородно дело.

Питър ни разказа за приятеля си, който заминал за Австралия беден като църковна мишка, а сега бил милионер.

Нанзълук започна да чертае планове за ремонта на имението и ние се присъединихме към играта. Беше приятно да дадеш воля на въображението си и да строиш къщата на мечтите си.

Почувствах невероятно оживление. Питър никога не ме унижаваше, защото съм само една гувернантка, фактът, че и самият той е беден — или поне се смяташе за такъв — ни сближаваше.

Прекарахме много приятно.

После той ни заведе в конюшната и двамата с Алвиън настояха да възседна Джасинт и да им покажа какво умея. Оседлаха кобилата с моите такъми, аз я поведох в галоп, сетне прескочих няколко препятствия. Животното реагираше и на най-незначителното ми движение. Джасинт наистина бе великолепно създание и аз завиждах на Питър за нея.

— Е — каза той, — виждам, че тя ви хареса. Изобщо не се възпротиви срещу новия ездач на гърба си.

Аз потупах кобилата и казах:

— Тя е истинска красавица.

Чувствителното същество сякаш ме разбра. Възседнахме нашите коне и Питър ни изпрати до портите на Маунт Мелин.

Когато се озовах в стаята си, реших, че наистина сме прекарвали много приятен следобед.

Алвиън влезе и се втренчи в мен с леко наклонена глава. Сетне каза:

— Мисля, че той ви харесва.

— Г-н Нанзълук просто се държи любезно с мен — отвърнах аз.

— Не, мисля, че той ви харесва по особен начин... както харесваше г-ца Джансън.

— Тя ходеше ли на чай в Маунт Уидън?

— О, да. С нея не провеждахме уроци по езда, но често се разхождахме нататък. Един ден чичо Питър ни покани на чай, като днес. Тъкмо беше купил Джасинт и ни я показа. Каза, че иска да смени името ѝ, за да я направи изцяло негова, и я кръсти Джасинт. Това е името на г-ца Джансън.

Почувствах се като пълна глупачка.

— Сигурно му е било мъчно, когато тя си е заминала толкова прибързано.

Алвиън изглеждаше замислена.

— Да, така беше. Ала той я забрави бързо. В края на краищата...

— Тя беше обикновена гувернантка — довърших аз изречението вместо нея.

Надвечер Кити се качи в стаята да ми съобщи, че от Маунт Уидън е пристигнало известие за мен.

— И още нещо, госпоице — добави момичето; явно беше силно развълнувана, ала аз се въздържах да я разпитвам, защото скоро щях да узная всичко.

— Добре, но къде е известието?

— В конюшната, госпоице — изкикоти се Кити. — Елате да видите.

Тръгнах надолу, а тя ме последва на известно разстояние.

Когато влязох в конюшната, забелязах Дик, който за най-голямо мое учудване държеше Джасинт за поводите. Той ми подаде една бележка.

Забелязах, че Дейзи, баща ѝ и Били Трихей ме наблюдават с развеселени погледи и се подхилват.

Разгънах и прочетох бележката, която гласеше:

Скъпа г-це Лий,

Възхищението ви от Джасинт не остана скрито за мен. Вярвам, че и тя изпитва същите чувства към вас. Ето защо ви я подарявам. Не искам повече да виждам такава изкусна и грациозна ездачка като вас върху стария Дайън, така че ви умолявам да приемете подаръка ми.

Ваш съсед и почитател, Питър Нанзълк

Макар че се опитах да се овладеея, усетих как гъста руменина залива шията и страните ми. Видях, че Тапърти едвам се удържа да не се разсмее с глас.

Как можеше Питър да постъпи толкова глупаво? Подиграваше ли ми се? Как можех да приема такъв подарък, дори и да исках? Конете изискват храна и грижи, а аз не бях у дома си. Как бе могъл Нанзълук да пренебрегне подобно нещо?

— Ще има ли отговор, госпоице? — попита Дик.

— Да — отвърнах аз. — Ще отида в стаята си да го напиша, за да можете веднага да го отнесете на господаря си.

Излязох с всичкото достойнство, което можах да събера пред тази сюррия от любопитни зяпачи, и след като се озовах в стаята си, написах:

Драги г-н Нанзълук,

Благодаря ви за великолепия подарък, който, разбира се, ми е невъзможно да приема. Не разполагам с необходимите средства, за да поддържам кон. Сигурно сте забравили обстоятелството, че аз съм наета като гувернантка в този дом. Не мога да си позволя да задържа Джасинт. Благодаря за вниманието.

Искрено ваша,

Марта Лий

Тръгнах бързо към конюшната. Като наближих, чух как слугите се смеят и разговарят оживено.

— Дик, моля, занесете тази бележка на господаря си и му върнете Джасинт.

— Но... — заекна слугата. — Аз трябва да я оставя тук.

Впих поглед право в неприлично ухиленото лице на Тапърти и заявих:

— Г-н Нанзълук обича да си прави шеги. — Обърнах се и тръгнах към замъка.

Следващият ден беше неделя и тъй като беше празник, Алвиън ме помоли сутринта да се разходим до хълмовете и да посетим леля й Клара, която живеела там и щяла да се радва да ни види.

Обмислих предложението и реших, че ще бъде приятно да напуснем къщата за няколко часа. Предполагах, че всички клюкарстват за мен и Питър Нанзълук.

Сигурно се е държал с г-ца Джансън по същия начин, както се държеше с мен, и сега всички слуги се забавляваха да сравняват историите на двете гувернантки.

Дали въпросната г-ца Джансън не е била малко лекомислена? Представих си я как краде, за да си купи хубави дрехи, с които да се хареса на обожателя си.

А Нанзълук изобщо не се е трогнал от уволнението ѝ. Голям приятел, няма що!

Потеглихме подир закуска. Беше прекрасен ден за езда — октомврийското слънце грееше, духаше лек югозападен ветрец. Алвиън беше в приповдигнато настроение. За нея това щеше да бъде чудесно упражнение в издръжливост. Щях да съм много доволна, ако възпитаничката ми не се измореше по време на дългата езда до къщата на леля ѝ и обратно.

Чувствах невероятно облекчение, че съм се отървал а за малко от зорките погледи на слугите, а и хълмистият пейзаж бе невероятно красив.

Величествените голи бърда прекрасно хармонираха с настроението ми. Бях поразена от ниските скални стени, от огромните канари и веселите поточета, шуртящи между тях.

Предупредих Алвиън да внимава, когато минава между скалите, но тя вече бе добра ездачка и можеше сама да избира пътя си, така че на воля се наслаждавах на пейзажа.

На картата проследихме пътя, който щеше да ни отведе до къщата на леля ѝ Клара, която се намираще на няколко мили южно от Боудмин. Алвиън няколко пъти бе пътувала с карета дотам и си мислеше, че познава пътя, ала човек лесно можеше да се загуби сред хълмовете, така че реших да се възползвам от възможността и да науча момичето да се ориентира с помощта на карта.

Не след дълго обаче забравих строгостта си и избухнах в смях, защото се оказа, че сме поели в погрешна посока, и се наложи да се връщаме.

Най-после стигнахме до Къщата сред хълмовете — това беше живописното име на дома на леля Клара.

Къщата, разположена в покрайнините на малко планинско селце, наистина бе очарователна. Приличаше на малък замък, кацнал над църквата, странноприемницата и малкото къщи.

Леля Клара разполагаше с няколко слуги, които се грижеха за домакинството ѝ. Когато пристигнахме, настъпи невероятна суматоха, тъй като не бяхме предизвестили за посещението си.

— О, та това е г-ца Алвиън, Бог да я благослови! — възкликна възрастната икономка. — Кого ни водиш, скъпа?

— Това е гувернантката ми, г-ца Лий — представи ме Алвиън.

— Че само двечките ли сте тръгнали на тоз дълъг път? Баща ти няма ли го?

— Не. Татко замина за Пензънс.

Чудех се дали не беше грешка да отстъпя пред желанията на Алвиън и забравила положението си на гувернантка, да натрапя присъствието си на леля Клара.

Дали нямаше да ме изпратят в кухнята да ям със слугите? Това би било по-добре, отколкото да изтърпя компанията на една високомерна старица, която ще ме пронизва с неодобрителния си поглед.

Опасенията ми обаче бързо се разсеяха. Въведоха ни във всекидневната, където в едно кресло седеше леля Клара — очарователна възрастна дама с побелели коси, розови бузи и блестящ приветлив поглед. До нея бе опрян абаносов бастун — вероятно имаше трудности с ходенето.

Алвиън се завтече към нея и старицата топло я целуна.

Сетне живите сини очи се спряха върху мен.

— Значи вие сте гувернантката на Алвиън, скъпа — рече леля Клара. — Много добре направихте, че я доведохте при мен. Имаме голям късмет, защото в момента внукът ми е на посещение тук и мисля, че страда, защото няма с кого да си играе. Ще остане много доволен, като разбере, че Алвиън ни е дошла на гости.

Не мислех, че внукът ще бъде по-доволен от нея. Тя се държеше толкова любезно с мен, че аз забравих стеснителността си и се почувствах така, сякаш посещавам стара приятелка. За миг като че ли не бях гувернантката, довела възпитаницата си на посещение при роднина.

Сервираха вино от глухарчета и леля Клара ни накара да пийнем по една чашка. Почерпиха ни със сладки. Виното имаше великолепен вкус. Разреших на Алвиън да пийне малко, но сетне се питах дали съм постъпила разумно, тъй като напитката наистина бе силна.

Леля Клара искаше да чуе всички новини от Маунт Мелин. Тя бе много приказлива — вероятно защото живееше далеч от света в Къщата сред хълмовете.

Появи се и внукът — красиво момче, малко по-малко от Алвиън — и двамата отидоха да играят. Предупредих възпитаницата си да не се отдалечава много, защото трябваше да се приберем вкъщи преди падането на нощта.

Щом Алвиън излезе, леля Клара веднага започна да клюкарства. Не знам дали се дължеше на силното вино или пък защото знаех, че тя е близка роднина на Алис, но я слушах в захлас.

Тя говореше за Алис, както никой друг — напълно искрено — и аз бързо разбрах, че ще науча много неща от тази стара бърбровка.

Щом останахме насаме, тя бързо ме подкани:

— А сега ми кажете какво става в Маунт Мелин!

Вдигнах учудено вежди сякаш не разбирах смисъла на думите й.

— Смъртта на бедната Алис бе такъв удар за всички ни — продължи леля Клара. — Такава нелепа гибел! Каква трагедия сполетя бедното момиче — тя бе още дете.

— Наистина ли?

— Не ми казвайте, че не знаете какво се случи.

— Знам много малко.

— Ами Алис избяга с Джефри Нанзълук, не знаете ли... И тогава стана онази страшна катастрофа.

— Чух за катастрофата.

— Често размишлявам за тези двама млади хора и не мога да спя по цяла нощ. Все си мисля, че и аз съм виновна.

Учудих се много. Не разбирах как може тази приказлива стара дама да носи вина за това, че Алис е изневерила на съпруга си.

— Човек не бива да се намесва в живота на другите. Или пък трябва, какво е вашето мнение, скъпа? Ако човек може да помогне с нещо...

— Да — решително отговорих аз. — Ако сте искала да им помогнете, вмешателството ви би трябвало да бъде простено.

— Но как да разбереш дали си бил полезен или точно обратното?

— Човек трябва да постъпва така, както смята за правилно.

— Но можеш да си мислиш, че постъпваш правилно и пак да навредиш?

— Да, и така става понякога.

— Често си мисля за... горката ми племенница. Тя беше такова нежно създание. Но... как да се изразя... не беше въоръжена за трудностите в живота.

— О, наистина ли?

— Г-це Лий, виждам колко добре се отнасяте към бедната Алвиън. Алис щеше да бъде безкрайно щастлива, ако можеше да види колко много сте направили за нея. Последния път, когато я видях, бяха двамата с... Конън. Тя изобщо не изглеждаше така щастлива... и спокойна като днес.

— Много се радвам. Окуражих я отново да започне да язди. Мисля, че това ѝ се отразява добре. — Не ми искаше да прекъсвам разказа на леля Клара, от който бих могла да извлека полезни факти за Алис. Опасявах се, че Алвиън и внукът ѝ ще се завърнат всеки момент, а присъствието им щеше да сложи край на откровенията. — Говорехте за майката на Алвиън — сигурна съм, че напразно се упрекувате.

— Дано да е така. Понякога толкова много се измъчвам.

— Може би не бива да тревожа и вас, но вие ми се струвате толкова добросърдечна, пък и живеете в онзи дом. Грижете се за малката Алвиън като... като майка. Много съм ви благодарна, скъпа.

— Плащат ми за това, госпожо — не можах да преглътна тази забележка и си представих как щеше да се усмихне Питър Нанзълк, ако беше чул думите ми.

— Има неща в живота, които не се купуват с пари. Любов... преданост... Алис живя при мен преди сватбата си. Тук... в тази къща. Беше удобно, нали разбирате? Домът ми е само на няколко часа езда от Маунт Мелин, така че младите имаха възможност да се опознаят.

— Младите ли?

— Годениците.

— Те не са ли се познавали?

— Женитбата им бе уговорена, още докато бяха деца. Тя му донесе много имот. Изобщо бяха подходяща двойка — богати, от сой. По онова време бащата на Конън още беше жив, а момчето беше буйно

и своеволно, та старецът искаше да го ожени колкото се може по-скоро.

— Значи сватбата е била уговорена?

— И двамата я приемаха като нещо естествено. Та тя живя при мене няколко месеца. Много я обичах.

Сетих се за малката Джили и отбелязах:

— Изглежда, че много хора са я обичали.

Леля Клара кимна и точно в този момент влязоха Алвиън и внукът.

— Искам да покажа на Алвиън рисунките си — заяви момчето.

— Добре, тогава иди и ги донеси — разреши баба му. — Ще ѝ ги покажеш тук.

Тя май разбра, че е попрекалила с приказките, и се страхуваше да не каже прекалено много. Беше от Типа жени, които не могат да пазят тайна, иначе щеше ли да разказва семейната история на чужд човек като мен?

Внукът се завърна с папката си и децата се настаниха на масата. Приблжих се до тях и когато хвърлих един поглед на рисунките, изпитах такава гордост от таланта на Алвиън, че реших при първа възможност да разговарям с баща ѝ. Чувствах обаче и известно разочарование. Сигурна бях, че леля Клара беше на път да сподели нещо изключително важно.

След като обядвахме, напуснахме дома ѝ.

Докато яздехме по обратния път, реших да я посетя отново, и то скоро.

Един ден, като се разхождах из селото, минах покрай скромния бижутерски магазин. Това наименование звучеше, малко пресилено, защото на витрината не се забелязваха скъпоценни камъни, имаше само няколко сребърни брошки и обикновени златни пръстени, някои от които бяха украсени с полускъпоценни камъни — тюркоази, топази и опали. Вероятно местните жители купуваха оттук годежните и сватбените си пръстени, а бижутерът изкарваше прехраната си най-вече от поправки.

Забелязах на витрината брошка с форма на камшик. Беше изкусно изработена от сребро, но сигурно не беше скъпа.

Исках да купя този сребърен камшик за Алвиън и да ѝ го подаря в навечерието на конните състезания като талисман.

Отворих вратата и слязох по трите стъпала, водещи към дюкяна.

Зад тезгяха седеше възрастен мъж с очила със стоманени рамки. Смъкна очилата си на носа и впи поглед в мене.

— Искам да видя сребърната брошка с форма на камшик — казах аз.

— Разбира се, г-це — рече бижутерът, — ще ви я покажа с удоволствие.

Той я свали от витрината и ми я подаде.

— Ето, закачете я и се огледайте — предложи възрастният мъж и посочи към едно огледало на тезгяха. Аз послушах съвета му и реших, че брошката е изискана и изящна.

Докато се оглеждах, забелязах малък поднос с бижута, към които бяха прикрепени етикетчета. Сигурно тези накити бяха за поправка. Чудех се дали на този бижутер Алис е донесла брошката си през миналия юли.

— Вие от Маунт Мелин ли сте, г-це? — попита ме той.

— Да — отвърнах и му се усмихнах топло. Жадувах да разговарям с всеки, който можеше да хвърли светлина върху загадката, завладяла съзнанието ми. — Искам да подаря брошката на възпитаницата си.

Като всички обитатели на малки селища и той живо се интересуваше от живота на съседите си.

— Бедното сираче! Все пак утеха е да знаеш, че такава мила дама като вас се грижи за горкото дете.

— Ще взема брошката.

— Ще потърся подходяща кутийка. Една красива кутийка винаги е важна, когато човек иска да поднесе подарък, нали, г-це?

— Разбира се.

Той се наведе, измъкна изпод тезгяха картонена кутийка и започна да я пълни с памук.

— Да направим гнезденце за брошката!

Усетих, че му се иска да остана още малко.

— Напоследък не съм виждал никого от обитателите на замъка. Госпожата честичко ме навестяваше.

— Сигурно е било тъй.

— Току хареса някоя дрънкулка на витрината и я купи... било за себе си, било за някой друг. Беше тук в деня, когато умря.

Гласът му спадна до шепот и аз почувствах как възбудата ме сграбчва. Помислих си за дневника на Алис, скрит в джоба на дрехата ѝ.

— Така ли? — с интерес попитах аз.

Той постави брошката върху памука и ме погледна.

— Имаше нещо странно в цялата работа. Спомням си всичко, като да беше вчера. Госпожата влезе и ме попита: „Поправихте ли брошката ми, г-н Пастърн? Много ми трябва. Искам да си я сложа утре вечерта. Канена съм на вечеря у семейство Трилендър, а госпожата ми подари брошката за Коледа и непременно трябва да я нося, за да ѝ покажа, че я харесвам.“ — Очите на бижутера потърсиха моите. — Младата дама винаги казваше къде ще ходи, обясняваше защо ѝ трябва определено нещо. Не повярвах на ушите си, като ми казаха, че напуснала дома си още същата вечер. Защо тогава трябваше да ми разправа, че щяла да ходи на вечеря на другия ден?

— Много странно, наистина.

Наистина нямаше нужда да ми го казва. Ако го беше споделила с някой друг, бих предположил, че го е направила, за да му хвърли прах в очите. Но защо да го казва на мен? Тая работа не ми излиза от ума, г-це. Често си мисля за това., и все се чудя.

— Мисля, че съществува някакъв отговор — отвърнах аз. — Може би не сте я разбрал добре.

Възрастният бижутер поклати глава. Не вярваше, че не я е разбрал добре. Както и аз. Бележката в дневника на Алис потвърждаваше думите му.

На следващия ден Селестин Нанзълук дойде да посети Алвитш. Тъкмо потегляхме за урока по езда и тя настоя да се присъедини към нас.

— Алвиън — рекох аз, — време е за малка репетиция. Опитай се да изненадаш г-ца Нанзълук, както искаш да изненадаш баща си.

Исках да се упражняваме в прескачане на препятствия, затова прекосихме селото и излязохме на открито.

Селестин бе приятно изненадана от напредъка на Алвиън.

— Вие сте постигнала истинско чудо, г-це Лий.

Наблюдавахме как Алвиън препуска в лек галоп през полето.

— Надявам се, че и баща ѝ ще бъде доволен. Тя ще участва в конните състезания.

— Сигурна съм, че Конън ще бъде очарован.

— Моля ви да не му казвате нищо. Искаме да го изненадаме.

— Да, той ще бъде много доволен.

Усетих погледа ѝ върху себе си, докато се усмихваше мило. Внезапно Селестин каза:

— О, г-це Лий, бих искала да разговаряме за брат ми Питър и за онази история с Джасинт.

Усетих как се изчервявам и много се ядосах.

— Знам, че той ви е подарил кобилата, а вие сте му я върнала, тъй като не сте искали да приемете нещо толкова скъпо.

— Прекалено скъп подарък, наистина — отвърнах аз, — който изисква твърде много средства за поддържане.

— Разбира се. Боя се, че той е действал твърде прибързано, но Питър е толкова щедър... Той се опасява, че ви е обидил.

— Предайте му, че не се чувствам засегната. Ако размисли малко, ще разбере защо не мога да приема подаръка му.

— Аз му го обясних, но той е възхитен от вас, г-це Лий, освен това съществува и друг мотив, за да ви направи този подарък — той желае да осигури добър дом за Джасинт, защото има намерение да напусне Англия.

— Той ми спомена за плана си.

— Предполагам, че ще иска да продаде някои от конете. Ще запазя някои от тях, но няма смисъл да правя големи разходи, след като остана сама вкъщи.

— Съгласна съм с вас.

— Той е видял как яздите Джасинт и смята, че ще ѝ бъдете достойна господарка. Той много държи на нея, ето защо искаше да ви я подари.

— Разбирам.

— Г-це Лий, бихте ли желали да притежавате такъв кон?

— Кой не иска?

— Бих могла да помоля Конън да го приеме в конюшната си за вас. Какво ще кажете?

— Много мило от ваша страна, г-це Нанзълук, високо оценявам желанието ви — и това на брат ви — да ми доставите удоволствие, но не искам да ползвам никакви привилегии. Г-н Тремелин разполага с достатъчно коне, за да удовлетвори нуждите ни. Не желая да ми бъде оказвано особено внимание.

— Виждам, че сте много горда и независима. — Селестин се наведе и приятелски докосна ръката ми. В очите ѝ блесяха сълзи. Тя оценяваше поведението ми и разбираше колко отчаяно държа на гордостта си, защото не притежавах нищо друго.

Г-ца Нанзълук беше мила и човечна, вече знаех защо е била най-добрата приятелка на Алис. Чувствах, че и аз мога да се сприятеля с нея, тъй като социалното ми положение в Маунт Мелин сякаш не я интересуваше.

Един ден, помислих си аз, ще споделя с нея какво съм открила за Алис.

Но не сега. Бях бодлива като таралеж, както бе отбелязал брат ѝ. Дори и за миг не ми мина през ум, че Селестин Нанзълук ще ме отблъсне, но не исках да рискувам.

Когато Алвиън ни приближи, Селестин похвали умениято ѝ. Сетне се завърнахме в замъка и пихме чай в салона за пунш.

Прекарахме приятен следобед.

Конън Тремелин се завърна в деня преди конните надбягвания. Бях доволна, че не се появи по-рано, защото радостната възбуда лесно щеше да издаде Алвиън.

Щях да участвам в състезанието, в което се събираха точки от скокове. Наричаше се смесено, което значеше, че мъжете и жените се състезават наравно.

Тапърти знаеше за участието ми и не даваше дума да се издума да яздя Дайън.

— Ако бяхте приели Джасинт — ми каза той един ден преди състезанието, — няма съмнение, четяхте да спечелите първото място. Кобилата има всички шансове да победи, както и вие, ако бяхте на гърба ѝ. Старият Дайън е покорно добиче, ала не е победител. Защо не вземете Роял Роувър?

— Ами ако господарят възрази?

Тапърти махна с ръка.

— Няма да възрази. Той ще язди Майско утро, значи старият Роял ще бъде свободен. Ако господарят ми каже: „Оседлай ми Роял Роувър, Тапърти!“, тогава ще му дам Роувър, пък Майско утро ще остане за вас, госпойце. Господарят е страшно доволен, когато конете му печелят.

Много исках да изпъкна пред Конън Тремелин и затова, без много-много да му мисля, се съгласих с предложението на Тапърти. В края на краищата като учителка на дъщеря му по езда имах право да приема коня, който ми предлагаше главният коняр.

В навечерието на състезанията подарих брошката на Алвиън.

Тя изпадна във възторг.

— Това е камшик! — извика детето.

— Ще забодеш с него шалчето си, надявам се, че ще ти донесе късмет.

— Сигурно ще имам късмет, г-це.

— Не разчитай прекалено много на шанса. Помни, че късмет имат само онези, които заслужават. — Цитирах й началото на едно старо стихотворение, което татко често ни повтаряше: *„С гордо изправена глава и възторжено сърце, но с крака, здраво стъпили на земята...“*

Сетне продължих да я наставлям:

— Щом изпълниш скока си, веднага трябва да се оттеглиш.

— Да, госпожице.

— Развълнувана ли си?

— Времето минава толкова бавно.

— Няма да чакаш още дълго.

Вечерта влязох да й пожелаая „Лека нощ“, седнах на леглото й и отново заговорихме за състезанието.

Безпокоях се, тъй като тя бе твърде възбудена, и исках да я успокоя. Казах й, че трябва да се наспи хубаво, иначе няма да е свежа на другия ден.

— Как да заспя, когато сънят не идва?

Осъзнах какъв голям успех съм постигнала. Преди няколко месеца момичето се страхуваше да се качи на кон, а сега гореше от нетърпение да се състезава.

Това беше чудесно, но бих предпочела интересът ѝ да не беше така изцяло насочен към баща ѝ — одобрението му беше най-важното нещо за нея.

Алвиън гореше от желание да покаже уменията си пред него, но също така се страхуваше да не се изложи, защото копнееше да предизвика възхищението му.

Отидох в стаята си и взех сборника с поеми на Лонгфелоу.

Седнах отново на леглото ѝ и започнах да чета. От собствен опит знаех, че поемата „Хаяуата“ е прекрасно средство за успокояване на ума.

Често я рецитирах наум, когато се опитвах да заспя, откъсвах се от събитията, които не ми даваха покой, и въображението ми бродеше из девствените гори, огласявани от „грохота на буйни реки...“.

Напевният поток от думи се лееше в тихата спалня. Усещах магическото им въздействие върху Алвиън. Тя бързо забрави състезанието, страховете и надеждите си. Сега седеше с малката Хаяуата в нозете на добрия Нокомис... Скоро сънят я победи.

Когато се събудих на другия ден, гъста мъгла забулваше света. Станах и се приближих до прозореца. Върбите бяха обгърнати от бели призрачни вълма, а по боровите иглички блестяха капчици влага.

Искрено пожелах до обед мъглата да се вдигне.

Но цялата сутрин времето не се оправи. Слугите се споглеждаха и шушукаха тревожно, тъй като всички се готвеха за състезанието. Кити ми каза, че повечето от тях ще присъстват заради господаря, който ще бъде съдия, а Били Трихей и други коняри ще се състезават.

— Господарят много се радва, когато конете му печелят.

С Алвиън обядвахме и веднага потеглихме — тя яздеше Блек Принс, а аз — Роял Роувър. Наистина бе чудесно да чувстваш добър кон под себе си и аз горях от възбуда като възпитаницата си: желанието ми да блесна в очите на Конън Тремелин сигурно не бе по-слабо от нейното.

За състезанието бе определено обширно поле близо до църквата. Когато пристигнахме, вече се беше събрал много народ.

Разделих се с Алвиън и разбрах, че състезанието, в което щях да участвам, бе едно от първите.

Празникът трябваше да започне в два и петнайсет, ала както винаги, имаше закъснение и в два и дваисет все още чакахме началото.

Мъглата се поразсея, но денят беше оловносив и мрачен; небето ни притискаше като тежка завивка и влагата се просмукваше в дрехите. Уханието на море дразнеше ноздрите, но нямаше вълнение и пронизителните писъци на чайките бяха по-меланхолични от всякога.

Конън се появи заедно с другите двама съдии — и тримата бяха местни величия. Тремелин яздеше Майско утро, както можеше да се предположи, след като аз бях получила Роял Роувър.

Селският оркестър засвири патриотичен химн, всички се изправиха на крака и запяха.

Пламенните слова ехтяха над мрачното поле:

*И те ще да презрат Три Пол и Пен,
Трилони ще умре.
И дваисет хиляди корнуолски „мъже ще разберат
защо.“*

Химнът възпелтяваше гордостта на този суров народ. Всички стояха мирно и пееха. Сред тълпата забелязах малката Джилифлауър, която, за най-голямо мое учудване, пееше заедно с останалите. До нея стоеше Дейзи, която явно се грижеше за нея.

Джалили ме видях и аз й магнах, ала веднага сведе поглед, но аз успях да забележа, че се усмихва и изглежда много доволна.

Един ездач се приближи до мене и познат глас възкликна:

— Охо, та това е самата г-ца Лий!

Обърнах се и видях Питър Нанзълук, яздец Джасинт.

— Добър ден — поздравих го аз, а погледът ми жадно попиваше съвършените форми на кобилата.

На гърба си носех табелка с номер, поставена от организаторите на празника.

— Само не ми казвайте — възкликна Нанзълук, — че ще бъдем съперници.

— И вие ли ще участвате в първото състезание?

Той се обърна, за да ми покаже табелката на гърба си.

— Надеждите ми угаснаха — подметнах аз.

— Защо? Заради мене ли?

— Заради Джасинт — искрено отвърнах.

— Г-це Лий, вие можете да я яздите на този ден.

— Как можяхте да извършите подобна лудост? Слугите цели дни клюкарстваха за това.

— Кого пък го е грижа за слугите?

— Мене.

— Значи изневерявате на себе си.

— Една гувернантка трябва да се интересува от мнението на всички.

— Вие не сте обикновена гувернантка.

— Г-н Нанзълук, мисля, че в живота ви не е имало обикновени гувернантки — шеговито отбелязах аз.

Потупах лекичко Роял Роувър по хълбока и той ми отвърна незабавно.

Видях отново Питър едва след началото на състезанието. Редът му бе преди моя. Наблюдавах как умело язди Джасинт на полето. Телата им сякаш се бяха слели, изглеждаха като едно същество, като кентавър.

— Чудесно изпълнение — извиках, докато се наслаждавах на съвършените скокове и грациозния галоп на Джасинт. Всеки ще победи с такъв великолепен кон, самоуспокоявах се аз.

След като Питър завърши програмата си, гръмнаха бурни аплодисменти.

Подир малко дойде и моят ред.

Погледнах към Конън Тремелин на съдийската скамейка и прошепнах:

— Помогни ми, Роял. Искам да победя Джасинт и да спечелим наградата. Трябва да покажа на Конън Тремелин какво мога. Помогни ми, Роял!

Конят наостри чувствителните си уши и грациозно потегли напред. Сигурна бях, че ме е разбрал и ще отвърне на призива в гласа ми.

— Хайде, Роувър — прошепнах аз. — Ще успеем!

Изпълнихме програмата безпогрешно като Джасинт.

Долових гръмване на аплодисменти и напуснах полето.

Зачаках с нетърпение обявяването на резултатите. Радвах се, че ги оповестяват в края на всяко състезание, защото интересът на публиката все още не бе стихнал. Практиката да се обявяват победителите от всички турове в края никога не бе ми харесвала.

— Двама състезатели получиха еднакъв брой точки — събщи Конън. — Щастлив съм да оповестя нещо необичайно: победители са мъж и жена — г-ца Марта Лий с Роял Роувър и г-н Питър Нанзълук с Джасинт.

Приближихме се, за да получим наградите си.

— Наградата е сребърна ваза — каза Конън. — Не можем да я разделим, затова ще я получи дамата.

— Разбира се — отвърна Питър.

— А вие получавате сребърна лъжица като утешение. Конън ми подаде наградата и ми се усмихна с явно задоволство.

— Чудесно изпълнение, г-це Лий! Вие постигнахте невероятни неща с Роял Роувър.

Потупах коня и прошепнах:

— Не бих могла да желая по-добър партньор.

Сетне двамата с Питър се отдалечихме в тръс: аз — с вазата, а той — с лъжицата.

— Ако яздехте Джасинт, щяхте да бъдете безспорният победител — отбеляза Нанзълук.

— Но пак трябваше да се състезавам с вас.

— Джасинт би могла да победи във всяко състезание. Само я погледнете? Не е ли съвършена? Е, това няма значение, защото вие все пак спечелихте сребърната ваза.

— Винаги ще имам чувството, че не е напълно моя.

— Докато подреждате розите в нея, ще си мислите: „Част от тази ваза принадлежи на онзи мъж... Как му беше името? Той беше толкова мил към мен, а аз все го срязвах. Сега съжалявам.“

— Не ми се случва да забравям имената на хората, а освен това и няма за какво да съжалявам.

— Можем лесно да разрешим конфликта около подялбата на вазата. Ако заживеем заедно, аз ще я поставя на почетно място. Тогава ще казваме, че е наша, и ще бъдем щастливи.

Ядосана от наглото предложение, му отвърнах:

— Но иначе едва ли ще бъдем щастливи, г-н Нанзълук. — Обърнах му гръб и се отдалечих.

Исках да бъда близо до съдийската скамейка, щом Алвиън се появи, за да наблюдавам лицето на Конън по време на изпълнението ѝ. Исках да бъда близо до нея, когато получава наградата си — бях сигурна, че ще победи, защото го желаете от все сърце и се бе потрудила здраво. Скоковете нямаше да представляват никаква трудност за нея.

Състезанието за осемгодишни започна и аз с трескаво нетърпение зачаках да дойде редът на Алвиън. Момиченца и момченца излизаха едно подир друго на полето, ала от моята възпитаница нямаше и следа. Състезанието завърши, съобщиха и класирането.

Обзе ме горчиво разочарование. Алвиън се бе отказала в последния момент. Трудът ми бе отишъл нахалост. Страховете ѝ се бяха възвърнали в решителния момент.

Щом връчиха наградите, тръгнах да я търся, но не я открих никъде и щом започна състезанието за напреднали осемгодишни деца, ми хрумна, че тя сигурно се е прибрала къщи. Сигурно се чувстваше ужасно, поради това че след всичките ни разговори и упражнения куражът я бе напуснал в критичния момент.

Исках да се махна отгук, тъй като моят триумф вече не ме интересуваше, исках бързо да откроя Алвиън, за да я утеша — тя вероятно се нуждаеше от мен.

Върнах се обратно в Маунт Мелин, разседлах Роял Роувър, разтрих го, напоих го и бързо се упътих към къщата.

Задната врата бе отворена. Замъкът ми се стори много тих. Сигурно всички освен г-жа Полгри наблюдаваха конните състезания. Икономката вероятно почиваше в стаята си.

Качих се в стаята си и извиках Алвиън.

Като не получих никакъв отговор, се втурнах през класната стая към спалнята ѝ. Нямаше никого. Може би не се беше прибрала къщи. Сетих се, че не забелязах Принс в конюшната, но всъщност не надникнах в неговото отделение.

Върнах се обратно в стаята си и се приближих до прозореца. Реших да се върна обратно на празника — Алвиън сигурно бе още там.

Както стоях до прозореца, изведнъж разбрах, че има някой в покоите на Алис. Не знам откъде разбрах. Мярна ми се някакъв силует или може би завесата трепна, но бях сигурна, че там има някой.

Без много-много да му мисля, хукнах през галерията към покоите на Алис. Ботушите ми за езда вдигаха невероятен шум. Рязко отворих вратата и извиках:

— Има ли някой тук?

Стаята беше празна, но за част от секундата забелязах как междинната врата се затваря.

Помислих си, че може би това беше Алвиън, а тя имаше нужда от мен в този момент. Трябваше да я открия на всяка цена и страхът ми се изпари. Втурнах се напред и отворих вратата на спалнята. Огледах се наоколо, проверих зад завесите — нямаше никого. Отворих поредната врата и се озовах в друг будоар, чиято междинна врата зееше. Минах през нея и разбрах, че се намирам в спалнята на Конън, защото вратовръзката, която той носеше тази сутрин, бе захвърлена върху тоалетката. Видях и халата, и чехлите му.

При вида им гъста руменина заля бузите ми, защото бях прекрачила в онази част на къщата, където нямах право да влизам.

Някой бе влязъл тук преди мен. *Кой ли?*

Бързо прекосих спалнята, отворих вратата и се озовах в галерията.

Не забелязах никого, докато вървах бавно към стаята си.

Кой беше в стаята на Алис? Чий дух витаеше в нея?

— Алис! — извиках отчаяно. — Ти ли си, Алис? Отправих се към конюшната, защото исках да се върна на празника, за да намеря Алвиън.

Тъкмо оседлах Роял Роувър и щях да тръгна, когато забелязах Били Трихей да тича към мен колкото му държат краката.

— Госпойце, стана нещо страшно. Голямо нещастие!

— М-моля? — заекнах аз.

— Мис Алвиън падна от коня на едно препятствие!

— Но тя не взе участие в състезанието! — извиках аз.

— Напротив, тя се състезава с напредналите. На високото препятствие Принс се спъна и падна. Търкаляха се толкоз време...

Не можах да се овладея, покрих лицето си с ръце и избухнах в ридания.

— Търсят ви навсякъде, госпойце!

— Къде е тя?

— Лежи на полето. Страх ги е да я местят. Увиха я с одеяло и чакат да дойде д-р Пенджъли. Може и да има нещо счупено. Господарят е до нея и само повтаря: „Къде е г-ца Лий?“ Аз ви видях да си тръгвате и хукнах подире ви. Мисля, че ще трябва да се върнете там, госпойце..., щото той ви търси.

Пришпорих коня и се впуснах в луд галоп към селото. Докато яздох, се молах и ругаех:

— О, Боже, спаси я! Проклетата малка глупачка! Лесните скокове бяха достатъчни, за да се харесах на баща си. Догодина щеше да се явиш на другото състезание. Алвиън, бедно мое дете! Той е виновен! Ако беше добър баща, нямаше да се стигне дотук.

Най-сетне пристигнах на полето. Никога няма да забравя картината, разкрила се пред очите ми: Алвиън лежеше в безсъзнание на тревата, а около нея се бяха скупчили много хора. Състезанията бяха прекратени.

За миг се вцепених при мисълта, че може да е мъртва.

Конън ме погледна строго и каза:

— Радвам се, че дойдохте, г-це Лий. Стана злополука. Алвиън...

Не му обърнах никакво внимание и коленичих до детето.

— Алвиън... скъпа моя — шепнеха устните ми.

В този миг очите ѝ се отвориха. Това не беше своенравната ми ученичка, а уплашено и смутено дете. Тя ми се усмихна.

— Не си отивай...

— Няма, ще остана с теб.

— Но защо си... отиде... тогава — тихо прошепна Алвиън, трябваше да се наведе, за да различа думите ѝ.

— Тя не говореше на гувернантката Марта Лий, а на Алис.

6

Д-р Пенджъли констатира счупване на глезена, но не можа да определи дали са настъпили и други увреждания. Намести счупената кост и откара Алвиън в Маунт Мелин с каретата си, а ние с Конън мълчаливо потеглихме на конете си.

Лекарят настани Алвиън в стаята ѝ и ѝ даде успокоително.

— Сега не ни остава нищо друго освен да чакаме — каза той. — Ще се върна след няколко часа. Може би детето е под влияние на тежък шок. Нека да се наспи хубаво. Грижете се да ѝ е топло. Като се събуди, ще разберем каква е степента на шока.

Щом докторът си тръгна, Конън ми каза:

— Г-це Лий, бих искал да си поговорим. Моля, елате в салона за пунш. — Последвах го дотам и той продължи: — Не ни остава друго освен да чакаме. Трябва да съхраним самообладание.

Съзнавах, че не ме е виждал толкова развълнувана, а може и да е смятал, че не съм способна на такива дълбоки чувства.

— Трудно ми е да съм толкова спокойна като вас, щом става дума за възпитаницата ми — импулсивно заявих аз. Бях толкова уплашена и разтревожена, че исках да обвиня някого за случилото се, така че обвиних него.

— Кое е подтикнало детето да предприеме подобно нещо? — попита ме той.

— Вие! — извиках аз. — Единствено вие!

— Аз ли? Та аз изобщо нямах представа, че тя е толкова напреднала в ездата!

По-късно осъзнах, че в оня момент съм била на прага на истерията. Опасявах се, че Алвиън е пострадала тежко при злополуката, и бях почти сигурна, че дете с толкова буен темперамент никога вече няма да се качи на кон. Не бях постъпила правилно — не трябваше да се опитвам да се преборя със страха ѝ. Исках да спечеля чувствата ѝ, като ѝ покажа пътя към сърцето на баща ѝ, но се провалих.

Не можех да се отърся от ужасното чувство за вина, колкото и да се мъчех. Казвах си, че Маунт Мелин е прокълнато място. Какво право имах да се намесвам в живота на обитателите му? Какво се опитвах да постигна? Да променя Алвиън? Или пък баща ѝ? Да открия истината за Алис? За каква се мислех? За Господ ли?

Все пак не исках да поема цялата вина върху себе си, затова потърсих изкупителна жертва. *Той е виновен*, казвах си. *Ако беше подобър към дъщеря си, нямаше да настъпи такава трагедия.* Сигурна бях.

Изгубих власт над чувствата си — на хора като мен рядко им се случва подобно нещо, но когато дадат воля на гнева си, те го правят много по-яростно от онези, които често изпадат в истерия.

— Разбира се — извиках аз, — че нямате представа за напредъка ѝ! Откъде ще знаете, като изобщо не се интересувате от детето? Сърцето ѝ е разбито от мъка! Ето защо се е решила на толкова отчаяна постъпка!

— Скъпа г-це Лий — прошепна той и ме погледна с искрено изумление.

Вече ми е все едно, си казах. Хем се провалих, хем ще бъда уволнена. Надявах се да постигна невъзможното — да пречупя себичността на този мъж и да пробудя в сърцето му поне мъничко любов към дъщеря му. А докъде стигнах — забърках невероятна каша и може би осакатих детето за цял живот. Отгоре на всичко си позволявах и наглостта да осъждам поведението на хората.

Въпреки това продължих да го обвинявам, без да меря приказките си.

— Скоро след пристигането си разбрах как стоят нещата в замъка. Бедното сираче гладуваше и жадуваше... О, не в буквалния смисъл — тя получава редовно храна, това ми е добре известно. Но съществува и духовен глад, не само телесен. Тя жадуваше за любовта на баща си и бе готова да рискува живота си, за да я завоюва.

— Г-це Лий, умолявам ви да се успокоите. Искате да ми кажете, че Алвиън е направила...

— Тя го направи заради вас — прекъснах го аз. — Искаше да ви достави удоволствие. Седмици наред се упражнява за този ден.

— Разбирам — промълви той, извади носната си кърпа и избърса сълзите ми. — Вие плачете, г-це Лий — гласът му бе нежен.

Измъкнах носната кърпа от ръцете му и нервно избърсах очите си.

— Плача от гняв — рекох троснато.

— И от мъка. Скъпа г-це Лий, вие сте много привързана към Алвиън.

— Тя е дете, мой дълг е да се грижа за нея. Бог ми е свидетел, че никой друг не го прави.

— Сега осъзнавам, че съм се държал непростимо зле с Алвиън.

— Имате ли изобщо сърце? Та тя ви е дъщеря! Загубила е майка си! Не разбирате ли, че по тази причина има нужда от особени грижи?

. В този момент за най-голямо мое учудване той каза:

— Г-це Лий, вие пристигнахте тук, за да обучавате Алвиън, но успяхте да научите и мен на някои неща.

Погледнах го слисано, държах носната му кърпа близо до обляното ми в сълзи лице и точно в този миг влезе Селестин Нанзълук.

Тя ме изгледа учудено, сетна извика:

— Чух нещо ужасно!

— Стана злополука, Селест — рече Конън. — Алвиън падна от коня.

— О не! — жалостиво изписка Селестин. — Ами сега... къде е?

— Тя е в стаята си — обясни Тремелин. — Пенджъли превърза крака ѝ. Бедното дете спи. Докторът ѝ даде успокоително и каза, че ще се върне след няколко часа.

— Последствията... тежки ли са?

— Лекарят не е сигурен. Виждал съм много такива падания и мисля, че Алвиън ще се съвземе бързо.

Не бях сигурна дали наистина мисли така или само се опитва да успокои Селестин, която бе много разстроена. Чувствах силно привличане към нея, защото тя бе единственият човек освен мен, който действително бе загрижен за Алвиън.

— Бедната г-ца Лий е много разтревожена — каза Конън. — Сигурно си мисли, че тя е виновна за случилото се. Бих искал да я уверя, че не я обвинявам за нищо.

Аз съм била виновна? И за какво? Че съм научила детето да язди! Какво лошо имаше в това да участва в състезанието? Не, вината е изцяло ваша, идеше ми да изкрещя в лицето му. Алвиън искаше да ви покаже на какво е способна.

— Момичето толкова силно желаше да изпъкне в очите на баща си, че се изложи на голям риск — дръзко заявих аз. — Мислела си е, че победата в състезанието за начинаещи няма да задоволи г-н Тремелин, затова е решила да му покаже, че наистина е напреднала.

Селестин се стовари в едно кресло и покри лицето си с ръце. Спомних си я как коленичеше на гроба на Алис в църковния двор. Горката Селестин обичаше Алвиън като родно дете, защото тя нямаше деца и сигурно си мислеше, че никога няма да има.

— Не ни остава нищо друго освен да чакаме — каза Конън.

— Няма смисъл да стоя повече тук — рекох аз и понечих да изляза. — Ще се оттегля в стаята си.

Конън протегна ръка към мен и властно каза:

— Не, останете тук, г-це Лий. Останете с нас. Вие сте толкова разтревожена за Алвиън.

Погледнах надолу към костюма за езда, който принадлежеше на Алис, и казах:

— Бих желала да се преоблека.

В този миг двамата със Селестин сякаш ме погледнаха с други очи. Вероятно приликата ми с Алис е била невероятна.

Горях от нетърпение да се преоблека. В сивата строга памучна рокля щях отново да вляза в ролята си на гувернантка и бях сигурна, че ще мога да овладеея чувствата си.

Конън кимна и каза:

— Моля ви, върнете се, щом се преоблечете, г-це Лий! Трябва да потърсим заедно утеха, а освен това искам да бъдете тук, когато се върне лекарят.

Аз отидох в стаята си, свалих костюма на Алис и облякох сивата си рокля.

Бях права, че по този начин ще успея да възвърна равновесието си. Докато закопчавах корсажа, се мъчех да си спомня какво точно бях казала на Конън Тремелин в гнева си.

От огледалото ме гледаше съсипано от мъка и тревога лице, с гневно искрящи очи и треперещи от страх устни.

Разпоредих се да ми донесат топла вода. Дейзи имаше желание да си поговорим, но като видя колко съм разстроена, бързо напусна стаята.

Измих лицето си и слязох отново в салона за пунш да чакам заедно с Конън и Селестин завръщането на д-р Пенджъли.

Минутите се точеха бавно и тягостно. Г-жа Полгри ни сервира силен чай, седяхме и мълчаливо чакахме. Тогава това не ми направи впечатление, но по-късно осъзнах, че случилото се сякаш ги бе накарало да забравят, че съм гувернантка. А може би само Конън бе забравил, защото Селестин никога не се бе отнасяла снизходително към мен.

Конън явно не бе засегнат от гневния ми изблик и разговаряше с мен мило и любезно. Вероятно се досещаше защо се нахвърлих върху него така злостно и му се искаше да разсее чувството ми за вина.

— Алвиън ще преодолее шока — рече той — и ще язди отново. Бях малко по-голям от нея, когато паднах от коня и си счупих ключицата. Дълго време не можех да язда, а горях от нетърпение пак да се метна на коня.

Селестин потръпна.

— Видя ли я да язди, винаги ще си спомням този кошмар.

— О, скъпа Селест, не можеш да я затвориш в клетка! Помисли си само какво би могло да ѝ се случи — ще излезе някой път навън и ще умре от студ! Децата не трябва да се глезят — те трябва да бъдат подготвени за трудностите на живота. Какво е вашето мнение, г-це Лий?

Конън ме гледаше загрижено. Усещах, че се опитва да ни успокои и ободри. Виждаше колко сме разтревожени и се мъчеше да бъде мил с нас.

— Децата наистина не трябва да се разглезват, ала ако не искат да правят нещо, не бива да бъдат насилвани.

— Никой не е принуждавал Алвиън да язди.

— Да, тя очакваше с нетърпение уроците ни — отвърнах аз, — но не знам дали от любов към ездата или от желание да ви се хареса.

— Мисля, че е много похвално за едно дете да се стреми към одобрението на родителите си.

— Но не мисля, че е необходимо да рискуваш живота си, за да получиш една усмивка.

Гневът ми избухна отново и пръстите ми се вкопчиха в памучния плат на роклята, която ми напомни, че съм най-обикновена гувернантка и нямам право да натрапвам мнението си на моя господар.

Забелязах, че Селестин и Конън са твърде изненадани от забележката ми, и бързо продължих:

— Мисля, че интересите на Алтън са насочени към друга област. Тя рисува прекрасно. Отдавна искам да разговарям с вас по този въпрос, г-н Тремелин, защото считам, че тя трябва да взема уроци по рисуване.

В салона се възцари мъртва тишина и аз искрено се учудих защо двамата изглеждат неприятно изненадани.

— Алвиън притежава голям талант и е непростимо той да остане пренебрегнат.

— Г-це Лий — бавно изрече Конън, — нали вие сте тук, за да обучавате дъщеря ми? Защо трябва да наемаме други учители?

— Защото тя е много надарена — искрено му отвърнах аз. — Мисля, че животът ѝ ще стане по-богат и осмислен, ако взема уроци по рисуване. Тя го заслужава. А аз, г-н Тремелин, не съм художничка, а обикновена гувернантка.

— Ще разговаряме друг път по този въпрос — грубо отсече той. Сменихме темата и не след дълго пристигна лекарят.

Останах в коридора, а Селестин и Конън влязоха в стаята на Алвиън заедно с д-р Пенджъли.

Въображението ми рисуваше кошмарни картини. Представях си как Алвиън умира от раните, а аз напускам завинаги Маунт Мелин. Животът ми щеше да опустее. В този момент разбрах, че ще бъда много нещастна, ако се наложи да си отида. Отново си представих Алвиън, осакатена завинаги, нещастна и обречена на самота. Бях готова да ѝ служа цял живот — това би ми доставило удоволствие.

Селестин излезе от стаята.

— Ох, толкова съм притеснена — прошепна ми тя. — Дали да не извикаме друг лекар. Д-р Пенджъли е на шейсет години. Боя се...

— Вижда ми се способен.

— Искам най-доброто за Алвиън. Ако ѝ се случи нещо...

— Тя трескаво хапеше устните си. Стори ми се странно, че тази жена, която обикновено изглеждаше толкова спокойна, преживяваше толкова навътре всичко, свързано с Алис и дъщеря ѝ.

Исках да я прегърна и да я утеша, но положението ми не позволяваше подобна волност.

Докторът и Конън излязоха от стаята. Д-р Пенджъли се усмихваше.

— Леки охлузвания и счупен глезен. Нищо сериозно.

— Да благодарим на Бога! — възкликна Селестин и аз повторих думите ѝ.

— След ден-два Алвиън ще се почувства много по-добре. Счупването си е счупване, но детските кости заздравяват бързо. Дамите няма защо да се безпокоят.

— Можем ли да я видим? — нетърпеливо попита Селестин.

— Разбира се. Тя е будна и попита за г-ца Лий. След половин час ще ѝ дам нова доза успокоително, която ще ѝ осигури здрав сън през нощта, а на сутринта ще забележите подобрение.

Влязохме в стаята. Алвиън лежеше по гръб и изглеждаше много зле, но щом ни забеляза, се усмихна леко.

— Здравейте, г-це. Здравей, лельо Селестин.

Селестин коленичи до леглото, взе ръката на момичето и я обсипа с целувки. Стоях от другата страна, а очите на Алвиън не слизаха от лицето ми.

— Провалих се.

— Важно е, че се опита.

Конън стоеше зад мен.

— Баща ти се гордее с теб — продължих аз.

— Сигурно си мисли, че съм глупачка.

— Не е вярно — буйно ѝ възразих. — Той сам ще ти каже.

Конън се приближи до леглото.

— Той се гордее с теб. Сам ми каза. Няма значение, че не успя. Каза, че най-важно е, че си се опитала, и следващия път сигурно ще победиш.

— Наистина ли каза така?

— Да — извиках аз и в гласа ми прозвуча гневна нотка, защото той все така мълчеше, а детето очакваше да потвърди думите ми.

В този миг той заговори:

— Ти беше великолепна, Алвиън. Наистина се гордея с теб.

Лека усмивка заигра на бледите ѝ устни и детето прошепна:

— Госпожице Лий... Не си отивайте... Не ме напускайте...

Аз паднах на колене пред нея, взех ръката ѝ и я целунах. По страните ми потекоха сълзи.

— Ще остана, Алвиън... Завинаги ще остана с теб! — Вдигнах поглед и срещнах очите на Селестин, която ме наблюдаваше от другата страна на леглото. Усещах и присъствието на Конън зад себе си. В мен заговори гувернантката:

— Ще остана, докато съм необходима.

Алвиън остана доволна.

Щом тя заспа, напуснахме стаята и аз понечих да се оттегля, когато Конън каза:

— Елате за малко в библиотеката, г-це Лий. Лекарят иска да обсъди случая с вас.

Така че отидох в библиотеката заедно със Селестин, Конън и д-р Пенджъли, където обсъдихме лечението на Алвиън.

— Ще идвам всеки ден — рече Селестин. — Даже си мисля дали да не остана тук, докато Алвиън оздравее. Все ще помогна с нещо.

— Трябва добре да я забавлявате, докато зараснат костите.

— Ще я забавляваме — отвърнах аз. — Ще препоръчате ли някаква диета, докторе?

— През първите два дни — по-лека храна. Задушена риба, млечен пудинг, яйчен крем. След това може да яде, каквото пожелае.

Развеселих се и главата ми се замая от рязката смяна на чувствата.

След като лекарят приключи с наставленията си, Конън заяви на Селестин, че няма да нужда да остава в Маунт Мелин, защото той бил сигурен, че г-ца Лий щяла да се справи сама. Г-ца Нанзълук го увери, че винаги може да разчита на помощта ѝ.

— Прав си, Конън. Хората говорят какво ли не. Ако остана тук... Слугите са такива клюкари...

Ако Селестин останеше в Маунт Мелин, щяха да се пуснат слухове, че е любовница на Конън, докато моето присъствие в замъка не учудваше никого — аз бях проста гувернантка.

— Как дойде дотук, Селест? — с усмивка попита Тремелин.

— На гърба на Спелър.

— Ще те изпратя до Маунт Уидън.

— Благодаря ти, Конън. Колко мило от твоя страна! Все пак няма нужда да си правиш труда...

— Глупости! Ще те изпратя — заяви той и се обърна към мен: — А вие ми изглеждате твърде изтощена, г-це Лий. Бих ви посъветвал да си легнете и добре да се наспите.

Сигурна бях, че няма да мигна, а изразът на лицето явно издаваше състоянието ми, защото лекарят каза:

— Ще ви дам успокоителни капки, госпожице. Изпийте ги пет минути, преди да си легнете. Гарантирам ви здрав сън.

— Благодаря ви — рекох аз и чак сега усетих колко съм изтощена. Надявах се, че на сутринта ще се събудя отново уверена в себе си и способна да се справя с всичко.

Прибрах се в стаята си, където ме очакваше поднос с храна. Пилешката кълка изглеждаше доста съблазнителна, но тази вечер ми липсваше апетит.

Порових из чинията и хапнах няколко залька, но наистина бях твърде притеснена, за да ям.

Реших да изпия капките на д-р Пенджъли и да си легна.

В този момент някой почука на вратата.

— Влезте — извиках и на прага се появи г-жа Полгри. Изглеждаше разстроена. Нищо чудно — събитията сложиха отпечатъка си върху всички в замъка.

— Случи се нещо ужасно — рече икономката.

— Докторът каза, че тя ще се оправи — бързо я успокоих аз.

— О, да, чух. Ама аз се безпокоя за Джили, госпожице.

— Джили!

— Още не се е прибрала. Не съм я виждала от обед.

— Сигурно се скита из горите. Дали е видяла...

— Хич не ми е ясно за кой дявол е отишла на празника, като я е толкоз страх от коне. Сякаш някой ме удари с чук по главата, като чух, че е била там. А сега... я няма.

— Знаете, че тя обича да се разхожда сама.

— Да, но винаги си е тук за следобедния чай. Страх ме е, че ѝ се е случило нещо лошо.

— Претърсихте ли замъка?

— Да, госпойце. С Кити и Дейзи проверихме навсякъде. Детето го няма.

— Ще ви помогна да я намерите — рекох аз.

Така че вместо да си легна, аз хукнах да търся Джилифлауър.

Бях силно разтревожена, защото този злокобен ден не предвещаваше нищо добро. Какво ли се бе случило с малката Джили? Въображението ми рисуваше хиляди ужасни картини. Може би се бе разхождала по брега и приливът я бе отнесъл, представих си как морето изхвърля крехкото телце в залива, там, където преди осем години е лежал безжизненият труп на майка ѝ.

Не, такова кошмарно съвпадение не бе възможно. Джили сигурно е тръгнала да се разхожда и е заспала някъде. Сетих се, че често съм я виждала да броди сама из гората, но можеше ли да се загуби, след като я познаваше великолепно?

Въпреки това се отправих натам. Вървах и виках: „Джили! Джили!“, а гъстата мъгла заглушаваше гласа ми.

Внимателно претърсих гората, защото интуицията ми подсказваше, че детето е там и не е изгубено, а се крие.

Излязох права. Джили лежеше на една полянка, обградена от борове. Два-три пъти я бях виждала на това място и предполагах, че това е тайното ѝ убежище.

— Джили! — извиках аз. — Джили! — Щом чу гласа ми, тя скочи на крака. Понечи да избяга, но се поколеба при думите: — Джили, всичко е наред! Сама съм и няма да ти направя нищо лошо.

Почти бялата ѝ коса висеше на мокри кичури покрай неземно бялото ѝ лице — Джили приличаше на приказна малка фея.

— Ще изстинеш, като лежиш на мократа трева. Защо се криеш, Джили?

Тя ме гледаше с широко отворени неподвижни очи. Досещах се, че страхът я е довел на това затънтено място. Само да можеше да ми каже, да ми обясни!

— Джили, нали сме приятелки? Аз те обичам — като господарката.

Тя кимна и страхът сякаш я напусна. Тя ме беше видяла в добре скроения костюм за езда на Алис и заблуденият ѝ детски разсъдък ни бе объркал.

Прегърнах я и я притиснах към себе си. Роклята ѝ бе мокра, а по веждите и миглите ѝ блестяха влажни капчици.

— Та ти трепериш от студ! Хайде да се прибираме! Баба ти се тревожи да не би да ти се е случило нещо лошо.

Тя ми позволи да я поведе към замъка, ала все пак вървеше неохотно.

Стиснах я здраво за рамото и казах:

— Видях те на състезанията, Джили.

Детето внезапно се обърна, зарови лице в мен, а малките ръце сграбчиха роклята ми. Телцето ѝ трепереше.

Внезапно прозрях какво се беше случило. Джили, както и Алвиън, изпитваше панически ужас от конете. Та нали един кон я бе стъпкал почти до смърт!

След този нещастен случай Джили бе изпаднала в тежък шок и още се намираше под негово влияние, тъй като никой не бе ѝ помогнал да разсее мрака, забулил впечатлителната ѝ детска душа.

Изведнъж почувствах, че ми е отредена особена мисия — не можех да изоставя това нещастно създание, което се нуждаеше от помощта ми.

Следобеда тя бе видяла как Алвиън се търкаля под конските копита и кошмарният спомен отново я бе завладял — в края на краищата оттогава бяха минали само четири години.

В този миг долових приближаващо чаткане на копита и извиках:

— Хей, кой е там? Аз я намерих!

— Аз съм, г-це Лий!

Почувствах луд възторг, защото това беше гласът на Конън.

Сигурно щом се бе върнал от Маунт Уидън, бе разбрал за изчезването на Джили и веднага се бе включил в търсенето. Може би е знаел, че съм тръгнала насам, и е решил да се присъедини към мен.

Силуетът му се откри в мъглата и Джили трескаво се притисна към мен търсейки закрила.

— Тя е тук — провикнах се аз. Конън се приближи и аз продължих: — Бедната Джили е толкова изтощена. Вземете я на коня.

Той се наведе, за да я вземе на ръце, но тя се дръпна като опарена и извика:

— Не! Не!

Конън искрено се изненада, че я чува да говори, но не и аз. Знаех, че в критични моменти тя казва по някоя дума.

— Джили — обърнах се към нея, — качи се на коня при господаря. Аз ще вървя до теб и ще държа ръката ти.

Тя поклати глава.

— Виж! Това е Майско утро. Тя иска да те носи, защото си уморена.

Джали извърна ужасените си очи към кобилата и застина.

— Вдигнете я — казах аз на Конън и той се наведе, за да поеме детето.

Тя се възпротиви, но аз продължих да я успокоявам:

— На коня ще бъдеш в безопасност, Джили, пък и ще се приберем по-бързо. Вкъщи те очакват топла вечеря и меко легло. Аз ще вървя до теб и ще държа ръката ти.

Детето не се противеше, но продължаваше да стиска ръката ми.

Така завърши този странен ден.

Щом се прибрахме в замъка, Конън връчи Джили на г-жа Полгри и ми се усмихна пленително. По лицето му нямаше и следа от високомерие и снизходителност.

Качих се в стаята си, опиянена и ликуваща. В душата ми имаше и малко тъга, но обзелата ме радост бе толкова силна, че помете всичко друго.

Добре разбирах какво ми се е случило — събитията през изминалия ден ясно го показаха. Бях извършила най-голямата глупост в живота си.

За първи път бях влюбена, и то в човек, който принадлежеше на друг свят. Влюбена бях в господаря на Маунт Мелин и имах неприятното усещане, че той е разгадал чувствата ми.

На нощното шкафче забелязах капките на д-р Пенджъли.

Заклучих вратата, съблякох се, изпих лекарството и тръгнах към леглото.

Преди да си легна, се погледнах в огледалото — розовата ми бархетна нощница бе закопчана догоре. Присмях се на нелепите си мисли и си казах със строгата интонация на гувернантка:

— Дано като се напиш, ти дойде ума в главата.

Следващите няколко седмици бяха най-щастливото време, което бях прекарала досега в Маунт Мелин. Скоро се изясни, че Алвиън не е пострадала тежко от злополуката. Детето гореше от желание отново да язди и живо се интересуваше от състоянието на Блек Принс, който бе получил леки натъртвания.

На втората седмица възобновихме учебните занятия и Алвиън беше много доволна. Научих я да играе шах — тя схвана правилата с учудваща бързина. Когато играех без царица, Алвиън ме побеждаваше с лекота.

Не само бързото ѝ възстановяване ме правеше толкова щастлива. Гневните ми нападки явно бяха оказали силно въздействие върху Конън, защото той често се появяваше в класната стая с интересни книги и игри за Алвиън.

— Има нещо, което ѝ харесва много повече и от най-скъпия подарък — веднъж му казах аз. — Това е вашата близост.

— Какво странно дете! — отвърна той. — Как може да ме предпочита пред книга или игра!

Аз му се усмихнах и той отвърна на усмивката ми. Стори ми се някак променен.

Понякога сядаше до нас и наблюдаваше как играем шах. Често двамата с Алвиън се съюзяваха срещу мен. Аз се бунтувах и исках царицата си.

Детето заговорнически му се усмихваше, а той казваше:

— Виж сега какво ще направим. Ще преместим офицера и г-ца Лий ще трябва да се погрижи за защитата си.

Алвиън се кикотеше и ме гледаше тържествуващо, а аз бях толкова щастлива, защото съм с тях, че играех непредпазливо и губех играта. Но не винаги. Макар че се сражавахме само на шахматната дъска, исках да докажа на Конън, че съм негов достоен съперник.

Един ден той каза:

— Щом Алвиън оздравее, ще отидем във Фоуи на пикник.

— Защо да ходим чак до Фоуи, като си имаме толкова хубав плаж? — попитах аз.

— Скъпа г-це Лий — той бе придобил навика да ме нарича така, — винаги чуждите плажове ни се струват по-привлекателни от собствените.

— О, да, татко! — възкликна Алвиън. — Толкова много искам да отидем на пикник!

Тя толкова много искаше да оздравее, за да тръгнем по-скоро, че изяждаше всичката храна, която ѝ се поднасяше, и безспир говореше за предстоящото събитие. Д-р Пенджъли бе във възторг от бързото ѝ възстановяване, както и всички ние.

Един ден казах на Конън:

— Вашето присъствие и внимание ѝ подействаха толкова добре. Вие я направихте истински щастлива, г-н Тремелин.

Тогава той направи нещо изумително. Прегърна ме и ме целуна по бузата. Тази целувка беше много по-различна от онази, в нощта на бала. Беше бърза, приятелска и искрена.

— Не — рече Конън, — вие я направихте щастлива, скъпа г-це Лий.

Стори ми се, че иска да добави още нещо, ала не посмя и бързо се отдалечи.

Не бях забравила Джили. Искях да се боря за нея така, както се борих за Алвиън, но за това трябваше да разговарям с Конън, Мислех си, че той е приятелски настроен към мен и ще отстъпи пред желанието ми. Нямах да се учудя обаче ако, след оздравяването на Алвиън той възприемеше предишния си маниер на поведение — пълна липса на интерес към момичето и пренебрежително отношение към мен. Така че реших да се застъпя за Джили сега, когато имах шансове за успех.

Една сутрин влязох смело в салона за пунш и поисках разрешение да разговарям с него.

— Разбира се, г-це Лий — отвърна Конън. — За мен е удоволствие да разговарям с вас.

Без никакви заобикалки хванах бика за рогата:

— Искам да помогна на Джили.

— Моля?

— Мисля, че тя не е смахната. Никой досега не е правил опит да ѝ помогне. Чух, че е станала жертва на злополука, но преди това си е била напълно нормално дете. Не смятате ли, че е възможно разумът ѝ отново да бъде пробуден?

Забелязах насмешка в очите му, когато той рече:

— За Господ и за г-ца Лий всичко е възможно.

Не се засегнах от обидната забележка и продължих:

— Моля за разрешение да ѝ давам уроци.

— Скъпа г-це Лий, нима не посвещавате цялото си време на възпитаницата си?

— Дори и гувернантките разполагат с малко свободно време. Бих могла да отделям по няколко минути и за Джили, г-н Тремелин, освен ако вие не възразявате.

— Сигурен съм, че дори и да ви забраня, вие пак ще намерите някакъв начин, затова по-лесно ми е да ви кажа: „Правете, каквото сметнете за добре. Желая ви успех.“

— Благодаря ви — рекох аз и понечих да изляза.

— Г-це Лий — спря ме той и аз зачаках.

— Искам да отидем на пикник, колкото се може по-скоро. Ако се наложи, ще нося Алвиън на ръце до каретата.

— Много добре, г-н Тремелин. Ще ѝ съобщя веднага. Сигурна съм, че тя ще е във възторг.

— А вие не сте ли доволна, г-це Лий?

За миг ми се стори, че той се приближава към мен, и отстъпих назад. Страх ме беше, че ще ме докосне и ще издам чувствата си.

— Всичко, свързано с благополучието на Алвиън, ми доставя удоволствие, г-н Тремелин — студено отвърнах аз и изхвърчах, за да съобщя новината на възпитаницата си.

Настъпиха прекрасни седмици, които никога вече нямаше да се повторят.

Провеждах редовни занимания с Джили и успях да я науча да пише няколко букви. Тя обичаше да разглежда рисунки — съзерцаваше ги цели часове. Мисля, че харесваше уроците, защото всеки ден в уречения час се явяваше в класната стая.

От време на време проронваше по някоя дума. Знаех, че всички обитатели на Маунт Мелин следят с интерес експеримента.

Наближаваше моментът, когато Алвиън отново щеше да се появи в класната стая, и аз трябваше да се подготвя за конфликта. Възпитаницата ми не можеше да понася Джили. Понякога я водех в

стаята на Алвиън, която щом забележеше нещастното създание, се намръщваше и гледаше подозрително. Трябваше да намеря начин да ги помиря.

Много хора посещаваха Алвиън. Селестин идваше всеки ден и ѝ носеше плодове и подаръци. Питър също навестяваше детето, което много му се радваше.

Веднъж той ѝ каза:

— Виж какъв добър чичо съм ти, Алвиън! Колко често те навестявам!

— Да, но ти не идваш само заради мене, чичо, а най-вече заради г-ца Лий — възрази му тя.

— Идвам и заради двете. Истински съм щастлив, че имам възможността да посещавам такива прекрасни млади дами — отговори Питър в характерния му шеговит стил.

Един ден се появи лейди Треслин със скъпи книги и цветя, ала Алвиън я прие много студено и почти не обели дума.

— Тя не се чувства добре, лейди Треслин — опитах се да извиня поведението на възпитаницата си. Благородната дама ме дари с такава ослепителна усмивка, че чак дъхът ми секна. Тази жена наистина бе забележително красива.

— Разбира се! Горкото дете! Г-н Тремелин ми каза, че тя се е държала много твърдо, а вие много сте ѝ помогнала. Казах му, че има късмет с такава съкровище като вас, защото от собствен опит знам, че това е рядкост в наши дни. Припомних му как готвачката ми напусна тъкмо в разгара на една официална вечеря. Тя бе истинско съкровище, също като вас.

Наведох глава, за да не забележи омразата в погледа ми — ненавиждах я не само защото ме сравни с готвачката си, но и заради красотата ѝ. Носеха се упорити слухове, че е любовница на Конън, и аз усещах, че в тях има немалка доза истина.

Конън ставаше съвсем различен, когато тази жена гостуваше в замъка. Той изобщо не ме забелязваше. Чувах смеха им и се мъчех да отгатна за какво си говорят. Проследих ги в градината и реших, че дори и жестовете им издават интимната им връзка.

Разбрах каква глупачка съм била да храня чувства и надежди, които сега ми се струваха смешни и нелепи. Опитвах се да си внуша,

че не съм влюбена в Конън, че всичко е плод на въображението ми, ала уви! Това не беше вярно.

Не се осмелявах да кроя планове за бъдещето.

Един ден Селестин покани Алвиън да погостува в Маунт Уидън.

— За разнообразие — каза тя. — Конън, ти ще дойдеш на вечеря и ще я върнеш вкъщи.

Той се съгласи. Разочаровах се горчиво, тъй като не ме поканиха. През тези седмици си бях изградила много фалшиви представи, но време бе да стъпя на земята. Кой ще ти кани една гувернантка на вечеря в Маунт Уидън!

Присмях се на собствената си наивност, ала в смеха ми прозираха тъга и горчивина. Сякаш се пробуждах в мразовито утро, настъпило след безкрайни слънчеви седмици. Мислех си, че те ще траят вечно, но, уви, буреносни облаци се бяха скупчили в небето.

Конън отведе Алвиън в Маунт Уидън и аз за първи път от пристигането си останах сама и без никакви задължения.

Позанимавах се с Джили, но тъй като не желяех да я изморявам прекалено, не след дълго я отведох при баба й и се зачудих какво да правя.

Внезапно ми хрумна нещо. Защо да не яхна коня и да не се поразходя сред хълмовете?

Спомних си деня, в който с Алвиън посетихме леля Клара. Почувствах нарастваща възбуда, защото горещо желяех да разгада тайната на Алис, която бе напуснала мислите ми през последните блажени седмици. Дали пък интересът ми към тази жена не се бе пробудил отново, защото исках да се отвлека от собствените си чувства и проблеми?

Рекох си, че леля Клара сигурно ще се зарадва, като научи, че племенницата й се е възстановила напълно след злополуката. Миналия път тя ясно ми даде да разбере, че винаги ще съм добре дошла в нейния дом. Може би не беше съвсем редно да я посещавам без Алвиън, но все пак по време на гостуването ни останах с впечатлението, че тя гори от желание да разговаря с мен.

В края на краищата реших да я посетя.

Отидох при г-жа Полгри и я помолих за един почивен ден.

Икономката се бе привързала силно към мен, откакто започнах да се занимавам с Джили. Тя наистина обичаше внучката си. Въобразяваше си, че особеността ѝ характер е цената на греха, извършен от родителите ѝ, но не я смяташе вече за малоумна.

— Никой не заслужава почивка повече от вас, госпоице — рече ми тя. — Къде искате да идете?

— Ще се разходя сред хълмовете и ще обядвам в някое ханче.

— Няма ли да ви е страх самичка?

— Мога прекрасно да се грижа сама за себе си — с усмивка отвърнах аз.

— Ама там има тресавища, мъгла, че и гномове, както викат някои.

— Истински гномове ли?

— Не им се присмивайте, госпоице, не им харесва, кат им се подиграват хората. Някои викат, че били виждали тъдява гномове с островърхи шапки. Кат не те харесат, те отвеждат на някое затънтено място и преди да се усетиш, току-виж те глътнало тресавището.

От думите ѝ ме побиха тръпки.

— Ще внимавам да не обидя феите и гномовете. Ако срещна някой от тях, ще бъда много любезна.

— Смейте се, госпоице, ама да не съжбялявате сетне.

Отидох в обора и попитах Тапърти кой кон да взема.

— Майско утро е свободен, госпоице.

Казах му, че възнамерявам да се разходя сред хълмовете.

— Искам да опозная този край — добавих.

— Не е нещо кой знае какво — рече той, сетне се усмихна под мустак на някаква си своя мисъл и ме попита лукаво: — Сама ли ще се разхождате, госпоице?

Отвърнах му, че ще бъда сама, ала той явно не ми повярва.

Ядосах му се, тъй като той явно подозираше, че отивам на среща с Питър Нанзълк. Откак направи онази глупост с коня, непрекъснато ни одумваха.

Чудех се дали слугите са забелязали сближаването ми с господаря. Ужасях се от тази възможност. Стараех се да не мисля за приказките за мен и Питър Нанзълк, които със сигурност се разменяха зад гърба ми, но щеше да бъде съвсем различно, ако говореха така за мен и Конън.

Колко странно! — си мислех, докато прекосявах селото, възседнала Майско утро.

Между нас двамата няма нищо — значи няма повод за клюки. Вътрешният ми глас обаче ми нашепваше друго: „Спомни си как господарят те целуна, и то два пъти!“

Погледнах към Маунт Уидън, кацнал на отвъдния бряг на залива. Копнеех от желание да срещна Конън, но не го видях, разбира се той се веселеше с Алвиън и приятелите си. Как можех да си въобразявам, че ще се върне, за да бъде с мен? Не биваше да допускам бляновете ми да надделят над здравия разум.

Въпреки това продължих да се надявам, докато селото не остана зад гърба ми и не достигнах първата скална стена.

Беше прекрасна декемврийска утрин, жълтите цветчета на прищипа блестяха като златни капчици по голите скали.

От влажната земя се носеше мирис на торф, а полъхът на вятъра бе ведър и свеж.

Препусках в галоп сред хълмовете, а вятърът брулеше лицето ми. Дадох воля на въображението си и си представих, че Конън язди до мен; че ме моли да спра, за да ми каже колко много се е променил животът му, откакто ме познава, колко добра съм към Алвиън и колкото и невероятно да беше, че е влюбен в мен.

Великолепният пейзаж будеше възторг в душата ми вдъхваше живот и на най-дръзките ми мечти. Както някои вярваха, че този край е обитаван от гномове и феи, така и аз си казах, че Конън Тремелин би могъл да се влюби в мене.

По пладне пристигнах в Къщата сред хълмовете. Всичко беше точно както миналия път: възрастната икономка излезе да ме посрещне, след което бях въведена във всекидневната на леля Клара.

— Добър ден, г-це Лий. Защо сте сама?

Бях искрено учудена, че никой не ѝ бе съобщил за злополуката на Алвиън. Редно бе Конън да ѝ изпрати вест, след като знаеше колко много старата дама обича племенницата си.

Когато ѝ разказах за нещастieto, леля Клара придоби много угрижен вид. Бързо добавих, че Алвиън вече се е възстановила и скоро ще я посети.

— Вие имате нужда от нещо ободрително, г-це Лий — рече старата дама. — Да пийнем по чашка вино от бѣз. Ще бъдете ли така добра да обядвате с мен?

Благодарих ѝ за любезната покана и я приех с радост.

Отпих от виното и почти веднага ме обзе онова замайващо опиянение, което бях усетила и миналия път. След това ни поднесоха невероятно вкусно овнешко печено с пикантен сос. Нахранихме се и се оттеглихме във всекидневната на приказка, както се изрази леля Клара.

Горях от нетърпение да узная повече за Алис и се надявах да не остана разочарована.

— Как се чувства малката Алвиън? — попита старата дама. — По-щастлива ли е вече?

— Да, мисля, че е много по-щастлива от преди. Откакто падна от коня, баща ѝ отделя повече време за нея и тя прелива от удоволствие.

— А, баща ѝ... — въздъхна леля Клара, а светлите ѝ очи заблестяха от оживление. Знаех, че тя принадлежи към онзи тип жени, които умират да клюкарстват. Освен това живееше сама на това затънтено място и пристигането на гостенин бе непреодолимо изкушение за нея.

Бях решена да я изкуша до край и затова предизвикателно подметнах:

— Има нещо странно в отношенията им.

Настъпи мълчание, което старата дама прекъсна с думите:

— Това е неизбежно.

Не казах нищо, чаках със затаен дъх и се страхувах да не би тя да промени решението си. Беше на прага на признанията, усещах, че тя може да хвърли светлина върху тайните на Маунт Мелин, да ми разкаже историята на семейство Тремелин, която, без да го искам, се бе превърнала в неразделна част от живота ми.

— Все още търся вината у себе си — заговори тя, сякаш сама на себе си. Сините ѝ очи гледаха някъде над мен, като че ли старата дама се бе върнала назад във времето и изобщо не забелязваше присъствието ми. — Често си задавам въпроса до каква степен човек има право да се намесва в живота на другите — след малко продължи тя.

И аз неведнъж бях мислила върху този въпрос, защото, откакто живеях в Маунт Мелин, също се опитвах да влияя върху живота на

обитателите му.

— Алис живя при мен след годежа. Всичко можеше все още да бъде променено, но аз се намесих. Разбирате ли, мислех си, че той е по-подходящият мъж.

Тя се изразяваше доста неясно, но се боях да я прекъсна, за да не наруша потока на мислите ѝ. Можеше да се усети, че издава семейни тайни на непозната дама, която е по-любопитна, отколкото трябва да бъде.

— Какво ли щеше да стане, ако Алис бе постъпила другояче? Играли ли сте на тази игра, г-це Лий? Казвали ли сте си, ако тогава аз... или някой друг... беше направил това и това... целият му живот щеше да бъде друг?

— Да — отвърнах аз. — Всеки си мисли така. Вие смятате, че животът на племенницата ви и Алвиън щеше да протече по различен начин.

— О, да... най-вече на Алис. Тя беше достигнала истински поврат, кръстопът, както се казва. Тръгни по този път и животът ти ще бъде такъв, поеми по другия и всичко ще бъде различно. Често се измъчвам, защото ако беше завила надясно вместо наляво... може би щеше да е още сред нас. В края на краищата, ако се беше омъжила за Джефри, нямаше защо да бяга с него, нали?

— Виждам, че тя ви се е доверявала изцяло.

— Така е. Аз изиграх доста важна роля в живота ѝ и сега много се тормозя. Дали наистина постъпих правилно?

— Сигурна съм, че сте постъпила така, както сте смятала за правилно. Така правим всички. Вие много обичахте племенницата си, нали?

— Да. Имам само синове и все мечтаех за момиче. Алис често идваше къщи и играеше с моите момчета. Все се надявах да се омъжи за някой от тях, макар че бяха братовчеди. Може би това нямаше да е за хубаво. По онова време живеехме в Пензънс. Родителите на Алис притежаваха голямо имение на няколко мили от морския бряг — сега то принадлежи на Конън. Тя беше богата наследница; майка ѝ и баща ѝ не искаха да я женят за братовчед и затова решиха да я сгодят за Тремелин.

— Значи женитбата им е била предрешена.

— Да. Баща ѝ почина, а майка ѝ — сестра ми — уважаваше много Конън Тремелин старши. Всички мъже във фамилията им носят това име от векове наред. Все си мисля, че сестра ми тайно копнееше да се омъжи за него, ала мечтата ѝ не се осъществи и затова тя толкова много искаше да даде дъщеря си на сина му. Сгодиха ги, когато Конън бе на двадесет години, а Алис — на осемнадесет. Вдигнаха сватбата година по-късно.

— Това наистина е било брак по сметка.

— Колко странно! Браковете по сметка често объркват всички сметки! Сватовете решиха Алис да дойде да живее при мен, защото домът ми отстои само на няколко часа езда от Маунт Мелин и годениците ще могат да се срещат често. Ще попитате защо майка ѝ не е отишла с нея в Маунт Мелин? По онова време сестра ми беше тежко болна и не можеше да предприеме такова дълго пътуване. Както и да е, Алис заживя при мен.

— Предполагам, че г-н Тремелин често я е навестявал.

— Да, но не толкова често, колкото предполагам. Започнах да подозирам, че не си подхождат толкова добре, колкото Богатствата им.

— Разкажете ми за Алис. Що за човек беше тя?

— Как да ви кажа? Беше весела, безгрижна, винаги се смееше, летеше като лека пеперуда, но не бих я нарекла лекомислена в общоприетия смисъл. Все пак, след онова, което се случи... Но никой човек не е светец. Той често идваше да рисува из нашия край, направи няколко великолепни пейзажа.

— Кой? Конън Тремелин ли?

— Разбира се, че не, скъпа! Джефри... Джефри Нанзълук. Той беше известен художник. Знаехте ли за това?

— Не — отвърнах аз. — Не знам нищо за него, освен че е загинал заедно с Алис на 17 юли миналата година.

— Често идваше тук по времето, когато Алис живееше при мен. Всъщност ни навестяваше много по-често от Конън. Чудех се какво става, защото между тях несъмнено имаше нещо. Често излизаха заедно. Той носеше статива и боите си, а тя казваше, че го гледала как рисува. Алис също искаше да стане художничка, но Джефри явно ѝ е показвал не само как да рисува, а и други неща.

— Те... влюбени ли са били? — плахо попитах аз.

— Много се уплаших, когато тя ми заяви, че очаква дете.

Дъхът ми секна от изненада. Алвиън... Нищо чудно, че Конън и Селестин ме гледаха като ударени от гръм, когато им казаха, че детето притежава талант на художник.

— Алис ми го каза две седмици преди сватбата. Беше напълно убедена, не смяташе, че греши. Попита ме: *„Какво да правя, леля Кларо? Да се омъжа ли за Джефри?“* — *„Той иска ли да се ожени за теб, дете мое?“* — *„Ще трябва да го направи, ако му кажа истината.“*

Тогава разбрах, че тя сигурно вече му е казала. Така бе редно да постъпи, защото сватбата с Конън приближаваше. Освен това Алис беше богата наследница и Джефри може би е хранил надежди и в тази област. Знаете, че семейство Нанзълк са доста бедни и богатството на Алис щеше да бъде за тях дар Божии. През ума ми минаваше какво ли не... Джефри не беше цвете за мирисане: Алис не беше първата, която беше докарал до това положение. Не мислех, че ще бъде щастлива с мъж като него.

Настъпи мълчание. Усетих как парченцата от мозайката се подреждат в мозъка ми и картината придобива завършен вид.

— Спомням си така ясно онзи ден... като че ли беше вчера — продължи леля Кларо. — Седяхме в същата тази стая. Тя ми говореше... изливаше душата си, така както правя аз сега. Откакто почина Алис... съвестта ми не ме оставя на мира. Тогава тя ме попита: *„Какво да правя, леля? Помогни ми... Посъветвай ме как да постъпя.“* — *„Можеш да направиш само едно нещо, скъпа: омъжи се за Конън Тремелин. Той е твой годеник. Забрави за Джефри Нанзълк!“* — *„Как да забравя, леля, като живият спомен ще ми е пред очите?“*

Тогава изрекох нещо ужасно: *„Ще се омъжиш, а детето ти ще се роди преждевременно“*. При тези думи Алис отметна глава назад и започна да се смее истерично. Горката ми племенница, беше толкова объркана!

Леля Кларо се облегна назад, изглеждаше така, сякаш излизаше от транс. Струваше ми се, че вижда не мен, а Алис.

Беше малко притеснена, защото се страхуваше, че ми е казала прекалено много.

Мълчах, а въображението ми рисуваше картини от миналото: тържествената сватбена церемония, смъртта на майката на Алис и на

Тремелин старши. Сватбата се е състояла в тяхна угода, но те не живели дълго, за да се радват. Алис заживява с Конън — моя Конън — и Алвиън — чуждото дете, което тя се опитва да му представи за негово. Без успех, както сега разбирах.

Конън се е преструвал пред хората, че тя е негова дъщеря, но сърцето и разумът му не са я възприемали. Алвиън го усещаше; тя го обожаваше, но подозираше, че нещо не е както трябва, и това я измъчваше; тя копнееше Конън да я обича като дъщеря. Може би той се съмняваше, ала не знаеше истината.

Ситуацията бе наситена с драматизъм, ала колкото и да си блъсках главата над нея, нищо не можеше да бъде променено. Алис бе мъртва, а Алвиън и Конън — живи. Те трябваше да забравят миналото и да потърсят път един към друг, за да бъдат щастливи в бъдеще.

— О, скъпа! — въздъхна леля Клара. — Сякаш отново изживях всичко. Отегчих ли ви? — В гласа ѝ се промъкна боязън. — Разказах ви толкова много неща, г-це. Надявам се, че ще запазите този разговор в тайна.

— Имайте ми доверие — успокоих я аз.

— Иначе нямаше да ви кажа нищо. Всичко това се случи толкова отдавна, но все пак ми олекна, като споделих терзанията си с вас. Понякога не спя по цели ноци и мисля ли, мисля. Може би Алис трябваше да се омъжи за Джефри. Сигурно и тя е решила така и затова е избягала с него. Каква печална участ! Дали това не е Божие наказание за греха им?

— Не — рязко отвърнах аз. — В този влак са загинали и много други хора, които не са тръгнали да напускат семействата си.

— Колко сте права! — засмя се леля Клара. — Знаех си, че сте разумна девойка. Нали не мислите, че съм дала погрешен съвет на племенницата си? Понякога си казвам, че ако не бях настоявала да се омъжи за Конън, тя нямаше да го стори. Изиграх съдбоносна роля в живота ѝ и това ме мъчи.

— Не бива да се терзаете — казах аз. — Посъветвали сте я да извърши онова, което сте смятали, че е най-добро за нея. Освен това човек сам определя съдбата си, убедена съм в това.

— Така ме успокоихте, г-це Лий, много съм ви благодарна. Ще останете ли за чая?

— Много мило от ваша страна, но искам да се прибера, преди да се мръкне.

— Разбира се.

— През този сезон се стъмва рано.

— В такъв случай не бива да ви задържам повече. Г-це Лий, бих ви помолила да доведете Алвиън, щом се оправи.

— Обещавам ви.

— Вие също сте винаги добре дошла в моя дом.

— Благодаря ви за приятно прекараните часове.

Страхът отново се завърна в погледа ѝ.

— Надявам се, че всичко ще си остане между нас.

Уверих я в това. Подозирах, че обсъждането на не съвсем дискретни теми доставя огромно удоволствие на очарователната възрастна дама, но всеки си има своите малки пороци.

Тя ме изпроводи до вратата.

— Беше ми толкова приятно да разговарям с вас. И не забравяйте! — Сложи пръст на устните си, а очите ѝ заблестяха дяволито.

Повторих жеста ѝ, възседнах коня и потеглих към Маунт Мелин.

През целия път размишлявах върху тайните, които узнах през този ден.

Наближавах селото, когато ми дойде наум, че Джили е сестра на Алвиън по баща. Спомних си рисунките на възпитаницата ми.

Значи Алвиън знаеше истината. Или само я подозираше? Дали не се опитваше да прогони съмнението, че Джефри Нанзълук е неин баща, а Джили — нейна сестра? Дали огромното ѝ желание да спечели сърцето на Конън бе израз на копнежа ѝ да бъде приета като негова дъщеря?

Много ми се искаше да ги измъкна от това тресавище, до което ги бе довело лекомислието на Алис.

Мога, казах си, и ще го направя.

Внезапно се сетих за Конън и лейди Треслин и ме обзе тревога. Как можех да храня такива безумни надежди? Можех ли аз, обикновената гувернантка, да посоча на Конън пътя към щастието?

Наближаваше Коледа и всички бяха обладани от празничното оживление, което добре помнех от детските си години.

Кити и Дейзи непрекъснато си шушукаха, а г-жа Полгри разправяше, че щели да я подлудят, защото не правели нищо, макар че това не беше вярно, защото иначе щеше да се забележи. Тя се разхождаше из замъка, въздишаше, че едно време не било така, клатейки неодобрително глава. Въпреки това и тя беше оживена и нетърпелива.

Времето беше топло, сякаш настъпваше пролетта, а не зимата. В гората вече цъфтяха иглики.

— О, и друг път съм виждал иглики през декември — казваше Тапърти. — В Корнуол пролетта идва рано.

Направих малък списък на коледните подаръци. Трябваше да купя по нещо за Филида, семейството ѝ и за леля Аделаид, ала най-вече си мислех за обитателите на Маунт Мелин. Нямах кой знае какви разходи и бях спестила по-голяма част от припечеленото като гувернантка.

Един ден отидох в Плимът, за да купя коледните подаръци. Купих книги за Филида и семейството ѝ, а за леля Аделаид — красив ешарп и им ги изпратих по пощата. Дълго време избирах подходящи подаръци за обитателите на Маунт Мелин. Най-сетне се спрях на шалове за Кити, Дейзи и Джили — съответно червен, зелен и син. За г-жа Полгри купих бутилка уиски — бях сигурна, че това ще ѝ достави най-голямо удоволствие, а за Алвиън — разноцветни носни кърпички с избродирани инициали.

Останах много доволна от покупките си. Разбрах, че очаквам Коледа също така трескаво като Дейзи и Кити.

Времето бе все така меко. На Бъдни вечер помогнах на г-жа Полгри и момичетата да украсят замъка.

Преишния ден мъжете бяха донесли бръшлян, бодлива зеленика, чемшир и лаврови клони. Покрихме колоните на балната зала със зеленина. Дейзи и Кити ми показаха как се правят коледни венци — впахме две жилави пръчки една и друга и ги извивахме на обръч, който украсявахме с борови клонки и зеленика; закачахме портокали и ябълки на венеца и го слагахме на някой прозорец.

Мъжете мъкнеха огромни цепеници за камините. Замъкът ехтеше от смях и веселие, докато слугите украсяваха тяхната „бална

зала“ за празника.

Ние ще танцуваме тук, а господарите — в голямата зала — рече ми Дейзи. Питам се на кой от двата бала ми беше мястото — май нито на единия, нито на другия.

— Бога ми! — възкликна Дейзи. — Как шъ издържа още цял ден. Миналата Коледа не празнувахме много-много, щот нали бяхме в траур зарад госпожата. Ама ний слугите пак си прекарахме добре — пийнахме си джин и бира, хапнахме си свинско и овнешко, че и свински суджук. Че то къв празник е без свински суджук!

Дразнещ аромат на печено изпълваше цялата околност. Тапърти, Били Трихей и конярите току се приближаваха до вратата на кухнята само да подушат апетитната миризма. И г-жа Тапърти бе дошла, за да помага. А обикновено спокойната и изпълнена с достойнство г-жа Полгри изобщо не приличаше на себе си. Щъкаше нагоре-надолу, разгорещена, със зачервено лице, бъркаше, месеше и точеше традиционните коледни баници.

Призоваха ме и мен да помагам.

— Я хвърляйте по едно око на таз тенджера, госпойце, и кат заври, веднага обаждайте. — Възбудата на г-жа Полгри растеше и заедно с това диалектът ѝ ставаше все по-неразбираем. Смисълът на голяма част от бодрите закачки, които се разменяха в кухнята, остана скрит за мен.

Усмихвах се пред огромната купчина златисто-кафяви коледни банички, току-що излезли от фурната и ухаещи на месо, лук и подправки. Точно в този миг в кухнята влетя Кити с вика:

— Госпожо, дойдоа коледарите.

— Че к'во чакаш, ма, глупачке, що не ги покани — извика г-жа Полгри, съвсем забравила за достолепието си, и изтри потта от челото си. — Не знайш ли, че няма да имаш късмет, кат ги караш да стоят вънка?

Тръгнах подир нея към преддверието, където ни очакваше развеселена група селски моми и ергени, които пееха традиционна коледна песен. Всички подехме мелодията.

Тогава водачът на групата запя:

Да пием всички

*от силната коледна бира
и да си пожелаем
туй славно време
да не свършва.*

Г-жа Полгри махна на Дейзи и Кити, които хукнаха да донесат почерпка за коледарите.

Момичетата им наляха джин, вино от боровинки и глухарчета и натикаха в ръцете им благоуханни банички с месо и риба. Певците останаха много доволни.

Щом коледарите хапнаха и пийнаха, подадоха на г-жа Полгри огромна чаша, украсена със зеленина и червени панделки. Икономката тържествено пусна вътре няколко монети.

Като си тръгнаха, Дейзи рече:

— Чудя се дали шъ има и други сурвакари?

Тя си умря от удоволствие, като я попитах какви са тия сурвакари.

— Ама вий нищичко не знаете, госпойце. Сурвакарите ходят по къщята, пеят благопожелания, за да им дадат нещо за хапване и пийване.

Наистина не познавах добре тукашните коледни обичаи, ала горях от нетърпение да ги изуча.

— О, госпойце, съвсем ми изхвъркна от акъла — извика Дейзи. — Пристигна един колет за вас. Турих го горе в стаята ви, преди да дойдат коледарите, ма забравих да ви кажа. — Тя ме погледна с широко отворени очи, защото сигурно не й се сторих особено изненадана. — Ей такава голяма кутия, госпойце! Не ви ли се ще да я отворите веднага?

Сякаш се намирах в някакъв прекрасен сън. Щеше ми се завинаги да остана тук и да науча всички обичаи на това кътче от земята. Исках тук да бъде моят дом.

Отърсих се от мечтите. Искаш всичко да свърши като и приказките, Марти, рекох си аз, и ти да станеш господарка на Маунт Мелин. Защо не си признаеш?

Качих се в стаята си и разтворих колета, изпратен ми от Филида.

Извадих шал от черна копринена, покрит с бродирани мотиви в зелено и кехлибар. Под него меко блестеше кехлибарен гребен в испански стил. Затъкнах го в косите си и обвих раменете си с шала. От огледалото ме гледаше екзотична красавица, която приличаше по-скоро на испанска танцьорка, отколкото на английска гувернантка.

В кутията имаше и още един пакет. Бързо го разтворих и пред мен се разстла една от роклите на Филица, която винаги ми бе харесвала. Бе ушита от плътна зелена коприна и цветът ѝ хармонираше с мотивите на шала. Отвътре изпадна и писмо:

Скъпа Марти,

Как върви гувернанството? От последното ти писмо останах с впечатление, че не ти е чак толкова скучно. Май твоят Алвиън е истински кошмар. Сигурно е страшно разглезена. Отнасят ли се добре към теб? Дано не се чувстваш зле. Всъщност скоро не си ми писала и не знам как си. По-рано пишеше толкова забавни писма, но откак отиде в тоя замък, не си много общителна. Предполагам, че това място или ти харесва, или го ненавиждаш от дъното на душата си. Във всеки случай пиши ми!

Шалът и гребенът са коледен подарък за теб. Надявам се, че ще ти харесат, защото дълго ги избирах. Не са твърде фриволни, нали? Може би трябваше да ти изпратя вълнено бельо или някоя поучителна книга, ала чух, че леля Аделаид ти е изпратила подобни полезни вещи, така че няма да си в загуба. По писмата ти личи, че си гувернантка — само празни приказки и нищо съществено. Чудя се дали ще вечеряш с господарите на Коледа или пък ще бъдеш принцесата на слугинския бал. Смятам, че ще е първото. Няма начин да не те поканят — Коледа е в края на краищата. Ще вечеряш с господарите, дори и да стане така, че някой гост не се появи и те си кажат: „Я извикай гувернантката, че сме тринайсет“. Тъй че нашата Марти ще се нагласи със зелената рокля, новия шал и гребена, ще плени някой богаташ и ще заживее щастливо.

Наистина сметнах, че ще имаш нужда от нещо по-прилично за празниците, и реших да ти подаря зелената рокля. Не си мисли, че съм я изхвърлила. Харесва ми все още, но ти я давам, защото на теб винаги ти е отивала повече.

Искам да ми пишеш подробно как си прекарала коледните празници. И скъпа ми сестро, като седнеш на коледната трапеза, не хвърляй ледени погледи към ухажорите си и не им пускай от твоите хапливи забележки. Бъди прелестна и очарователна, защото картите ми казаха, че през следващата година те очакват любов и щастие.

Весела Коледа, скъпа Марти! Очаквам истински новини от теб. Поздрави и целувки от Уилям и децата. От мен също.

Филида

Писмото на сестра ми ме разчувства. Разбрах, че скъпата ми Филида често се сеща за мен. Шалът и гребенът бяха великолепни, макар и не твърди подходящи за човек с моето ниско обществено положение, да не говорим за роклята.

Сепнах се от внезапен вик. Извърнах се — в рамката на вратата, водеща към класната стая, стоеше Алвиън.

— Госпожице! Вие ли сте това?

— Разбира се! Кой друг би могъл да бъде?

Тя не ми отговори, но аз знаех.

— Никога не сте изглеждала така, госпожице!

— Никога не си ме виждала с шал и гребен.

— Вие сте ... красива!

— Благодаря ти, Алвиън.

Тя ми се стори развълнувана и уплашена. Знаех кого си е мислила, че вижда.

Имах ръста на Алис, а с черния копринен шал изглеждах и стройна като нея.

Цял живот ще си спомням за този коледен празник.

Сутринта се събудих от оживените разговори на слугите, които се закачаха и се смееха под прозореца ми.

Отворих очи и замечтано прошепнах: „Коледа! Първият ми коледен празник в Маунт Мелин!“

Внезапна догадка охлади възторга ми: ами ако това беше не само първата, но и последната ми Коледа в замъка?

За една година биха могли да се случат толкова много неща.

Станах от леглото, щом пристигна топлата вода. Дейзи боязливо спря насред стаята, трепереща от възбуда.

— Окъснях, госпоице, ама имаше толкова много работа. По-добре побързайте, щото инак шъ изпуснете коледарите. Те шъ гледат да дойдат по-раншко, щото знаят, че господарят шъ върви на черква.

Бързо се измих, облякох и взех пакетите с подаръците. Кърпичките на Алвиън бях поставила още предишната вечер до леглото й.

Приблжих се до прозореца и вдишах с пълни гърди ароматния въздух, ухаеш на подправки. Вслушах се в спокойното плискане на вълните — тази сутрин те не ми нашепваха нищо. В това коледно утро всички огорчения и скърби бяха забравени.

Алвиън влезе в стаята ми с бродираните кърпички в ръка и рече:

— Благодаря ви, госпожице! Весела Коледа!

Импулсивно я притиснах към себе си и я целунах, а тя малко срамежливо отвърна на ласката ми.

Сетне протегна към мен брошка, която много приличаше на сребърния камшик, който й подарих в навечерието на конните състезания. В първия момент помислих, че иска да ми върне подаръка.

— Купих брошката от г-н Пастърн — неуверено каза Алвиън. — Исках да прилича на моята, но да не е съвсем същата, за да не ги бъркаме. Вашият камшик е с гравирана дръжка. Когато излизаме на езда, ще носим еднакви брошки.

Бях трогната. Алвиън не бе яздила, откакто бе счупила крака си, и не можеше да избере по-добър начин, за да ми покаже с какво нетърпение очаква отново да възседне коня.

— Подаръкът ти ми достави несравнимо удоволствие, Алвиън — рекох й аз.

— Радвам се, че ви харесва, госпожице — каза тя и на лицето й грейна сияйна усмивка. Сетне бързо напусна стаята ми.

По всичко личеше, че този ден наистина ще бъде прекрасен.

Подаръците ми имаха огромен успех. Очите на г-жа Полгри лъснаха при вида на уискито, а Джили не откъсваше замечтания си поглед от новия шал. Сигурно бедното дете никога не бе притежавало нещо толкова красиво, защото галеше в захлас плата, сякаш бе живо същество. Дейзи и Кити също се радваха на шаловете си — изборът ми бе правилен.

Г-жа Полгри свенливо ми подаде комплект покривчици и прошепна:

— Да си постелете чекмеджетата на скрина, скъпа...

Отвърнах ѝ, че незабавно ще го направя, и тя много се развесели. Рече, че много ѝ се искало веднага да опитаме уискито — с чаша чай, разбира се, но нямало време.

— Само кат се сетя що работа ме чака днеска!

Откъм преддверието се дочуха весели мелодии — коледарите бяха пристигнали. Бързо тръгнахме натам. Слугите вече се бяха скупчили и очакваха появата на господаря. Конън тържествено се спусна по стълбите и целият замък заехтя от гръмка коледна песен:

Господарю и господарке,
ето че дойде Коледа,
пейте и се веселете с нас!

Преди две години Алис е стояла до него в този празничен час. Дали Конън също си мислеше за нея? Лицето му бе застинало в усмивка. Той запя заедно с коледарите, а щом песента свърши, се разпореди да бъде внесена огромната купа с вино за традиционната наздравица. Слугите донесоха и подноси с печива и сладкиши.

Забелязах, че господарят се приближава към мен, и сърцето ми затупа лудо.

— Е, г-це Лий, какво ще кажете за нашите коледни обичаи?

— Много са вълнуващи.

— Все още не сте видели и половината.

— Да, празникът едва започна.

— Следобед трябва добре да си починете.

— Но защо?

— Защото довечера ще празнуваме.

— Ама аз...

— Разбира се, че сте поканена на бала. Къде си мислехте, че ще прекарате коледната вечер? С Тапърти и Полгри ли?

— И аз се чудех.

— Нима не искате да танцувате на бала?

— Не съм сигурна.

— О, хайде, не бъдете толкова строга. Веднъж в годината е Коледа! Не се колебайте, а просто елате. Всъщност още не съм ви пожелал „Щастлива Коледа!“ Този малък подарък е за вас. Приемете го като израз на моята благодарност. Бяхте толкова добра към Алвиън след злополуката. И преди това, разбира се, ала аз не знаех.

— Аз само изпълнявам дълга си на гувернантка, господине!

— И винаги ще го изпълнявате, сигурен съм. Още веднъж ви желая щастлива Коледа!

Той сложи в дланта ми някакъв малък предмет, а аз бях така обезумяла от щастие, че чувствата ми вероятно не останаха в тайна за никого.

— Много сте добър към мен — прошепнах с треперещи устни.
— Не съм предполагала...

Той се усмихна и тръгна към певците. Забелязах, че Тапърти ни наблюдава по време на целия разговор. Чудех се дали е видял подаръка.

Исках да се скрия някъде, защото в душата ми вилнееше истинска буря. Изгарях от нетърпение да отворя и малката кутийка, ала не можех да го направя пред всички.

Измъкнах се и хукнах нагоре по стълбите към стаята си.

Отворих малката кутийка от син плюш и пред погледа ми се разкри прекрасна брошка с форма на подкова, обсипана с диаманти.

Гледах я изумено и не вярвах на очите си. Не можех да приема такъв скъп подарък. Трябваше веднага да върна брошката.

Хиляди зелени и червени пламъчета играеха по скъпоценните камъни. Никога не бях притежавала диаманти, но разбирах, че тези сигурно бяха много скъпи.

Защо Конън ми бе направил такъв подарък? Щях да бъда толкова щастлива, ако ми беше дал някоя дреболия. Идеше ми да се хвърля на леглото и да завия от отчаяние.

Чух, че Алвиън ме вика:

— Госпожице, време е да тръгваме за църквата. Хайде, каретата ни чака.

Бързо мушнах брошката в кутийката и си сложих бонето и пелерината.

Срещнах Конън, след като се върнахме от църква. Вървеше към конюшната, аз се втурнах след него и го извиках.

Той спря, извърна се към мен и се усмихна.

— Г-н Тремелин, високо оценявам жеста ви, но не мога да приема такъв скъп подарък.

Той наклони глава и ме погледна присмехулно.

— Скъпа г-це Лий, боя се, че съм доста невеж в някои области. Нямам понятие колко скъп трябва да бъде един подарък, за да го приемете.

— Това е много ценен накит — прошепнах аз, червена до ушите.

— Мислех си, че ще е подходящ за вас. Знаете, че подковата символизира щастие, а освен това вие сте толкова добра ездачка...

— Аз... аз не мога да нося толкова скъпо бижу...

— Можете да си сложите брошката на тазвечерния бал.

За миг си представих, че танцувам с Конън, облечена в зелената копринена рокля на Филида, и не отстъпвам по елегантност на другите дами в балната зала с шала и диамантената брошка, сияеща на гърдите ми. О, Боже, толкова ми се искаше да я задържа само защото той ми я подари.

— Мисля, че нямам право...

— О — прошепна той, — май започвам да разбирам. Вие си мислите, че съм ви подарил брошката с онази цел, с която Питър Нанзълк ви изпрати Джасинт.

— Значи — заекнах аз — вие знаете...

— Аз съм в течение на всичко, което става в дома ми, госпожице. Знаем, че му върнахте коня — много благопристойна постъпка. Подарявам ви брошката по съвсем друга причина: вие сте толкова добра към Алвиън не само като гувернантка, но и като жена. Разбирате ли какво имам предвид? Грижите за една дете не се състоят само в това да го учиш на граматика и аритметика... Вие дарявате Алвиън с любов

и човешка привързаност. Тази брошка принадлежеше на майка ѝ. Приемете я като израз и на моята, и на нейната благодарност. Ще го направите ли?

— Да... — промълвих аз след дълго мълчание. — Ще приема брошката. Много ви благодаря, г-н Тремелин.

Той се усмихна. Не можах да разгадая смисъла на усмивката му, защото тя загатваше много неща, но не се и опитах, защото ме беше страх.

— Благодаря ви — прошепнах отново и хукнах към замъка.

Качих се в стаята си, извадих брошката и я закачих на лилавата си памучна рокля, която в миг се преобрази.

Тази вечер на гърдите си щях да нося диамантената брошка на Алис.

В този необикновен ден получих подарък и от нея.

За първи път обядвах заедно с Конън и Алвиън в малката трапезария. Кити и Дейзи си разменяха многозначителни погледи, докато ни сервираха печена пуйка и пай със сливи.

— Не е редно да се храните сама на Коледа, госпожице. Всъщност трябваше да ви дадем възможност да навестите семейството си за празниците. Трябваше да ми напомните.

— Тук съм от прекалено кратко време, за да ви моля за отпуск. Освен това...

— Не бихте желали да изоставите Алвиън толкова скоро след злополуката — прошепна той. — Много сте внимателна.

Поведохме оживен разговор за коледните обичаи, Конън разказваше весели случки от миналите празници — как веднъж коледарите закъснели и всички отишли на църква, а когато службата свършила, певците ги чакали отвън и ги съпроводици с песни по целия път до замъка.

Представих си как Алис седи на мястото, което сега заемах аз. Чудех се дали са разговаряли така оживено, дали Конън, виждайки мен, си спомняше за нея.

Непрекъснато си повтарях, че обядвам с ш само защото е Коледа. След празниците отново, щях да се превърна в безличната, незабелязвана от никого гувернантка.

Не исках повече да се измъчвам с подобни мисли. Довечера щях да танцувам на бала. Щастливият случай ме бе дарил с красива рокля, кехлибарен гребен и диамантена брошка. Тази вечер щях да бъда на равна нога с гостите, защото бях поканена на бала лично от господаря. Всичко щеше да бъде толкова различно от онази нощ, когато танцувах сама в солариума.

Последвах съвета на Конън и си легнах, защото исках да бъда бодра и свежа до сутринта. За най-голямо мое учудване наистина успях да заспя. Отново ми се присъни Алис. Тя витаеше като привидение сред гостите на бала, призрачна фигура, която виждах само аз. Танцувах с Конън, а тя ми нашепваше: „Искам да заемеш моето място, Марти, да седиш на моя стол, да държиш ръката на Конън, само ти, Марти... само ти... никоя друга...“

С неохота се събудих след този толкова приятен сън. Опитах се отново да заспя, за да се върна в онзи призрачен свят, в който духове, излезли от царството на сенките, ми нашепваха, че желаят да получа онова, което жадувах най-много от всичко на света.

В пет часа Дейзи ми донесе чаша чай по нареждане на г-жа Полгри.

— Тя ви праща и едно парче кейк със стафиди, госпойце. Ако искате още, шъ ви донеса.

— Това ще ми е предостатъчно.

— Вече шъ трябва да се стягате за бала, госпойце.

— Има много време — отвърнах й аз.

— В шест часа шъ ви донеса топла вода. Гостите шъ почнат да пристигат в осем — винаги е било тъй. Не забравяйте, че вечерята е чак в девет, тъй че ако искате да ви донеса още нещо за ядене, само ми кажете!

Сигурна бях, че няма да мога да харна и от парчето кейк, тъй че й казах да не се притеснява за мен.

— Амче аз да вървя, госпойце.

Тя се спря за миг на вратата и ме погледна особено. Дали ме изучаваше или пък ме виждаше в нова светлина?

Представих си ги как клюкарстват, подклаждани от Тапърти. Дали вече се досещаха, че има нещо между господаря и гувернантката?

Появих се на бала в зелената рокля на Филида с дълбоко изрязано деколте и пищно набрана пола. Бях вдигнала косите си във висока прическа, за да изпъкне гребенът. На гърдите ми блестеше диамантената брошка.

Щастлива бях, че съм сред поканените. Никой не можеше да предположи — ако не знаеше, разбира се, че съм обикновена гувернантка.

Изчаках балната зала да се запълни, преди да се появя, и незабелязана от никого, се смесих с гостите. След няколко мига до мен се озова Питър.

— Изглеждате главозамайващо!

— Благодаря. Радвам се, че успях да ви изненадам.

— Не съм ни най-малко изненадан, защото винаги съм знаел как бихте могла да изглеждате, ако имахте възможност.

— Майстор сте на комплиментите.

— Не, винаги казвам само онова, което мисля. Но всъщност има още нещо, което не съм ви казал, и то е: „Щастлива Коледа!“

— Благодаря ви. И аз ви желая всичко най-хубаво.

— Не съм ви донесъл подарък.

— Не е необходимо.

— Все пак на Коледа е прието добрите приятели да си разменят подаръци.

— Но не и...

— Моля ви, поне тази вечер забравете, че сте гувернантка. Някой ден ще ви подаря Джасинт, защото съм я нарекъл за вас. А, виждам, че Конън се готви да открие бала. Мога ли да ви поканя?

— Да, благодаря ви.

— Това е традиционният танц, нали знаете.

— Не знам стъпките.

— Много са лесни. Само ме следвайте — рече той и затананика мелодията. — Поне не сте ли гледала как се танцува?

— Да, на последния бал надничах през тайното прозорче в солариума.

— О, последния бал! Та ние танцувахме заедно тогава, но Конън ви отне от мен, спомняте ли си?

— Да, тогава всичко беше доста необичайно.

— Да, особено гувернантката, която ме изненада толкова приятно.

Музикантите засвириха и Конън поведе Селестин към центъра на балната зала. За най-голям мой ужас разбрах, че ние с Питър ще се присъединим към тях, за да изпълним първите стъпки на танца.

Опитах се да се отскубна, но Нанзълук ме държеше здраво за ръката.

Селестин доста се изненада, когато ме забеляза, ала Конън изглеждаше невъзмутим. Представих си какви мисли минават през ума на госпожица Нанзълук: не е лошо, че и гувернантката е поканена на коледния бал, но трябва ли пък да ѝ се отрежда такова почетно място?

Все пак според мен тя бе твърде добродушна по нрав, за да покаже раздражението си, и излязох права, защото Селестин ми се усмихна приветливо.

— Не биваше да идвам... — смутено промълвих аз. — Не знам и стъпките на танца. Наистина не разбирам...

— Следвайте ни — отсече Конън.

— Всичко ще бъде наред — успокои ме Питър.

Всички гости подеха танца след нас.

— Вие наистина танцувате великолепно — с усмивка ми рече Конън, щом ръцете ни се докоснаха.

— Скоро ще станете истинска корнуолка — добави Селестин.

— Защо не? — попита Питър. — Не сме ли солта на земята?

— Не смятам, че г-ца Лий споделя мнението ти — отвърна му Конън.

— Защо, според мен местните обичаи са твърде интересни — намесих се аз.

— Местните жители също — иронично подметна Питър. Продължихме да танцуваме и когато музиката спря, бях усвоила всички стъпки.

Докато музикантите свиреха последните тактове, чух как някой пита:

— Коя е възхитителната млада дама, която партнира на Питър Нанзълук?

Очаквах някой да му отговори, че това е гувернантката, но до ушите ми достигна нещо съвсем различно:

— Не я познавам, но тя наистина е необикновено красива.

Бях на върха на щастието си. Осъзнавах, че трябва да вкуся красотата на всеки миг през тази великолепно нощ, защото може би никога повече нямаше да имам такъв невероятен успех.

Изискани кавалери непрекъснато ме канеха на танц; дори и като им кажех, че съм гувернантката, те продължаваха да се отнасят към мен с възхищението, полагащо се на една красива жена. Как отведнъж се бях променила до неузнаваемост? Защо не изглеждах така на вечеринките, устройвани от леля Аделаид?

Изведнъж осъзнах кое ме бе превърнало в красавица. Не само копирената рокля, кехлибареният гребен и диамантената брошка, но и любовта, защото бях влюбена до полуда.

Какво от това, че чувствата ми бяха безнадеждни и безответни? Като Пепеляшка исках да се наслаждавам на всеки миг, докато часовникът удари дванайсет.

Един от партньорите ми бе сър Томас Треслин, който се оказа изключително галантен джентълмен. Стори ми се, че му се зави свят от танца, и аз му предложих да поседнем за малко. Той ми благодари любезно и аз почувствах нарастваща симпатия към този стар човек. Всъщност тази нощ всички ми бяха симпатични.

— Вече съм доста стар за танци, г-це...

— Лий. Аз съм гувернантката, сър Томас.

— О, да. Та исках да ви кажа, г-це Лий, че бе много мило от ваша страна да си помислите за моето удобство, защото съм сигурен, че изгаряте от желание да танцувате.

— Аз също исках да поседна за момент.

— Виждам, че сте толкова добра, колкото и привлекателна.

Спомних си наставленията на Филида и безгрижна слушах комплиментите му, сякаш цял живот не бях чувала нещо друго. Сър Томас продължаваше да разговаря с мен, като че ли бяхме стари приятели.

— Жена ми много обича баловете. Тя е толкова жизнена.

— Да, и е голяма красавица.

Разбира се, бях забелязала лейди Треслин веднага щом влязох в балната зала. Носеше рокля от бледовиолетов шифон — явно много обичаше шифона, изобщо прозрачните и подчертаващи тялото материи — и купища диаманти. Веднага си помислих, че моят тоалет е

безличен в сравнение с нейния. Линда Треслин бе ослепително красива както винаги.

Съпругът ѝ тъжно кимна.

Докато разговаряхме, погледът ми се рееше из залата. Внезапно нещо ме накара да погледна нагоре към звездовидния отвор, който така умело бе прикрит от стенописите, че бе незабележим за непосветените.

Сигурна бях, че някой наблюдава бала през тайното прозорче. Сигурно Алвиън — тя винаги гледа оттам. Изведнъж изтръпнах, защото забелязах възпитаницата си сред танцьорите. Днес бе Коледа — голям празник — и тя бе получила разрешение да присъства на бала. Алвиън бе облечена в бяла муселинена рокля с широк син колан, а на корсажа ѝ бе окачена моята сребърна брошка. Отново погледнах нагоре към тайното прозорче: оттам ме наблюдаваха нечии очи.

В девет часа в трапезарията и в салона за пунш бе сервирана вечеря. Всъщност бе подреден студен бюфет и гостите се обслужваха сами, тъй като на Коледа по традиция слугите празнуваха в своята трапезария.

Наблюдавах как тези хора, които бяха свикнали да им прислужват, се суетят с чинии и чаши напред-назад и се заливат в смях. Пред очите ми бяха подредени шедеврите на г-жа Полгри: студено печено, птици и риби, печива и сладкиши. В центъра на масата бяха поставени огромни купи с горещ пунш и греяно вино, имаше и бутилки с медовина, уиски и джин.

Питър Нанзълук любезно ме въведе в салона за пунш и ме настани на масата, където се бяха разположили сър Томас Треслин и Селестин.

— Аз ще ви сервирам — предложи ми той.

— Нека да ви помогна.

— Няма нужда. Правете компания на Селест. — Сетне ми подшушна закачливо: — Тази вечер не сте гувернантка, а дама. Моля, не забравяйте това! Мой дълг е да ви кавалерствам.

Все пак настоях да го придружа до бюфета.

— Колко сте горда! — прошепна той и нежно докосна ръката му.
— Единственият порок на ангелите!

— Наречете го честолюбие, ако желаете.

— Да, и то не ви липсва. Няма значение. Всъщност какво ще си изберете? Корнуолската храна е доста непривична за вас, чужденците. Какъв пирог предпочитате? Бих ви препоръчал традиционния местен деликатес: пирог със свинско и овнешко, ябълки и лук.

— С удоволствие ще го опитам.

— Г-це Лий, Марта... някой казвал ли ви е, че очите ви са с цвета на кехлибар?

— Да.

— А някой казвал ли ви е, че сте красива?

— Не.

— Значи този пропуск трябва незабавно да бъде запълнен.

Аз се усмигнах и точно в този момент в салона влязоха лейди Треслин и Конън. Дамата се настани до Селестин, а Конън се приближи до бюфета.

— Посвещавам г-ца Лий в достойнствата на корнуолската кухня. Кон, тя не знае какво е „хубава жена“, а самата тя е такава красавица, не е ли странно?

Конън се усмигна и ме погледна право в очите.

— Ние наричаме „хубава жена“ сарделите, полети с лимонов сос — рече той и постави няколко риби върху две плата. — Названието е от испански произход и ние винаги се шегуваме, като казваме, че „хубавата жена“ е подходяща храна за всеки испански благородник.

— Това е реликва от времената, когато испански моряци извършвали набези по нашето крайбрежие и нападали хубавите ни девойки.

Алвиън влезе в салона и се приближи до мен. Видя ми се уморена.

— Време е да си лягаш — рекох й аз.

— Гладна съм.

— След вечеря се качваме горе.

Тя кимна и започна да трупа различни деликатеси в чинията си.

Вечерях заедно с Алвиън, Питър, Селестин, сър Томас, Конън и лейди Треслин. Не можех да повярвам, че се намирам сред толкова изискано общество. Брошката на Алис блестеше на гърдите ми и аз отново се замислих за тази жена, която не бях виждала никога. Преди две години тя е заемала моето място, а Алвиън е била твърде малка, за да присъства на бала. Иначе всичко си е било, както и днес.

Спомних си за лицето, което видях да наднича през тайното прозорче, и за думите на Алвиън в нощта на предишния бал: колко много обичала да танцува майка ѝ и как, ако можела да се върне, щяла непременно да дойде на бала. Детето вярваше, че ще види Алис сред танцьорите... Ами ако тя наистина ни наблюдаваше и днес? Чие лице видях зад тайното прозорче?

Това можеше да бъде само Джили и никой друг! Как изобщо можах да си помисля за Алис? Та тя беше мъртва!

Отново насочих вниманието си към разговора на сътрапезниците си.

— Ще ти сипя още уиски, Том — предложи Конън, стана и тръгна към бюфета. Лейди Треслин бързо стана и го последва. Погледът ми бе прикован върху тях. Те бяха прекрасна двойка — най-красивата жена на бала и най-изисканият мъж.

— Чакай да ти помогна, Конън — рече тя и двамата се засмяха.

— Внимавай, разляхме питието!

Отчаяно се взирах в гърбовете им; бях готова да избухна в сълзи, защото виждах колко напразни са надеждите ми.

Линда Треслин хвана под ръка Конън и двамата се върнаха на масата. Този интимен жест дълбоко рани душата ми. Май бях пила прекалено много от сладката медовина.

Време е да се оттегляш, Марта, казах си аз.

Конън протегна чашата с уиски на сър Томас, който я изпи на един дъх. Погледнах към Алвиън и забелязах, че под очите ѝ са се образували тъмни сенки.

— Време е за сън, Алвиън. Изглеждаш уморена.

— Горкото дете! — внезапно възкликна Селестин. — Толкова е късно вече...

— Ще сложа Алвиън да спи — заявих аз и станах. — Хайде да вървим!

— Детето бе полузаспало и едвам се държеше на краката си.

— Пожелавам лека нощ на всички — рекох аз.

— Ще се видим по-късно — каза Питър и се изправи да ни изпрати.

Не му отвърнах. Опитвах се да не гледам към Конън, който и без друго не ми обръщаше никакво внимание, защото разговаряше

оживено с лейди Треслин. Когато беше с нея, аз не съществувах за него.

— Au revoir — казах на Питър и останалите разсеяно повториха думите ми. Хванах Алвиън за ръка и с наведена глава прекосих салона.

Часовникът удари дванайсет и Пепеляшка трябваше да напусне празненството.

Настъпи краят на кратката ми слава. Лейди Треслин ме накара да почувствам колко наивни са били мечтите ми.

Алвиън заспа веднага. Мъчех се да не мисля за Конън и лейди Треслин, когато влязох в стаята си и запалих свещите на тоалетната си масичка. Нямаше съмнение, че изглеждах много привлекателна. Всички изглеждат добре на светлината на свещи.

Диамантите проблеснаха и аз веднага си спомних лицето зад тайното прозорче.

Сигурно бях пила прекалено много, защото се осмелих да изляза на стълбите и да се спусна на долната площадка. Откъм слугинския бал долитаха пиянски викове. Вратата на стаята на Джили бе отворена и аз влязох вътре. На лунната светлина успях да различа силуета на детето, което седеше будно в леглото си.

— Джили...

— Госпожо! — радостно възкликна тя. — Знаех си, че ще дойдете тази нощ.

— Джили, ти знаеш коя съм аз. — Какво ме накара да изтърся подобна глупост?

Тя кимна.

— Ще запаля свещта.

Очите ѝ се взряха учудено в мен, сетне погледнаха надолу към брошката. Седнах на края на леглото ѝ. Знаех за кого ме бе сметнала в първия миг. Въпреки това Джили ми се стори радостна, значи ми имаше доверие.

— Тази брошка е принадлежала на г-жа Тремелин — промълвих аз и докоснах бижутото.

Детето кимна и се усмихна.

— Когато влязох, ти проговори, Джили. Защо не ми кажеш още нещо?

Тя само се усмихваше.

— Джили, ти беше ли в солариума тази вечер? Наблюдаваше ли танцьорите?

Детето кимна.

— Кажи „да“, Джили.

— Да.

— Сама ли беше? Не се ли страхуваше?

Джили поклати глава.

— Искаш да кажеш „не“, нали Джили? Произнеси го!

— Не.

— Защо не те беше страх?

Тя отвори уста и се усмихна, сетне бавно изрече:

— Не... страх, защото...

— Защо? — нетърпеливо попитах аз.

— Защото — повтори тя.

— Джили, сама ли беше в солариума?

Не можах да изкопча от нея нищо повече.

Целунах я и тя отвърна на целувката ми. Вече знаех, че е привързана към мен. Тя ме бъркаше с друг човек и аз знаех с кого.

Прибрах се в стаята си, но не исках още да се събличам. Докато бях с роклята си, все още се надявах на невъзможното.

Цял час стоях на прозореца. Нощта бе топла и приятна, а коприненият шал пазеше раменете ми.

Гостите започнаха да се разотиват. Чувах се весели възгласи и размяна на благопожелания.

По едно време ясно долових гласа на лейди Треслин.

Той бе нисък и плътен, ала тя говореше толкова развълнувано, че успях да различа всеки звук. Знаех на кого каза тези думи:

— Още малко, скъпи. Няма да чакаме дълго.

На другата сутрин с топлата вода в стаята влязоха Кити и Дейзи. Още дремех и кресливите им гласове ми се сториха като писъци на чайки.

— Добрутро, госпойце.

Щом бяха двете, значи ми носеха някакви новини.

— Госпойце... — момичетата заговориха в един глас, надпреварвайки се коя по-напред да ми съобщи главозамайващата вест, — нощеска... таз заран...

Кити избута сестра си назад и изплю камъчето:

— На сър Томас Треслин му прилошало на път за вкъщи. Като стигнали Треслин Хол, той вече бил ритнал камбаната.

Рязко се изправих, а погледът ми скачаше ту към едното възбудено лице, ту към другото.

Един от гостите... мъртъв! Бях изумена. В тази смърт имаше нещо злоещо. Много добре разбирах какво означава трагичната вест и за Маунт Мелин.

Сър Томас Треслин бе погребан навръх Нова година.

През седмицата след смъртта му в замъка цареше униние, което контрастираше с веселото коледно настроение. Слугите непрекъснато мърмореха, че украсата трябвало да бъде свалена, защото това било израз на неуважение към паметта на покойния.

Смъртта на сър Треслин вся покруса в сърцата ни. Той[^] беше починал по пътя между Маунт Мелин и дома си; за последно бе седял на нашата трапеза. Разбрах, че корнуолците са твърде суеверни хора, които непрекъснато търсят лоши поличби и виждат във всяко събитие влиянието на зли сили от отвъдното.

Конън изглеждаше разсеян и отнесен. Срецах го рядко, а и той като че ли не ме забелязваше. Предполагам, че обмисляше бъдещето си. Ако наистина лейди Треслин му беше любовница, пред тях вече нямаше пречки да узаконят връзката си. Вероятно тази мисъл витаеше в главите на всички, но никой не се осмеляваше да я изрече на глас

Г-жа Полгри ме покани в стаята си на чай, обилно подправен с уиски.

— Каква кошмарна смърт! — рече тя. — Да умреш навръх Коледа! Само кат се сетя, че за последно е седял в нашия дом и е ял храната, приготвена от моите ръце, ми прилошава! Не ви ли се струва, че погребението става малко прибързано, госпойце?

Бързо преброих на пръсти изминалите от смъртта на сър Томас дни.

— Една седмица — рекох аз.

— Можеха да го подържат и по-дълго, кат се има предвид, че е зима.

— Предполагам, че искат всичко да се свърши по-скоро.

Г-жа Полгри се сепна и ме изгледа възмутено, сякаш бях казала нещо кошунствено.

— Чувала съм много да разправят за хора, дет били погребани живи. Кат бях малка, върлуваше едра шарка и хората мряха кат мухи.

Та тогаз се говореше, че някои били погребани живи.

— Не може и да има капка съмнение обаче, че сър Томас е мъртъв.

— Някои хора изглеждат мъртви, пък не са. Все пак седем дни са достатъчни, за да се разбере. Шъ дойдете ли с мен на погребението, госпоице?

— Аз ли?

— Че защо не? Мисля, че е редно да уважим паметта на покойния.

— Нямам подходящи дрехи.

— Ще ви намеря едно черно боне, скъпа. Ще сложите на пелерината си черна лента и готово. Няма да влизаме в църквата, само шъ гледаме отвън, щот все пак сме си слуги.

Склоних да придружа г-жа Полгри на погребението.

Тленните останки на сър Томас Треслин тържествено бяха спуснати в гроба.

Церемонията бе много изискана и помпозна, защото приживе Треслин беше видна личност в графството. Беше се събрал много народ и двете с г-жа Полгри бяхме изतिकани настрана. Аз бях доволна, че не бия на очи, а икономката се вайкаше, че не виждала нищо.

Вдовицата изглеждаше по-красива от всякога в драпираната черна рокля. Прекрасното ѝ лице изглеждаше загадъчно под воалетката.

Тя се движеше плавно и грациозно; черният тоалет я правеше още по-стройна, женствена и привлекателна.

Конън изглеждаше невероятно елегантен и изискан. Напрасно се мъчех да разгадая изражението на лицето му, за да проникна в чувствата му. Ала той явно бе решил да скрие преживяванията си от света — при тези обстоятелства не можеше, а и не биваше да постъпва другояче.

Ковчегът, покрит с кадифена плащеница в пурпурно-червено и черно, бе внесен в църквата от шестима носачи. През отворената врата забелязах опечалените, изпълнили църквата до краен предел. Всички бяха в дълбок траур, белееха се единствено кърпичките, с които жените бършеха очите си.

Леден вятър прогони мъглата и лъчите на зимното слънце играеха по ковчегата, докато го спускаха в гроба.

Внезапно се възцари мъртвешка тишина, нарушавана само от крясъците на чайките.

Церемонията приключи и опечалените, сред които бяха Конън, Селестин и Питър, се отправиха към каретите, които щяха да ги отвеждат в Треслин Хол.

Двете с г-жа Полгри се завърнахме в Маунт Мелин, където тя веднага настоя да изпием по чаша чай със задължителната добавка.

Още след първата глътка очите ѝ светнаха. Знаех, че ѝ е трудно да си държи езика зад зъбите, ала се въздържа да подеме темата за последиците от смъртта на сър Томас. Уважението ѝ към покойника действително бе голямо.

Името на сър Томас често се споменаваше през следващите няколко седмици. Г-жа Полгри многозначително клатеше глава, а очите ѝ гледаха подозрително.

Дейзи и Кити не бяха толкова сдържани. Сутрин все си търсеха повод да останат по-дълго в стаята ми, а аз на пръв поглед невинно ги подпитвах, за да науча най-новите клюки.

Вярно е, че и момичетата не се нуждаеха от окуражаване.

— Вчера видях лейди Треслин — рече ми Дейзи една заран. — Тя хич не мяза на вдовица нищо че е в траур.

— Какво имаш предвид?

— Как да ви кажа, госпоице? Беше доста бледа и не се усмихваше, ала лицето ѝ имаше един такъв израз... разбирате, нали?

— Боя се, че не.

— Бяхме двете с Кит. И тя рече същото: сякаш лейди Треслин знае, че не ѝ остава още дълго да чака. Макар че, ако питаш мен, една година си е бая време.

— Една година ли? — наивно попитах аз, въпреки че много добре знаех за какво става дума.

Дейзи ме погледна и се изкикоти.

— Известно време няма да могат да се срещат често, както преди. Все пак старецът, кажи-речи, умря пред вратата ни. Може и да са му помогнали, дет се вика.

— О, Дейзи, това е невъзможно!

— Е, само вие си мислите така! Разговорът започна да става опасен. — Трябва да побързам, защото закъснявам — заявих аз. Дейзи излезе, а аз трескаво започнах да прехвърлям в ума си чутото. Значи хората мислеха, че на сър Томас са му помогнали да умре.

Чудех се дали Конън и лейди Треслин ще бъдат достатъчно предпазливи и разумни в този критичен момент, Филида често повтаряше, че влюбените приличали на щраусите: завирали си главите в пясъка и си мислели, че никой не ги вижда.

Ала Конън и Линда бяха опитни и здравомислещи. Те добре знаеха сред какви хора живеят и щяха да бъдат предпазливи.

По-късно същия ден излязох да се поразходя из гората и долових чаткане на копита, сетне до ушите му долетя гласът на лейди Треслин:

— Конън, о, Конън!

Значи се бяха срещнали... и то толкова близо до замъка... какво неблагоприятие...

Скрих се зад едно дърво и се опитах да подслушам разговора им, ала до ушите ми достигаха само откъслеци:

— Линда! Не биваше да идваш!

— Знаем...знаем...

— Посланието... Слугите сигурно са разпознали пратеника ти. Знаеш как клюкарстват зад гърба ни.

— Знаем, но...

— Кога го получи?

— Заранта. Искях да ти го покажа час по-скоро.

— Това първото ли е?

— Не, то дойде преди два дни. Затова исках да се срещнем, Конън. Страх ме е...

— Това е долна лъжа. Не й обръщай внимание.

— Прочети го — истерично изкрещя тя. — Прочети го!

Настъпи мълчание.

— Не ни остава нищо друго освен... — заговори Конън.

Конете тръгнаха право към скривалището ми. Хукнах навътре в гората. Не знаех какво да мисля.

Късно вечерта Конън напусна Маунт Мелин.

— Спешно го повикаха в Пензънс — обясни ми г-жа Полгри. — Не се знае колко време ще отсъства.

Чудех се дали внезапното му заминаване не е свързано с тревожните вести, които му съобщиха лейди Треслин сутринта.

Изминаха няколко дни. С Алвиън провеждахме уроците си както обикновено, а в класната стая започна да идва и Джили.

Давах ѝ леки задачи, докато работех с Алвиън: карах я да чертае букви в сандъче с пясък или да брой топчетата на сметалото. Тя охотно изпълняваше нарежданията ми, защото присъствието ми вероятно я успокояваше и ѝ вдъхваше сигурност. Доверието ѝ към Алис се бе прехвърлило върху мен.

Отначало Алвиън се бунтуваше срещу присъствието ѝ в класната стая, ала след като ѝ казах, че трябва да бъдем снизходителни към нещастното създание, тя постепенно свикна с Джили, макар че от време на време ѝ хвърляше по някой гневен поглед, в който обаче се долавяше и нескрит интерес.

Една седмица след заминаването на Конън в една студена февруарска утрин в класната стая нахлу г-жа Полгри с две писма в ръката. Твърде се изненадах от появата ѝ, тъй като икономката нямаше обичая да прекъсва заниманията ми. Стори ми се силно развълнувана.

Не се извини за нахлуването си, а направо рече:

— Получих новини от господаря. Иска веднага да отведете г-ца Алвиън при него в Пензънс. Това писмо е за вас.

Тя ми протегна писмото. Умирах от страх да не би икономката да забележи как трепереха ръцете ми, докато го отварях.

Скъпа госпожице Лий,

Налага ми се да остана тук още няколко седмици и смятам, че Алвиън много ще се зарадва, ако дойде при мен. Не бих искал тя да изоставя заниманията си, затова ви моля да я доведете и да прекарате с нея една седмица тук.

Надявам се, че утре ще бъдете готови за път. Дайте нареждания на Били Трихей да ви откара до гарата.

Конън Тремелин

Усетих как се изчервявам до ушите. Все пак се надявах, че не съм издала обзелата ме невероятна радост.

— Алвиън, утре заминаваме при баща ти.

Детето подскочи и се хвърли на врата ми. Не очаквах от нея този изблик на чувства, който ме трогна дълбоко, защото за сетен път се уверих колко силно Алвиън копнее за близостта на Конън.

Лека-полека овладях собствените си чувства и казах:

— До утре има още много време, а сега да продължим с уроците.

— Но госпожице, трябва да си приготвим багажа.

— Целият следобед е пред нас — твърдо й рекох аз. — Да продължим работата си. — Сетне се обърнах към икономката: — Наистина г-н Тремелин желае да отведе Алвиън в Пензънс.

Тя кимна. Всичко това вероятно й се струваше твърде странно, защото никога преди господарят не бе проявявал такъв интерес към детето.

— Тръгвате утре, така ли?

— Да. Били Трихей трябва да ни откара до гарата.

Тя отново кимна.

Щом г-жа Полгри напусна класната стая, аз се отпуснах на един стол, защото ми се виеше свят. Не можех да се съсредоточа върху урока, както и Алвиън между впрочем. Сетих се за Джили чак след известно време. Тя ме гледаше с онзи безучастен израз, който си мислех, че завинаги съм прогонила от лицето й.

Джили разбираше всичко.

Тя знаеше, че ние заминаваме, а тя остава.

Горях от нетърпение да започна приготвянето на багажа. С Алвиън обядвахме в класната стая, но всъщност нямахме апетит, поровихме малко из чиниите и бързо се отидохме в стаите си да се подготвим за пътуването.

Нямах много багаж. Сивата и лилавата ми рокля бяха чисти, за пътуването избрах сивата, защото бе по-плътна и удобна. Извадих и зелената копринена рокля, с която танцувах на бала. Чудех се дали да взема и нея. Защо не? Може би щеше да ми удаде подходящ случай да я облека.

Измъкнах и гребена, и шала. Затъкнах гребена в косите си, а шала небрежно метнах на раменете си.

Спомних си за мига, в който Питър ме улови под ръка и ме поведе към центъра на залата, за да открием бала. Затананиках мелодията на традиционния танц и неусетно краката ми сами се понесоха по пода, сякаш онази незабравима нощ се бе върнала и аз отново се намирах в балната зала.

Не бях чула кога е влязла Джили и се стреснах, когато я забелязах до себе си. Тя ме гледаше с широко отворени очи.

Спрях да танцувам. Почувствах се страшно неудобно, че детето ме изненада в такъв неподходящ момент. Погледът ѝ се местеше от пътната чанта към купчината сгънати дрехи на леглото. Радостта ми начаса отстъпи място на униние, защото разбрах, че Джили много ще страда по време на отсъствието ми.

Клекнах до нея и я прегърнах.

— Заминавам само за малко, Джили.

Тя стисна очите си, за да не ме гледа.

— Джили, моля те, чуй ме! Ще се върна скоро!

Тя поклати глава, а измежду стиснатите ѝ клепачи закапаха сълзи.

— Тогава ще продължим заниманията. Ти ще чертаеш букви в пясъка и скоро ще можеш да пишеш името си.

Разбрах, че не мога да я утеша по никакъв начин. Джили се отскубна от прегръдките ми, втурна се към леглото и заизмъкна дрехите от пътната ми чанта.

— Не, Джили, не бива да правиш така. — Взех я на ръце и седнах в люлеещия се стол. Притисках я до себе си и я люлеех. — Аз ще се върна, Джили. След седмица отново ще бъда тук.

— Няма да се върнете... Тя... Тя...

— Каж ми, Джили...

— Тя... си отиде.

За миг забравих, че заминавам при Конън, защото разбрах, че Джили знае нещо важно, което би могло да разсее мистерията около смъртта на Алис

— Джили, тя сбогува ли се с теб, преди да си тръгне?

Детето поклати глава, сълзи се стичаха по бледите му страни.

— Джили, моля те, разкажи ми какво се случи... Ти видя ли я как си отива?

Детето се притисна към мен и зарови лице в гърдите ми. Погалих я по косите, сетне се отдръпнах и я погледнах, ала очите ѝ бяха затворени.

Изведнъж тя отново се втурна към леглото и започна да вади дрехите ми от чантата.

— Не... — отчаяно викаше Джили. — Не... не...

— Аз ще се върна, скъпа! След няколко дни съм при теб!

— Тя не се върна!

Разговорът не доведе доникъде. И този път не можах да изкопча нищо от Джили.

Тя вдигна малкото си личице към мен; погледът ѝ изразяваше неопишуема печал.

В този миг осъзнах колко много ме обича това клето създание. Как да обясня на заблуденото дете, че не го напускам завинаги? Алис я е обичала, но я е изоставила. Оскъдният ѝ жизнен опит ѝ подсказваше, че и аз ще постъпя така:

Няколко дни... една седмица... за нея това бе равнозначно на години. Не можех да я изоставя.

Какво ли ще си помисли Конън, ако пристигна с двете деца?

Някак си щях да му обясня мотивите за постъпката си, ала в никакъв случай не биваше да напускам Джили. Трябваше да кажа на г-жа Полгри да уведоми господаря, че ще взема със себе си и двете деца — тя щеше да бъде доволна, че Джили идва с мен, защото първа бе забелязала подобрене у бедното дете.

— Джили — рекох аз, — заминавам за няколко дни, но двете с Алвиън ще дойдете с мен. — Целунах малкото личице и повторих, защото тя не вярваше на ушите си: — Ще дойдеш с мен, нали искаш, Джили?

Минаха няколко секунди, докато тя осъзна смисъла на думите ми. Тогава спусна клепачи и се усмихна. Никога няма да забравя тази усмивка — тя ме трогна повече от всичко.

Готова бях да изтърпя недоволството на господаря само и само да направя щастливо това бедно дете.

Потеглихме рано на другата сутрин. Всички слуги излязоха да ни изпроводят. Седнах в каляската между двете деца, а Били Трихей, издокаран с ливрея, се намести на капрата.

Г-жа Полгри стоеше най-отпред със скръстени ръце и не откъсваше поглед от Джили. Явно беше очарована, че внучката ѝ ще ни придружи в това пътуване.

Тапърти се пъчеше между дъщерите си. Очите и на тримата излъчваха подозрително любопитство, но това изобщо не ме интересуваше. Бях толкова щастлива, че ми идеше да запея.

Утрото бе слънчево и ясно, по тревата блестеше скреж, а ние препускахме по селския път. Децата бяха весели и възбудени — Алвиън оживено бърбореше, а Джили седеше до мен и се усмихваше. Забелязах, че е сграбчила полата ми и не я пуска. Усетих, че от сърце съм заобичала това нежно създание.

Били също бе в добро настроение. Като подминахме един крайпътен гроб, той произнесе молитва за душата на покойника.

— Не че душата му ще се успокои, скъпи госпожици. Човек, сполетян от такава смърт, не намира покой. Както и убитите. Душите им бродят по широкия свят.

— Това е нелепо! — остро рекох аз.

— Не бива да казвате на мъдростта нелепица, госпоице — засегнат ми възрази конярят.

Май всички местни хора имат прекалено развито въображение.

Децата впиха погледи в лицето ми. Въздъгнах с облекчение, когато пристигнахме на гарата.

В Пензънс ни чакаше карета, която щеше да ни отведе в Пенлъндстоу. Смрачаваше се, когато свърнахме по една алея и пред очите ми заблещукаха светлините на замъка. На портата ни очакваше мъж с фенер, който веднага щом ни забеляза, се провикна:

— Пристигнаха. Бягай да кажеш на господаря.

Бяхме доста изморени от пътуването; децата дремеха.

Помогнах им да слязат и щом повдигнах глава, забелязах Конън. Не можах да различа добре лицето му в здрача, но ми се стори, че е много доволен. Взе ръката ми, задържа я в неговата и каза нещо, което вся смут в душата ми:

— Толкова се тревожех за вас. Опасявах се, че ще ви сполети беда по пътя. Хиляди пъти съжалих, че сам не дойдох да ви взема.

Сигурно имаше предвид Алвиън. Не можеше да става дума за мен. Но той ме гледаше и се усмихваше. Никога през живота си не бях се чувствала толкова щастлива.

— Децата... — промълвих плахо. Конън топло се усмихна на Алвиън.

— Здравей, татко. Много се радвам да те видя.

Той постави ръка на рамото й, а тя го погледна умолително, сякаш просеше целувка.

— И аз се радвам, че дойде, Алвиън. Мисля, че ще прекараме чудесно заедно — рече Конън, но не я целуна.

В този миг избутах Джили напред.

— Какво... — понечи да попита Конън.

— Не можехме да изоставим Джили — бързо изпреварих въпроса му. — Вие ми дадохте разрешение да я обучавам.

Той се поколеба за момент, сетне ме погледна право в очите и се усмихна. Тогава разбрах, че е толкова доволен, задето ме вижда — мен, именно мен — че изобщо не го интересува още колко души вода със себе си, след като самата аз съм тук.

Нищо чудно, че прекрачих прага на родния дом на Алис, сякаш влизах в някакъв нов приказен свят.

През следващите две седмици ми се струваше, че съм загърбила жестоката и сурова действителност и се намирам в царството на мечтите, защото всичките ми желания се превърнаха в истина.

От мига, в който пристигнах в замъка Пенлъндстоу, към мен се отнасяха като към гостенка, а не като към гувернантка. За няколко дни успях да забравя ниското си социално положение, а когато си тръгнахме, се бях превърнала в духовитата и весела девойка, каквато бях някога.

За мен бе приготвена уютна стая до спалнята на Алвиън, помолих и Джили да бъде настанена до нас.

Пенлъндстоу бе прекрасен замък, строен през елизабетинската епоха. Бе голям почти колкото Маунт Мелин.

Стаята ми бе просторна и изискано обзаведена: тежки завеси от червено кадифе покриваха прозорците, а первазите бяха оформени като малки канапета. Пред огромното легло висеше копринен балдахин

с бродирани мотиви. Яркочервеният килим и горящият в камината огън придаваха уют на стаята.

Донесоха багажа ми и една слугиня започна да го разопакова, докато аз се взирах в синкавите пламъчета, които лижеха дебелите цепеници.

Щом приключи с багажа, момичето направи реверанс и ме попита дали да подреди дрехите в гардероба и скрина. Никой не се отнася така към една обикновена гувернантка, помислих си аз. Кити и Дейзи бяха мили и любезни, но никога не бяха ми прислужвали по такъв начин.

Отвърнах, че сама ще подреда нещата си, и поисках топла вода, за да се измия.

— Банята се намира в края на коридора, госпожице — рече ми прислужницата. — Елате да ви покажа къде е, а сетне ще ви донеса топла вода. Госпожица Алис нареди да направят банята малко преди да се омъжи.

Съвсем бях забравила, че всъщност се намирам в родния дом на Алис.

Измих се, облякох лилавата рокля и влязох в стаята на Алвиън. Детето бе заспало облечено на леглото. Джили също спеше. Тъкмо се бях прибрала в стаята си, когато влезе прислужницата и ми съобщи, че г-н Тремелин ме очаква в библиотеката.

Аз отвърнах, че съм готова, и тя ме отведе при Конън.

— Много се радвам да ви видя тук, г-це Ли й — рече ми той.

— Сигурно ви е приятно, че дъщеря ви е тук... — бързо заговорих аз.

— Казах, че се радвам да видя именно вас — с усмивка ме прекъсна той.

— Много мило от ваша страна. Донесла съм и учебниците на децата...

— Нека да ги оставим да си починат малко. Не е необходимо непрекъснато да седят на чиновете, нали?

— В такъв случай бихме могли да съкратим някои от уроците.

Внезапно Конън се приближи до мен и прошепна:

— Вие сте прекрасна!

Аз се отдръпнах, а той продължи:

— Пристигнахте толкова навреме.

— Вие наредихте така.

— Не съм ви давал нареждания, просто ви помолих да дойдете.

Но... — започнах аз и внезапно спрях; налегна ме страх, защото ми се стори, че това не е мъжът, когото познавах. Този Конън Тремелин ми бе непознат, но бе толкова очарователен, толкова различен, толкова покоряващ... Цялата треперех от вълнение.

— Щастлив съм, че избягах. Сигурно и вие се радвате.

— Избягал сте... Но от какво?

— От смъртта. Мразя смъртта. Тя ме потиска.

— Имате предвид сър Томас, но...

— Той беше за мен само съсед, но въпреки това смъртта му ме разстрои. Веднага изпитах желание да се махна оттам. Толкова се радвам, че дойдохте при мен... с Алвиън и другото дете.

— Надявам се, че не ме обвинявате, задето доведох Джилифлауър. Тя бе толкова отчаяна, че не можех да я изоставя.

— Напълно разбирам, че е била отчаяна, защото е трябвало да се раздели с вас.

При тези думи ми се зави свят, не вярвах на ушите си.

— Мисля, че децата трябва да хапнат нещо — бързо промених темата. — Уморени са и спят, но сигурно като се събудят, ще се почувстват гладни. Прекараха тежък ден.

— Поръчайте им, каквото е необходимо, г-це Лий. След като се погрижите за тях, ще вечеряме заедно.

— Няма ли да вечеряте с Алвиън?

— Тя е много уморена. Тази вечер ще бъдем сами.

Така че двамата с Конън вечеряхме на свеци в зимната градина. Никога няма да забравя тази приятна и неповторима вечер. Непрекъснато си повтарях, че това не може да бъде истина, че само в сънищата се случват такива прекрасни неща.

Конън говореше много оживено; нямаше и следа от мълчаливия господар на Маунт Мелин.

Разказа ми за историята и архитектурата на замъка: бил е проектиран и построен във формата на буквата Е в чест на кралица Елизабет. Конън нарисова скица на сградата и ми посочи различните крила:

— Тук са двата двора, заградени от три страни, а това е централното крило, доминиращо над останалите. В момента се

намираме в него: тук са балната зала, парадното стълбище и галерията, а над тях са разположени редица по-малки салони. Ето къде е зимната градина, която предлага идеална обстановка за малки компании.

Казах, че замъкът наистина е прекрасен и че той би трябвало да бъде много щастлив, защото притежава такива владения.

— Каменните стени не топят душата, г-це Лий. Животът, който кипи между тях, отношенията между хората са по-важни.

— Да, но е прекрасно да прекараш живота в приятна обстановка.

— Съгласен съм с вас и много се радвам, че моите замъци ви харесват.

Щом се нахранихме, той ме отведе в библиотеката и ми предложи да изиграем партия шах. Приех с удоволствие.

Настанихме се в прекрасната стая с резбован таван и дебел килим, меката светлина на лампите от изкусно изрисуван китайски порцелан осветяваше лицата ни. И в най-смелите си мечти не бях предполагала, че ще бъда толкова щастлива.

Конън подреди върху дъската фигурите от слонова кост и започнахме играта.

Настъпи дълбока, блажена тишина. Мислех си, че никога няма да забравя пламъците на огъна, тиктакането на златния часовник в стил Луи XIV и тънките пръсти на Конън, които местеха фигурите.

Бях свела глава и мислех напрегнато, когато усетих, че ме наблюдава; вдигнах очи към него и погледите ни се срещнаха. Внезапно ми хрумна, че той ме е повикал тук с някаква цел, но каква ли беше тя?

Прониза ме безпокойство, ала в онзи миг бях твърде щастлива, за да му обърна внимание. Направих хода си и Конън възкликна:

— Г-це Лий, мисля, че паднахте право в капана, който ви заложих!

— О, не! — извиках аз.

Той направи ход с офицера и застраши царя ми. Съвсем бях забравила този офицер.

— Мисля, че това е... О, не, не още. Шах, г-це Лий.

Мислех си за други неща по време на играта и чак сега забелязах, че губя. Направих напразни опити да се измъкна, но не можах. С всеки ход неизбежният край приближаваше.

— Шах и мат, г-це Лий — гласът на Конън ми се стори нежен и ласкав.

Впих невярващ поглед в дъската.

— Възползвах се от предимството, че сте уморена след дългото пътуване.

— О, не — бързо отвърнах аз. — Мисля, че вие сте по-добър играч от мен.

— Мисля, че сме достойни съперници — отвърна ми той.

Малко след това му пожелах „Лека нощ“ и се оттеглих в стаята си. Легнах си, но не можах да заспя. Бях толкова щастлива... Спомнях си отново и отново как Конън ме посрещна, как вечеряхме заедно и най-вече думите: „Ние сме достойни съперници“.

Дори забравих, че се намирам в дома на Алис — преди време този факт щеше изцяло да обсеби мислите ми, ала сега знаех само, че Конън ме повика при себе си и изглежда толкова щастлив, че съм тук.

Следващият ден беше също така приятен и непредвидим като първия. Сутринта проведох обичайните занимания с децата, а следобед Конън ни изведе на разходка с каретата.

Заведе ни на морския бряг и ни показа скалата Сейнт Майкъл, която стърчеше навътре във водата.

— Като дойде пролетта, ще ви заведа да видите трона на Сейнт Майкъл.

— Ще можем ли да седнем на него, татко? — попита Алвиън.

— Щом не те е страх да паднеш в морето. Краката ти ще висят двайсет метра над водната повърхност. Много дами мислят, че си струва труда да се опита.

— Защо, татко?

— Защото едно старо поверие казва, че ако една жена седне в трона на Сейнт Майкъл преди съпруга си, тя ще бъде господарят вкъщи.

Алвиън се засмя от удоволствие, а Джили, която стоеше плътно до мен, се усмихна.

— Г-це Лий, вие смятате ли, че си струва да опитате?

За миг се поколебах, сетне го погледнах право в очите.

— Не, г-н Трелин.

— Значи не искате да бъдете господарят вкъщи?

— Мисля, че нито мъжът, нито жената трябва да бъдат господари в буквалния смисъл. Те трябва да се борят с трудностите рамо до рамо и да уважават мнението на партньора си.

Усетих как се изчервявам и си представих как би се изсмяла Филида, ако бе чула изявлението ми.

— Г-це Лий, вашата мъдрост превръща фолклора ни в детска шега.

Думите му звучаха в ушите ми през целия път до замъка.

Вечерта пожелах да хапна с Джили в класната стая, а Алвиън вечеря с баща си. След това четох в стаята си. Конън не ме покани на шах.

Легнах си рано и дълго размишлявах за странния обрат, който бе настъпил в живота ми. Заспах с предчувствието, че на другия ден ще ми се случи нещо необикновено.

През нощта се стреснах и скочих от леглото. В стаята ми имаше някой. Нещо се размърда в мрака. Бе рано сутринта, защото бледорозова светлина озаряваше хоризонта.

— Кой е? — извиках аз.

До мен изникна Джили, облечена в стар халат на Алвиън, който бях преправила за нея, и обути с чехлите, които ѝ бях купила.

— Какво правиш тук, Джили?

Тя отвори уста, сякаш искаше да ми каже нещо. Почаках малко, но тя само ми се усмихна и кимна.

— Кажи ми какво се случи, Джили? Знам, че нещо е станало.

Тя посочи вратата. Тръпки ме побиха по гърба, защото отново ми се стори, че Джили вижда нещо или някого.

— Но там няма нищо — рекох аз.

Детето кимна и промълви:

— Тя е тук. Тя е тук.

Сърцето ми заби лудо. Тя мисли, че Алис е тук. Това беше нейният дом: Джили я е намерила.

— Г-жа Тремелин — прошепнах аз.

Джилли се усмихна сияйно и продължи да кима.

— Видя ли я?

Детето отново кимна.

— Тук, в замъка ли?

Ново кимване.

— Ще ви заведа при нея — отрониха устните ѝ. — Тя ме помоли да го направя.

С треперещи ръце посегнах към халата си, облякох го и обух чехлите си.

Джили се вкопчи в ръката ми.

Минахме през галерията и се спуснахме надолу по малко стълбище. Детето почука на една врата и се заслуша. Повдигна поглед към мен и кимна, сякаш някой я бе поканил да влезе. Аз не чух нищо. Обзе ме зловещо предчувствие.

Джили отвори вратата и се озовахме в мрачна стая. Детето ми показва нещо с пръст и за миг ми се стори, че виждам красива жена с бална рокля и гъсти руси коси, които се спускаха на тежки къдрици по раменете ѝ. Това беше маслен портрет в цял ръст.

Стоях лице в лице с Алис.

Приблжих се до картината, за да я разгледам по-добре. Сините очи се вираха в мен, а розовите устни сякаш искаха да ми кажат нещо.

— Какъв майсторски портрет! — прошепнах аз.

Ала може би защото още не беше се съмнало, сивокаменният замък спеше и Джили ме бе довела тук по толкова особен начин, на мен ми се стори, че това е нещо повече от произведение на изкуството.

— Алис — прошепнах аз и впих поглед в неподвижната фигура на стената. Очаквах тя да пристъпи към мен и да ми отговори.

Питах се кога е бил нарисуван този портрет... преди или след злощастната сватба, преди или след като е разбрала, че очаква дете от Джефри.

Алис, къде си? Ти ме преследваш толкова отдавна. Разбрах какво значи да бъдеш преследван.

Джили стискаше ръката ми.

— Това е портретът на Алис, скъпа. Това не е тя.

Детето протегна ръка и плахо докосна бялата бална рокля. Тя обичаше Алис от сърце. Отново се възрях в нежното моминско лице и скръб пропълзя душата ми. Жал ми беше за тази млада жена, преживяла толкова горчиви разочарования. Какво ли се бе случило с нея?

Внезапно се разтреперих от студ и осъзнах, че е мразовита зимна утрин, а аз съм съвсем леко облечена.

— Хайде да си вървим, Джели, ще настинем — рекох аз, хванах детето за ръката и хлопнах вратата пред неподвижното лице на Алис.

Бяхме прекарали в Пенлъндстоу цяла седмица и аз вече се чудех кога ще настъпи краят на тази идилия, когато Конън най-сетне ми разкри защо всъщност ме е поканил тук.

Децата си легнаха и Конън ме помоли да изиграем една партия шах в библиотеката.

Заварих го да се взира в наредените на шахматната дъска фигури.

Завесите бяха дръпнати, а цепениците в голямата камина пращяха весело. Той стана, когато ме забеляза, и жадно впи поглед в мен. Настаних се срещу него и тъкмо понечих да направя първия ход, когато той рече:

— Г-це Лий, не ви повиках да играем шах. Искам да поговорим.

— Слушам ви, г-н Тремелин.

— Имам чувството, че ви познавам от много дълго време. Вие коренно променихте живота на двама, ни с Алвиън. Ако ни напуснете, много ще ни липсват.

Опитах се да го погледна в очите, но в последния момент сведох поглед, защото се боях да не издам надеждите и опасенията си.

— Г-це Лий, ще останете ли с нас... завинаги?

— Боя се, че не ви разбирам. Не ... мога да повярвам...

— Моля ви да се омъжите за мен.

— Но... това е невъзможно.

— Защо, г-це Лий?

— Защото... защото това е нелепо.

— Смятате ли, че съм... отблъскващ и неподходящ за вас? Моля, отговорете ми искрено.

— Аз... Не, наистина не!... Аз съм само една гувернантка!

— Точно това ме плаши. Гувернантките често напускат работното си място. Няма да понеса, ако ни напуснете.

Бях толкова развълнувана, че не можех да си поема въздух. Не вярвах, че всичко това е истина. Мълчах, защото не се осмелявах да кажа каквото и да било.

— Виждам, че се колебаете, г-це Лий.

— Толкова съм изненадана.

— Може би все пак трябваше да ви подготвя — рече Конън и присви устни. — Съжалявам, г-це Лий. Мислех, че съм успял да ви покажа чувствата си към вас.

За миг се опитах да си представя бъдещето — гувернантката, която се завръща в Маунт Мелин като съпруга на господаря. Вярвах, че ще се справя с новата си роля и слугите за няколко месеца ще забравят каква съм била преди. Може би имах много недостатъци, но не страдах от липса на достойнство, както казваше сестра ми Филида. Винаги съм си мислила, че едно предложение за женитба би трябвало да бъде направено по различен начин. Той не помилва ръката ми, не ме докосна, а просто седеше и ме наблюдаваше хладно и пресметливо.

— Този брак ще бъде от полза за всички ни, г-це Лий. Огромно впечатление ми направи начинът, по който помогнахте на Алвиън. Детето се нуждае от майка. Вие прекрасно ще изпълните тази роля.

— Смятате ли, че доброто на едно дете е достатъчна причина за брака на двама души?

— Аз съм голям егоист и не бих направил подобно нещо. — Той се наведе към мен, а в очите му просветна нещо непознато за мен. — Ще се ожения единствено, за да угодя на себе си.

— В такъв случай... — плахо промълвих аз.

— Нямам предвид само Алвиън. И тримата ще спечелим от този брак. Детето се нуждае от вас. Аз... също. Питам се дали вие имате нужда от нас. Може би вие сте твърде независима личност, но това не ви пречи да се омъжите. Иначе ще си останете гувернантка, а такъв живот не е особено приятен. Докато сте млада, красива и жизнена — иди-дойди, но за съжаление и най-енергичните млади гувернантки остаряват.

— Смятате, че трябва да се омъжа за вас, за да подсигурия старостта си ли? — студено го попитах аз.

— Не. Трябва да постъпите в съответствие с желанията си, скъпа госпожице Лий!

Настъпи неловко мълчание. Искаше ми се да разплача. Толкова копнеех Конън да ми предложи женитба, но не по такъв начин, очаквах страстно обяснение в любов, а какво получих наместо това? Гризеше ме подозрението, че не чувства към мен, а нещо друго го е подбудило

да поиска ръката ми. Струваше ми се, че ми представя списък от измислени причини за женитба, за да прикрие истинските си мотиви.

— Вие ми изтъкнахте толкова благоразумни причини — рекох аз. — Честно казано, не съм си мислила за брак от такава гледна точка.

Той повдигна вежди и избухна в смях.

— Последната ви забележка ме направи много щастлив. Винаги съм смятал, че сте твърде практична и благоразумна личност, така че се опитах да ви представя нещата по най-привлекателния за вас начин.

— Наистина ли искате да се омъжа за вас?

— Мисля, че никога през живота си не съм бил толкова сериозен. И така какъв е вашият отговор? Моля ви, не ме карайте да чакам дълго.

Заявих, че се нуждая от време, за да обмисля предложението му.

— Имате право, г-це Лий. Смятате ли, че утре ще бъдете в състояние да ми отговорите?

— Да. Утре ще ви дам отговор.

Станах и тръгнах към вратата, но той ми препречи пътя. Хвана дръжката на вратата, очаквах да я отвори пред мен, но Конън него направи. Наместо това ме сграбчи и ме притисна към себе си.

Целуваше ме така, както никой не ме е целувал, както не съм и мечтала да бъда целувана. У мен се пробудиха усещания, на каквито не съм и подозирала, че съм способна. Конън целува клепачите ми, носа, бузите, устните, шията, докато остана без дъх.

Сетне се засмя.

— Да чакам до сутринта! Приличам ли на мъж, който е способен да чака до сутринта? Смятате ли, че ще се ожения за доброто на дъщеря си? Не, моя скъпа, най-скъпа госпожице Лий... искам да се ожения за вас, защото искам да ви затворя завинаги в дома си, искам да бъдете моя пленница цял живот. Няма да позволя да ми се измъкнете, защото, откакто ви видях за първи път, безспирно мисля за вас и съм сигурен, че ще мисля само за вас до края на дните си.

— Истина ли е това? — прошепнах аз. — Възможно ли е?

— Марта! Какво строго име за такова очарователно създание!

— Сестра ми ме нарича Марти.

— Марти... Колко безпомощно... и женствено... Понякога наистина си Марти, скъпа, но за мен ти си выпльщение на три жени. Марти, Марта и скъпата ми госпожица Лий. Ти си и трите, а милата ми Марти винаги изменя на госпожица Лий. От нея знам, че ме харесваш.

И то доста повече, отколкото би позволила въпросната госпожица! Колко вълнуващо! Да се ожениш за три жени наведнъж!

— Толкова ли наивно съм се държала?

— Невероятно... прекрасно.

Разбирах, че е глупаво да отричам. Отново се отдадох на ласките му и се почувствах на седмото небе.

— Имам кошмарното предчувствие, че ще се събудя в леглото си в Маунт Мелин и ще открия, че съм сънувала.

— Аз чувствам абсолютно същото — напълно сериозно заяви той.

— Все пак за вас всичко е толкова различно. Можете да правите, каквото си поискате... да ходите, където си поискате... не зависите от никого.

— Вече не съм независим. Изцяло съм в ръцете на Марти, Марта и г-ца Лий.

Той говореше толкова сериозно, че ми идеше да се разплача от вълнение.

Боже мой, това е истинска любов, помислих си аз. Чувството, което ни води към висините на човешкото щастие; все пак не биваше да забравям, че от високо се пада най-болезнено.

В този блажен миг не исках да предизвиквам съдбата. Влюбена бях и о, чудо! любовта ми бе споделена. През онази нощ в библиотеката на Пенлъндстоу нито за момент не се усъмних, че Конън ме обича. За такава любов човек е готов на всичко.

Той обгърна раменете ми с ръце и дълго се взира в лицето ми.

— Ще бъдем много щастливи, скъпа моя. Ще бъдем най-щастливите хора на света.

Знаех, че ще бъде така. Горчивият жизнен опит щеше да ни помогне да оценим по-добре радостта, която бихме да си доставим един на друг.

— Скъпа, сега трябва да решим кога ще се оженим. Не искам повече да чакам. Ставам страшно нетърпелив, щом става дума за собствените ми желания. Утре ще се приберем в Маунт Мелин, за да обявим годежа си. Не, не утре... вдругиден. Имам още малко работа тук. Щом се приберем вкъщи, ще дадем голям бал в чест на годежа, а след месец тръгваме на сватбено пътешествие в Италия, ако не възразяваш.

Плеснах с ръце като наивна ученичка.

— Какво ли ще си помислят в Маунт Мелин?

— Кой, слугите ли? Бъди сигурна, че нищо не е останало скрито от тях. Те са истински домашни детективи. Не им убягва и най-дребната подробност. Защо трепериш, скъпа? Студено ли ти е?

— Не, но съм страшно развълнувана. Все още си мисля, че всеки момент ще се събудя и всичко ще свърши.

— Искаш ли да прекараме медения си месец в Италия?

— С теб бих отишла и на Северния полюс.

— Скъпа г-це Лий, вие сте незаменим събеседник. Представям си колко интересни и оживени разговори ни очакват. — Имах чувството, че прави сравнение между мен и Алис, и отново потръпнах.

— Виждам, че си доста разтревожена как ще бъде приета вестта за женитбата ни — продължи Конън. — Слугите... съседите... не се безпокой, скъпа. Г-ца Лий е трезвомислеща девойка. Копнея да съобщя на Питър Нанзълук, че ще ми станеш жена. Честно казано, много те ревнувах от този младеж.

— Мисля, че не е било необходимо.

— Въпреки това много се безпокоях. Непрекъснато си мислех, че той ще успее да те убеди да заминеш с него за Австралия. Бях готов на всичко, за да го предотвратя.

— Дори и да се ожениш за мен ли?

— Това е най-малкото. Щях да те отвлека и да те затворя в кулата, докато той замине.

— Не е имало нужда да се безпокоиш.

— Сигурна ли си? Той е много красив мъж.

— Може би, не съм забелязала.

— Бях готов да го убия, когато има нахалството да ти подари Джасинт.

— Мисля, че той е искал просто да се пошегува, защото е предполагал, че няма да приема подаръка му.

— Значи няма защо да се опасявам от него.

— Нито от него, нито от когото и да било.

Конън започна да ме целува страстно, цялото ми тяло тръпнеше. Мислех си като всички наивни влюбени, че никога не е имало любов, по-голяма от нашата.

— Вдругиден ще потеглим за Маунт Мелин, скъпа. Веднага ще се погрижа за всичко и след месец ще бъдем съпрузи. Ще организираме бал, за да съобщим за годежа си, и ще поканим всички съседи на сватбата. Такава е традицията, мила моя, трябва да я спазим. Знам, че ще се справиш великолепно. Притесняваш ли се?

— Само малко.

— Този път ще открием бала двамата, скъпа ми г-це Лий.

— Да — замечтано отвърнах аз и си представих как танцувам със зелената рокля, кехлибарения гребен и диамантената брошка, която ми донесе такова невероятно щастие.

Сигурна бях, че ще бъда достойна съпруга на Конън. Сетне той заговори за Алис.

— Никога не съм ти разказвал за първия си брак.

— Да.

— Не бях щастлив с Алис.

— Съжалявам.

— Това беше брак по сметка. Този път ще се ожения за девойката, която сам си избрах. Само човек, опарил се веднъж, може изцяло да вкуси радостта на споделената любов. Скъпа, искам да споделя с теб, че не съм живял като монах.

— Предполагам.

— Аз съм много порочен мъж!

— Готова съм и за най-лошото.

— Алис... моята съпруга... бе неподходяща за мен.

— Разкажи ми за нея.

— Какво да ти кажа, тя бе мило и кротко създание, искаше да се хареса на всички. Беше наивна и отнесена. Разбирах я напълно. Когато се оженихме, тя беше влюбена в друг.

— В онзи мъж, с когото е избягала ли? — попитах аз.

Конън кимна.

Горката Алис! Беше толкова нещастна. Тя си избра не само неподходящ съпруг, но и неподходящ любовник. Двамата с Джефри Нанзълк не бяхме светци. Чувала си за правото на сенъора, нали? Ние честичко се възползвахме от него.

— Значи си имал много любовни връзки.

— Аз бях непоправим донжуан, скъпа, но искам да ти кажа и нещо друго: от този миг до края на дните си ще бъда верен на една-

единствена жена. Скъпа, искрено съм ти благодарен, че не ме погледна с презрение и подозрение. Бог да те благослови, мила Марти! Кълна ти се във вярност, защото ти ми показва какво значи истинска любов!

— Да, ние трябва да бъдем верни един на друг, защото само така можем да изразим силата и дълбочината на чувствата си.

Конън нежно целуна ръцете ми. Никога не бях го виждала толкова сериозен.

— Обичам те, Марти. Не забравяй, че съм вечно и само твой, скъпа.

— Няма.

— До ушите ти ще стигнат какви ли не клюки.

— Вече съм чувала какво ли не за теб.

— Казали са ти за Алис, нали? Значи знаеш, че Алвиън не е моя дъщеря? О, скъпа, някой ти е разказал всичко, но съм сигурна, че почтеността няма да ти позволи да издадеш името му. Няма значение. Всичко това е истина. Не можех да понасям това дете, не исках да го виждам. Алвиън непрекъснато ми напомняше за онези кошмарни събития, които се опитвах да забравя. Когато ти пристигна в Маунт Мелин, всичко се промени. Ти ми отвори очите и аз видях, че тя е самотно дете, което страда дълбоко заради греховете на родителите си. Виждаш ли как ме промени, Марти? Ти внесе живителна струя в живота на Маунт Мелин. Ето защо вярвам, че съвместният ни живот ще бъде по-щастлив от всичко, което съм преживял досега.

Конън, искам това дете да живее щастливо. Тя трябва да забрави съмненията, че ти не си неин баща. Позволи ѝ да те обича като родна дъщеря, скъпи, тя има такава нужда от теб.

— Ти ще ѝ станеш майка, Марти, а аз баща.

— Ще бъдем много щастливи, Конън.

— Можеш ли да предсказваш бъдещето?

— Мога да предскажа нашето, тъй като то ще бъде такава, каквото сами си го изковем.

— А г-ца Лий реши ли нещо, ще обърне земята, но ще го постигне. Обещай ми, че няма да страдаш, ако чуеш лоши неща за мен!

— За теб и лейди Треслин, нали? Знам, че ти е била любовница. Той кимна.

— Но вече не е, нали? — попитах аз и смело продължих: — И никога няма да бъде!

— Нали се заклехме във вечна вярност? — рече Конън и ме целуна.

— Конън, тя е толкова красива и е наша съседка.

— Аз съм влюбен за първи път в живота си, скъпа.

— Не си ли бил влюбен в нея?

— Понякога желанието и страстта приемат облика на любовта, ала срещнеш ли истинската любов, веднага разбираш, че си се лъгал. Нека да погребем миналото, скъпа. Нека животът ни започне наново в този блажен миг...

Отново се озовах в прегръдките му.

— Конън, скъпи, — шепнех премалаяла, — кажи ми, че не сънувам! Моля те, кажи ми, че всичко това не е сън!

Разделихме се късно през нощта. Прибрах се в стаята си зашеметена от щастие. Страх ме беше да заспя, защото се боях, че ще се събудя и ще разбера, че съм сънувала.

На сутринта влязох в стаята на Алвиън и ѝ съобщих главозамайващата новина. На устните ѝ заигра доволна усмивка, тя се усети и се опита да я прикрие, но вече беше късно. Знаех, че се радва.

— Значи ще останете завинаги с нас, госпожице.

— Да — уверих я аз.

— Дали ще се науча да яздя като вас?

— Сигурна съм, че ще станеш по-добра ездачка от мен, защото ще имаш много повече възможности да се упражняваш.

Алвиън се усмихна за миг, сетне лицето ѝ отново стана сериозно.

— Ами как да ви наричам занапред, госпожице? Вие ще ми станете мащеха, нали?

— Да, но можеш да ме наричаш, както ти искаш. — Не „госпожица“, нали?

— Това едва ли ще бъде уместно.

— Ами вероятно ще трябва да ви викам „мамо“ — рече тя и присви устни.

— Щом не искаш да ми викаш „мамо“, наричай ме Марта или Марти.

— Марти... Това ми харесва. Прилича ми на име на кон.

— Правиш ми страхотен комплимент, Алвиън — възкликнах аз и тя ме изгледа учудено.

Сетне се отпавих към стаята на Джили.

— Джили, аз ще бъда новата г-жа Трелин.

Очите ѝ блеснаха, а на устните ѝ цъфна ослепителна усмивка. Джили се хвърли върху мен и зарови глава в гърдите ми. Телцето ѝ се тресеше от смях.

Не знаех точно какво става в замъгления разум на бедното дете, но бях сигурна, че е доволна. В мислите си тя винаги ме бе свързвала с Алис и не бе изненадана като Алвиън и мен от внезапния обрат в живота ми. За Джили беше напълно естествено аз да заема мястото на Алис.

Стори ми се, че в този момент аз наистина бях Алис в представите ѝ.

Пътуването към дома мина много весело. По пътя към гарата непрекъснато пяхме корнуолски песни. Никога не бях виждала Конън толкова щастлив. Мислех си, че винаги ще бъдем толкова щастливи.

Алвиън и Джили пееха с нас. Изненадано слушах как това дете, което едвам отронваше по някоя дума, пееше с удоволствие.

Конън поде с богатия си баритон първите тактове от традиционната песен „Коледните дарове“: „На първия коледен ден моят мил любим ми изпрати яребица, кацнала на крушово дърво...“

Всички се присъединихме към него и така в песни и закачки не усетихме как стигнахме гарата.

Били Трихей ни чакаше с каретата, явно Конън се бе разпоредил да ни посрещнат тържествено. Щом пристигнахме в замъка, зинах от изумление, защото не бях очаквала да ми бъдат оказани такива почести.

Всички слуги се бяха наредили в просторното фоайе — семействата Полгри и Тапърти, всички градинари и коняри, дори и селските моми и ергени, които идваха помагат при тържествени случаи.

Конън ме хвана за ръка и тържествено ме въведе в замъка.

— Както ви е известно, г-ца Лий се съгласи да се омъжи за мен. След няколко седмици тя ще бъде вашата нова господарка.

Мъжете се поклониха, а жените направиха реверанс, но все пак, докато усмихната минавах покрай тях, забелязах в очите им недоверие. Още не бяха готови да ме приемат като господарка на замъка.

В стаята ми бе накладен голям огън, всичко бе чисто и подредено. Дейзи ми донесе топла вода, но не остана да си побъбрим както обикновено.

Реших, че трябва да си възвърна доверието на персонала, но не биваше и да забравям, че бъдещата господарка на Маунт Мелин не бива да клюкарства със слугините.

Вечерях с Конън и Алвиън, сетне сложих детето да спи; през това време любимият ми ме очакваше в библиотеката.

Трябваше да обмислим всички подробности за годежа и венчавката. Конън ме попита дали Съм уведомила семейството си, а аз му казах, че все още не съм го направила. Все още не можех да повярвам, че мечтите ми са се сбъднали.

— Може би този малък подарък ще ти помогне да повярваш, скъпа — рече той. Сетне извади кутия за бижута от едно чекмедже и ми показа великолепен пръстен с огромен четвъртит смарагд, обграден с диаманти.

— О, толкова е красив, прекалено красив е за мен.

— Нищо не е прекалено красиво за Марта Тремелин — рече той, повдигна лявата ми ръка и постави пръстена на безименния пръст. Повдигнах ръката си и започнах да разглеждам прекрасния накит.

— Никога не съм притежавала такава изискана вещ.

— Това е само първото от многото красиви неща, които ще ти подаря, скъпа Марти. Това е яребицата, кацнала на крушово дърво.

След тези думи Конън ми целуна ръка и аз си казах, че ако се усъмня в истинността на щастието си, ще трябва само да погледна смарагдовия пръстен, за да се убедя, че не сънувам.

На другата сутрин слязох долу и разбрах, че Конън е излязъл по работа. След като проведох обичайните си занимания с Алвиън и

Джили, се прибрах в стаята си. След малко на вратата се почука.

— Влезте — извиках аз и на прага се появи г-жа Полгри.

Стори ми се угрижена и аз разбрах, че се е случило нещо важно.

— Г-це Лий, бих искала да обсъдя някои неща с вас. Ще бъдете ли така добра да дойдете в стаята ми на чай. Вече съм турила чайника.

Приех поканата. Бих искала и занапред да запазя добрите си приятелски отношения с икономката.

Настанихме се и тя наля чая. Този път изобщо не стана дума за уиски и това ме развесели донейде. След няколко седмици щях да стана господарка на този дом и не бе уместно да пия със слугите.

Г-жа Полгри ме поздрави по случай годиша и ми заяви, че много се радва за мен.

— Всъщност всички са във възторг от радостната вест.

Сетне тя се осведоми дали възнамерявам да направя нововъведения или промени, но аз я уверих, че тъй като всичко върви по мед и масло, нямам подобни намерения.

Тя се успокои и реши да премине към същинската тема на разговора.

— Докато ви нямаше, г-це Лий, тук се случиха някои неща и ний сме много обезпокоени.

— О, така ли?

— Става дума за внезапната смърт на сър Томас Треслин.

Сърцето ми затупка лудо.

— Но той вече е погребан... Нали бяхме на погребението му...

— Да, но това не е краят на историята, г-це Лий.

— Наистина не разбирам какво имате предвид.

— Ами, говорят се много лоши неща... пък има й писма...

— Какви писма?

— Ами вдовицата е получила писма... Хората си мислят, че той е бил... Ще изкопаят трупа му... ще има разследване...

— Възникнало е съмнение, че сър Томас е бил отровен, това ли искате да ми кажете?

— Ами да, онези писма... Пък и той почина внезапно. Хич не ми харесва, че всичко стана тук-. Маунт Мелин е в устата на хората... Казват, че тук...

Тя ме гледаше странно. В погледа ѝ напираше ужасно подозрение.

Исках да прогоня от съзнанието си нахлулите чудовищни предположения.

Пред очите ми се появиха лейди Треслин и Конън в салона за пунш... бяха с гръб към мен... как се смееха... Той наистина ли ме е обичал в онзи миг? Човек не би си помислил подобно нещо, съдейки по поведението му. Спомних си думите ѝ в нощта след бала: „Още малко, скъпи. Няма да чакаме дълго“. Те бяха отправени към моя любим. Ами разговорът, който подслушах в гората?

Какво означаваше всичко това?

Страшен въпрос тормозеше съзнанието ми. Не биваше да мисля за това. Не исках всичките ми надежди да рухнат като пясъчен замък. Бях длъжна да вярвам на Конън, затова не се осмелих да питам нищо повече.

Безизразно погледнах към г-жа Полгри.

— Сметнах, че мой дълг е да ви осведомя за тези неща — сухо рече тя.

8

Страх ме беше. Никога през живота си не бях изпитвала такъв страх.

Тялото на сър Томас Треслин, починал след коледния бал в Маунт Мелин, щеше да бъде ексхумирано. Хората се съмняваха дали е умрял от естествена смърт и в резултат на обвинителни анонимни писма бе образувано следствие. Откъде бе дошло подозрението? Всички знаеха, че лейди Треслин иска да се отърве от досадния си стар съпруг; за никого не бе тайна, че тя е любовница на Конън Тремелин. Само двама души — Алис и сър Томас възпрепятстваха съюза им. И двамата бяха починали внезапно.

Ала Конън не желае да се жени за лейди Треслин, отчаяно си внушавах аз. Та нали е влюбен в мен!

Внезапно ме осени ужасна мисъл: дали Конън знаеше, че предстои ексхумация на трупа, и затова ми предложи брак? Дали не бях жестоко измамена? Дали сбъдването на мечтите ми не бе кошмарна заблуда?

Може би бях станала жертва на един циник, по-лошо — на един убиец!

Не исках да повярвам. Толкова много обичах Конън. Бях се заклела да му бъда вярна до гроб. Как можах да допусна толкова страшно подозрение в душата си?

Опитах се да разсъждавам трезво. *Ти си се побъркала, Марта! Можеш ли да допуснеш, че мъж като Конън Тремелин ще се влюби точно в теб?*

Да, мога! Той ме обича!

Въпреки това умирах от страх.

Всички слуги оживено обсъждаха двата злободневни въпроса: ексхумацията на сър Томас и предстоящата женитба на господаря и гувернантката.

Страх ме беше да срещна мрачния поглед на г-жа Полгри, лукавите очи на Тапърти и възбудените погледи на момичетата.

Дали и те като мен свързваха двете събития?

Попитах Конън какво е мнението му за следствието.

— Това са долни интриги. Ще направят аутопсия и ще констатираат, че сър Томас е умрял от естествена смърт. Домашният му лекар години наред го е предупреждавал, че го грози подобна опасност.

— Лейди Треслин сигурно е много разтревожена.

— Тя ще се радва повече от всички, когато следствието приключи.

Предположих, че съдебните лекари сигурно познават семейство Треслин и Конън. Дали фактът, че Тремелин възнамерява да се ожени за мен — това не бе тайна за никого — нямаше да го представи в поизгодна светлина, като се има предвид, че всички знаеха за желанието на лейди Треслин да му стане жена?

Трябваше да прогоня тези натрапчиви мисли от главата си, длъжна бях да вярвам на Конън. В противен случай трябваше да се примиря с факта, че съм влюбена в убиец.

Поканите за бала вече бяха изпратени — всичко бе станало прекалено бързо, ако питате мен. Лейди Треслин беше в траур и не бе поканена! Празненството трябваше да се състои четири дни след завръщането ни от Пенлъндстоу.

Селестин и Питър Нанзълк ни навестиха в деня преди бала.

Селестин ме прегърна и целуна.

— Скъпа моя, много съм щастлива. Знаем колко много обичате Алвиън и колко добре ще ѝ се отрази тази женитба. — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Алис също би се радвала.

Благодарих и ѝ рекох:

— Винаги сте се отнасяла толкова добре към мен, Селестин.

— Бях толкова благодарна, че най-сетне се намери гувернантка, която да съчувства на бедното дете.

— Мисля, че и г-ца Джансън е била привързана към Алвиън.

— Да, може би. Отначало всички мислехме така. Жалко, че тя постъпи толкова нечестно. Може би все пак се е поддала на моментно изкушение. Направих всичко възможно, за да ѝ помогна.

— Вие наистина имате добро сърце, Селестин.

Питър се приближи към нас и галантно ми целуна ръка. Улових неодобрителния поглед на Конън и ми стана много приятно. В този миг бях готова да забравя подозренията си.

— Щастливец е нашият Кон — възкликна Нанзълук. — Няма нужда да ти казвам колко много ти завиждам, приятелю! Мисля, че всички знаят какви са чувствата ми към г-ца Лий. Не случайно ѝ подарих Джасинт. Сега обаче ще ѝ предложи коня като сватбен подарък. Не възразявате, нали?

Погледнах към Конън и казах:

— Това е подарък за двама ни, нали?

— О, не — отвърна Питър. — Тя е само за вас. За Кон ще измисля нещо друго.

— Благодаря ви, Питър — рекох аз. — Много сте щедър.

— Тя ви принадлежи, г-це Лий. На вас и на никой друг. Толкова съм привързан към това прекрасно създание, че искам да попадне в добри ръце. Предполагам знаете, че заминавам в края на следващата седмица.

— Толкова скоро?

— Ускорих нещата, защото вече нищо не ме задържа тук — рече той и ме погледна многозначително.

Забелязах, че Кити, която в този момент ни сервираше напитки, се вслушва в разговора с повишено внимание.

Селестин разговаряше с Конън, а Питър използва момента, за да ми каже:

— Значи, все пак ще се омъжите за Кон. Е, надявам се, че ще успеете да го вкарате в пътя.

— Все пак не възнамерявам да му ставам гувернантка, Питър.

— Не съм сигурен. Гувернантките са си гувернантки. Предполагам, че Алвиън също е доволна.

— Да, мисля, че тя прие новината с радост.

— Тя ви харесва повече и от г-ца Джансън.

— Горката г-ца Джансън! Какво ли е станало с нея?

— Селест ѝ помогна да си намери ново място при едни наши приятели — семейство Меривейлз. Те притежават замък близо до Дартмур. Чудя се дали г-ца Джансън е харесала Худфийлд Менър. Сигурно сучае в онази пустош, като се има предвид, че Тейвисток, най-близкият град, е на цели шест мили.

— Много мило от страна на Селестин, че ѝ е помогнала.
— Е, такава си е нашата Селест — рече той и вдигна чашата си.
— За ваше здраве, г-це Лий. Мислете за мен, когато яздите Джасинт.
— Разбира се, Питър. Пия и за здравето на нейната кръстница, г-ца Джансън.
Той се усмихна дяволито.
— Ако случайно промените решението си...
Аз повдигнах вежди.
— Имах предвид женитбата ви с Конън. Предлагам ви дом на другия край на земята. Винаги ще ви бъда верен, г-це Лий.
Усмихнах се и отпих от виното.

На другия ден излязохме с Алвиън на езда. Аз бях на гърба на Джасинт и това ми достави огромно удоволствие. Вече имах собствен кон, и то какъв! Чудесата в живота ми следваха едно след друго.

Балът мина великолепно. Учудих се, че всички ме приеха без следа от неодобрение. Като че ли бяха забравили, че до вчера бях гувернантката на Алвиън. Все пак не бе за пренебрегване и обстоятелството, че произхождах от добро семейство и бях доста образована. Приятелите на Конън се радваха, че той ще се жени, защото не желяеха името му да бъде намесвано в аферата Треслин.

В деня след бала Кон отново замина по работа.

— Натрупали са се доста неотложни въпроси, скъпа — рече ми той. — В Пенлъндстоу ми беше толкова приятно с теб, че просто забравих да свърша някои неща. Това е непростимо. Ще се върна след седмица, през това време ти се готви за сватбата. Давам ти пълна свобода на действията — ако сметнеш, че нещо трябва да бъде променено, промени го... Ако се нуждаеш от съвет, обърни се към Селестин — тя знае всичко за старите замъци.

Казах, че непременно ще се посъветвам с нея, за да ѝ доставя удоволствие.

— Тя винаги се е отнасяла толкова добре към мен. Вечно ще съм ѝ благодарна.

Сбогувахме се и аз дълго му махах от прозореца. Не се осмелих да го изпратя от входната врата, защото все още се притеснявах от слугите.

Щом излязох от стаята си, се сблъсках с Джили, която ме чакаше отвън. Откакто ѝ съобщих, че ще ставам г-жа Тремелин, тя ме следваше по петите. Започнах да проумявам какво става в главата ѝ. Тя ме обичаше по същия начин, по който бе обичала Алис — сляпо и покорно, и с всеки изминат ден представите ѝ за двете ни все повече се сливаха в заблудения ѝ разум. Алис я бе изоставила веднъж; Джили не искаше това да ѝ се случи повторно.

— Здравей, Джили!

Тя наклони глава и ми се усмихна. Аз я хванах за ръката и я въведох в стаята си.

— Е, Джили, след три седмици ще се омъжа и ще бъда най-щастливата жена на света.

По този начин се опитвах да си вдъхна увереност, защото, говорейки на Джили, сякаш говорех сама на себе си.

Конън ми бе споменал, че ако искам, бих могла да направя някои промени в замъка, и ми хрумна, че все още не бях посещавала някои части от него.

Внезапно си спомних за г-ца Джансън. Някой ми бе казал, че тя е живяла в друга стая, не в моята. Не бях влизала в нейната спалня и реших, че сега е моментът да я разгледам. Можех на воля да обикалям замъка, защото само след няколко седмици щях да бъда новата му господарка.

— Джили, хайде да отидем в стаята на г-ца Джансън. — Хванах я за ръка и тя покорно ме поведе натам. Беше много по-интелигентна, отколкото хората си мислеха.

Влязохме в най-обикновена спалня, която бе дори по-малка от моята. Впечатление правеше единствено фреската, заемаща една от стените. Джили ме дръпна за ръката — искаше да се приближим. Сетне детето домъкна един стол и се качи на него. Чак сега разбрах — на стената имаше тайно прозорче, като в солариума. Погледнах през него и пред мен се разкри параклисът.

Джиле усмихнато ме погледна — явно беше много доволна, че ми е показала тайното прозорче. Когато се върнахме в стаята ми, тя не искаше да си тръгва.

Очевидно се страхуваше. Боеше се да не би да я напусна като Алис.

Детето бе решило да не ме изпуска от поглед, за да не ме загуби.

Цяла нощ откъм морето духа поривист югозападен вятър. Изви се буря и проливният дъжд заблъска по стъклата. В небето гърмеше и трещеше, а солидните основи на Маунт Мелин сякаш се клатеха. Прекарах най-кошмарната нощ от пристигането си насам.

На следващия ден продължи да вали. Всички мебели в стаята ми — дори и огледалата — бяха пропити с влага. Г-жа Полгри ми обясни, че задуха ли югозападният вятър, винаги идва буря.

Този ден не излязохме на езда с Алвиън.

На другата сутрин облачността се разкъса, а проливният дъжд се бе превърнал в леко, почти незабележимо рамене. Лейди Треслин се бе появила в Маунт Мелин, но аз не я видях; според думите на г-жа Полгри искала да разговаря единствено с Конън.

— Видя ми се много разстроена — подшушна ми икономката. — Няма да види бял ден, додето не му се види краят.

Бях сигурна, че Линда Треслин е дошла да разговаря с Конън за годежа ни и сигурно се е разстроила, когато са й съобщили, че господарят не си е вкъщи.

Навести ни и Селестин Нанзълук. Подех разговор за замъка и тя ми каза, че е много щастлива, задето проявявам интерес към Маунт Мелин.

— Притежавам доста интересни документи за историята на Маунт Мелин и Маунт Уидън. Ще ви ги покажа някой ден — рече ми съседката.

— Трябва да ми помагате. Ще ми бъде изключително приятно да се допитвам до вас.

— Ще правите ли промени в замъка?

— Ако се реша на нещо подобно, първо ще поискам съвета ви.

След като Селестин си тръгна, обядвах с Алвиън, а после решихме да поядим.

Чакахме Били Трихей да оседлае конете ни.

— Джасинт не я съдържа на едно място, госпоице — рече ми той. — Нещо ми се вижда нервна.

— Вчера не е извеждана — отвърнах аз и погалих кобилата по муцуната.

Поехме по обичайния ни маршрут: надолу по склона покрай залива и Маунт Уидън, сетне по криволичещата между скалите пътека Оттук се откриваше невероятно красив изглед към скалистия бряг, а в далечината се извисяваше Овчата глава, скриваща Плимът от погледите ни.

Пътеката беше тясна и ту се спускаше надолу, ту се изкачваше нагоре; ту се озовавахме почти на морския бряг, ту се издигахме почти на билото.

Придвижвахме се доста трудно в лепкавата кал и аз започнах да се тревожа за Алвиън. Тя вече беше доста добра ездачка, но конете бяха много неспокойни през този ден. На моменти се налагаше да опъвам здраво юздите на Джасинт. Бавното темпо явно не й бе по вкуса, но пътеката бе хлъзгава и опасна и се налагаше да се движим изключително предпазливо.

Предстоеше ни да преминем през едно много тясно място, обрасло с къпинак, където пътеката следваше ръба на скалата — отдолу зееше пропаст. Никога преди не се бях страхувала да минавам оттук, но днес имах някакво особено усещане.

Забелязах скални отломки пред копитата на коня. Тапърти често казваше, че морето дълбае все по-навътре и навътре; едно време днешната тясна пътека, представлявала широк път.

Мислех си да се върнем, ала в такъв случай трябваше да дам някакво обяснение на Алвиън, а не исках да давам гласност на страха си, за да не я уплаша.

Не, ще продължим по пътеката, докато излезем на широкия път. След това ще се приберем в Маунт Мелин по друг маршрут.

Когато наближихме опасния участък, забелязах, че тук почвата е още по-хлъзгава, а скалните отломъци са направо огромни.

Хванах здраво Джасинт за юздите и бавно я поведох напред, Алвиън ме следваше на Блек Принс.

— Ще се движим много бавно. Следвай ме! — обърнах се и й рекох аз.

В този миг дочух тътен, рязко се извърнах и с ужас забелязах как право към мен се носи огромна канара, помитаща всичко по пътя си. За щастие скалният къс профуча на сантиметри от Джасинт и полетя надолу към морето.

Ужасеното животно изцвили и се вдигна на задните си крака. В следващия миг щяхме да полетим надолу в пропастта.

Имах късмет, че съм опитна ездачка и добре познавах буйния нрав на Джасинт. Дръпнах юздите и успях да овладеея положението. Конят се поуспокои, докато му говорех тихо. Гласът ми трепереше от уплаха.

— Какво стана, госпожице? — иззад завоя изникна Алвиън.

— Преминахме опасния участък. Ти се справи чудесно, скъпа.

— За миг си помислих, че Блек Принс ще се втурне в галоп.

Бяхме на косъм от смъртта, казах си аз. Треперех от страх и със сетни усилия на волята се помъчих да се овладеея, за да не се издам пред Алвиън и Джасинт.

Горях от желание час по-скоро да се озовем на безопасно място. Боязливо погледнах нагоре и заявих:

— Тази пътека е доста опасна в дъждовно време.

Продължих да се вирам в хрсталака. За миг ми се стори, че нещо мръдна — обилната растителност представляваше удобно скривалище. Някой може би е искал да се отърве от мен и е съборил нарочно канарата. Просто е трябвало да ме изчака да се появя на пътеката и да направи само едно движение. Доста хора знаеха, че с Алвиън обичаме да се разхождаме из тези места. Побиха ме тръпки.

— Да вървим — рекох аз. — Ще се приберем вкъщи по друг път.

Алвиън ме последва мълчаливо. Когато след няколко минути излязохме на широкия път, тя се изравни с мен и ме погледна много особено, сякаш искаше да ми каже, че знае през каква опасност сме преминали.

Чак вкъщи разбрах колко съм разтревожена. В главата ми се въртяха чудовищни мисли: събитията се развиваха по предварителен план — първо бе умряла Алис, сетне сър Томас, а днес и аз, бъдещата съпруга на Конън, за малко да срещна смъртта на планинската пътека.

Копнеех да споделя опасенията си с Конън.

Все пак бях умна и трезвомислеца жена. Не можех повече да си затварям очите пред очевидни факти и да витая в облаците.

Ами ако Конън не бе заминал? Ако бе нагласил всичко да изглежда като нещастен случай? Никой нямаше да го заподозре, защото хората си мислеха, че той отсъства от Маунт Мелин. Спомних си как изглеждаше лейди Треслин на коледния бал — възбуждащо

красива, женствена, чувствена. Конън ми призна, че тя му е била любовница. Може би връзката им не бе приключена. Беше ли възможно да предпочете мен пред нея?

Предложението му за женитба дойде толкова ненадейно. Точно когато се разбра, че трупът на сър Томас ще бъде ексхумиран.

Щастливата Пепеляшка се бе превърнала в уплашена нещастница.

Кого да помоля за помощ?

Питър, Селестин... Не, не можех да споделя кошмарните си подозрения с тях. Трябваше да се оправя сама.

„Успокой се. Помисли какво можеш да направиш.“

Огромният замък криеше толкова тайни, може би имаше скрити прозорци и помещения, за които и не подозирах. Може би и сега някой ме дебнеше!

Сетих се за тайното прозорче в стаята на г-ца Джансън. Това ме наведе на мисълта за прибързаното ѝ изгонване от замъка. „Худфийлд Менър близо до Тейвисток.“ Дали все още живееше там? Може би. Реших да се срещна с нея — може би тя щеше да ми помогне да разгадая злоещите тайни на Маунт Мелин.

Бях страшно уплашена, а в такъв момент винаги е по-добре да пристъпиш към действия.

Почувствах се по-добре, щом приключих писмото до бившата гувернантка. То гласеше:

Скъпа госпожице Джансън,

Аз съм гувернантка в Маунт Мелин и съм слушала много за вас. Бих искала да се срещнем. Моля да ме уведомите, ако съществува такава възможност. С нетърпение очаквам отговора ви.

Искрено ваша,

Марта Лий

Побързах да изпратя писмото, преди да съм променила решението си.

Жадувах да получа вест от Конън, ала, уви, очакванията ми останаха напразни. Всеки ден го чаках да се върне. *Прибере ли се*

вкъщи, трябва веднага да споделя с него подозренията си, казвах си аз. Ще му разкажа какво се случи на стръмната пътека. Ще го помоля да ми каже истината. Ще го попитам: „Защо пожела да се ожениш за мен, Конън? Защото ме обичаш и искаш да ти стана жена или защото искаш да отклониш подозрението от себе си и лейди Треслин?“

Дяволската схема, възникнала във въображението ми, ставаше все по-правдоподобна.

Може би смъртта на Алис наистина е била нещастен случай. Тогава ги е осенила идеята да се отърват от сър Томас — единствената пречка за женитбата им. Дали не са му сложили нещо в уискито? Защо не? Малка бе вероятността онази канара да се откърти точно в мига, когато минавах по пътеката. Предстоеше ексхумация на трупа на сър Томас, а цялата околия знаеше за връзката на Конън с Линда Треслин. Така че твърде вероятно бе Тремелин да ми е предложил женитба, за да разсее подозренията, надвиснали над главата му. А сега и аз се превръщах в пречка като Алис и сър Томас. Така че не ми оставаше нищо друго освен да стана жертва на злополука, която биха могли да обяснят с факта, че все още не съм била свикнала с новия си кон.

След това любовниците трябваше само да изчакат скандалът да отшуми.

Как можах да стоваря такива чудовищни обвинения върху мъжа, когото обичах? Може ли да си влюбен в някого и да си мислиш подобни ужасии за него?

Обичам те, Конън, страстно шепнеха устните ми. По-добре да умра от ръцете ти, отколкото да те изоставя и да прекарам живота си в самота и страдание.

След три дни получих писмо от г-ца Джансън, в което ми съобщаваше, че желае да се срещне с мен на следващия ден в странноприемницата „Уайт Харт“ в Плимът.

Съобщих на г-жа Полгри, че отивам в Плимът на пазар. Тя не се учуди ни най-малко, защото сватбата приближаваше.

Отправих се право към „Уайт Харт“.

Г-ца Джансън — красива русокоса девойка — бе пристигнала преди мен и ме очакваше. Поздрави ме весело и ми събщи, че жената

на съдържателя, г-жа Плинт, ще ни предостави отделна стая, където ще можем да обядваме насаме. Въведоха ни там и се настанихме удобно. Жената на съдържателя ни предложи патица с грах и говеждо печено, но храната всъщност не ни интересуваше. Все пак си поръчахме говеждо и щом г-жа Плинт напусна стаята, г-ца Джансън ме попита с нескрито любопитство в гласа:

— Какво е мнението ви за Маунт Мелин?

— Прекрасен стар замък.

— Това е една от най-забележителните постройки, които съм виждала.

— Г-жа Полгри ми спомена, че се интересувате от стари сгради.

— Така е. Самата аз израснах в подобен старинен замък, ала за зла беда семейството ми обедня и бях принудена да стана гувернантка. Много ми беше мъчно, когато напуснах Маунт Мелин. Всъщност вие сигурно сте чувала, че ме изгониха?

— Да... — колебливо отвърнах аз.

— Беше ужасно. Беснеех от яд, защото обвинението бе напълно неоснователно.

Тя беше толкова искрена и чистосърдечна, че веднага ѝ повярвах. Г-ца Джансън остана много доволна, когато ѝ казах, че съм на нейна страна и ще бъда щастлива да чуя истината от нейната уста. Точно в този момент ни сервираха обедата. Докато се хранехме, тя ми разказа какво се е случило.

— Семействата Треслин и Нанзълук бяха поканени на чай. Предполагам, че ги познавате?

— Да, разбира се.

— Знаете, че са близки приятели на Тремелин, нали?

— Да.

— Аз се ползвах с някои привилегии, въпреки че бях само гувернантка — рече тя и се изчерви.

Да, вие сте толкова красива, рекох си аз. Конън сигурно много ви е харесвал. Усетих как ме жилва остра ревност и се почудих колко ли ще страдам през идните години заради слабостта на бъдещия си съпруг към нежния пол.

— Тъй че ме поканиха на чай, защото г-ца Нанзълук искала да ми зададе няколко въпроса относно Алвиън. По него време тя живо се интересуваше от развитието на детето. Все още ли е така?

— Да...

— Тя е толкова мила. Не знам какво щях да правя, ако не беше тя.

— Радвам се, че ви е помогнала.

— Тя се отнасяше към Алвиън като към родна дъщеря. Дочух, че, брат й Джефри бил баща на детето. Може би поради това...

— Г-ца Нанзълор наистина е много привързана към Алвиън...

— Така че ме повикаха в салона за пунш, сервираха ми чай и аз взех участие в разговора, като че ли бях гостенка като тях. Мисля, че това не се хареса особено много на лейди Треслин. Освен това г-н Нанзълор и г-н Тремелин бяха много любезни и мили с мен, а лейди Треслин има буен нрав. Вероятно се е разлютила и е нагласила цялата работа.

— Не мисля, че тя е толкова злобна!

— О, и още как! Диамантената й гривна се закачи и се скъса. Тя я свали, каза, че ще я занесе на Пастърн да я поправи, и я сложи на масата. Аз се извиних и се върнах в класната стая при Алвиън. След малко вратата се отвори, всички нахлуха вътре и впиха в мен съкрушителни погледи. Лейди Треслин заяви, че гривната изчезнала и трябвало да претърсят стаята ми. Държеше се като че ли вече е господарката на Маунт Мелин. Аз казах, че спокойно могат да ровят, където си искат, но няма да намерят нищо, и ги поведох към стаята си. Всички се хвърлиха да ровят в чекмеджетата и в едно от тях намериха гривната. Лейди Треслин извика, че съм хваната на местопрестъплението и че ще ме вкара в затвора. Другите я помолиха да не прави скандал. Най-сетне се споразумяхме, че ако напусна веднага Маунт Мелин, случаят ще бъде потулен. Побеснях, поисках разследване, но никой не ме изслуша. Гривната беше намерена в стаята ми и каквото и да кажех, никой нямаше да ми повярва.

— Това е ужасно! — прошепнах аз и потръпнах.

Тя се наведе към мен и мило ми се усмихна.

— Вие сигурно се боите, че и срещу вас ще скалъпят някое обвинение. Лейди Треслин е твърдо решена да се ожени за Конън Тремелин.

— Така ли мислите?

— Убедена съм. Те са любовници. Той е вдовец и ми се струва, че не може за живее без жени. Познавам доста такива мъже.

— Предполагам, че ви е ухажвал.

Тя сви рамене.

— Лейди Треслин е решила, че представлявам заплаха за нея и е измислила този долен начин да ме премахне от пътя си!

— Каква подла постъпка! За сметка на това г-ца Нанзълук ви е помогнала.

— Наистина, беше толкова мило от нейна страна! Тя влезе в стаята ми, когато започнах да си стягам багажа, и каза: „Много съжалявам за случилото се, г-це Джансън. Видях, че гривната бе намерена в едно от вашите чекмеджета, но не се знае кой я е сложил там, нали?“ Аз ѝ рекох: „Г-це Нанзълук, кълна ви се, че съм невинна!“ Бях на ръба на истерията. Всичко стана толкова бързо. Не знаех какво ще стане с мен. Имах съвсем малко пари и не ми оставаше нищо друго, освен да отида в някой хан да питам за работа. Никога няма да забравя добрината на Селестин. Тя ме попита къде отивам и аз ѝ дадох този адрес в Плимът. Сетне ми каза: „Мисля, че едни мои приятели, семейство Меривейлз, търсят гувернантка. Ще се опитам да ви уредя това място“. След което ми даде пари назаем, които след това аз ѝ върнах, разбира се, макар че тя не ги искаше. Живях тук около месец, сетне заминах като гувернантка при Меривейлз. Писах на г-ца Нанзълук, за да ѝ благодаря, но знам, че с нищо не мога да ѝ се отплатя за безкрайната ѝ доброта.

— Бог е свидетел, че тя много ви е помогнала.

— Не знам какво щеше да стане с мен в противен случай. Ние, гувернантките, г-це Лий, изцяло зависим от благоволението на господарите си. Нищо чудно, че много от нас се превръщат в смирени и покорни същества — рече тя и изведнъж се усмихна. — Слава Богу, скоро ще забравя всичко това. След шест месеца ще се омъжа за домашния лекар на Меривейлз.

— Моите поздравления! Всъщност и аз се омъжвам наскоро.

— Това е чудесно!

— За Конън Тремелин!

Тя зина от изумление.

— Защо... — Тя понечи да ме попита нещо, но не посмя. — Желая ви всичко най-хубаво!

Разбрах, че съм я поставила в неудобно положение. Вероятно в момента се мъчеше да си спомни какво точно е казала за Конън.

Не можех да ѝ призная, че предпочитам да прекарам една бурна година с него, отколкото цял живот с някой скучен съпруг.

— Питам се защо пожелахте да се срещнете с мен — замислено промълви г-ца Джансън.

— В Маунт Мелин много се говори за вас. Алвиън е много привързана към вас. Освен това исках да ви задам няколко въпроса.

— Вие скоро ще станете член на семейството, така че ще знаете много повече от мен.

— Какво мислите за Джили?

— Бедното създание! Странно смахнато дете, малка Офелия! Все си мисля, че някой ден ще я намерят да се носи по вълните с розмарин в ръцете.

— Детето е преживяло тежка злополука.

— Знам, първата г-жа Тремелин едва не го е стъпкала с коня си.

— Сигурно сте станали гувернантка в Маунт Мелин скоро след смъртта ѝ.

— Двете ми предшественички напуснали, защото смятали, че замъкът е обитаван от призраци. Мен пък ме привлече точно това.

— О, да, нали вие се интересувате от старинни замъци.

— Просто ги обичам. Разглеждала съм много замъци и много съм чела за тях.

— Онзи ден Джили ми показва тайното прозорче във вашата стая.

— Живях цели три седмици в тази стая, без дори да подозирам за съществуването му.

— Това не ме учудва. Тайните прозорчета са толкова изкусно прикрити със стенописи.

— Виждали ли сте скритите прозорци в солариума?

— О, да.

— Единият гледа към балната зала, а другият — към параклиса. Мисля, че за това има разумна причина. Балната зала и параклисът са били най-важните помещения в замъка по времето, когато е бил построен.

— Кога всъщност е издигнат Маунт Мелин?

— През късната елизабетинска епоха. Тогава хората държали в тайна присъствието на католически свещеници в дома си. Мисля, че точно затова са пробити всички тези тайни прозорци.

— Колко интересно!

— Г-ца Нанзълук също като мен проявява особен интерес към старите замъци. Всъщност тя знае ли за срещата ни?

— Никой не знае.

— Не сте казала дори и на бъдещия си съпруг?

Страшната тайна всеки момент щеше да се отрони от устните ми. Можех ли да се доверя на тази непозната, жена? Как ми се искаше Филида да седи срещу мен, копнеех да ѝ излея душата си; сигурна бях, че тя щеше да ми даде добър съвет.

Макар и често да бях чувала името на г-ца Джансън, все пак аз нея познавах. Не можех да кажа на един чужд човек: подозирам годеника си в заговор за убийство.

Не! Това бе невъзможно.

Все пак тя също бе несправедливо обвинена и изгонена. Това обстоятелство ни свързваше.

Колко далеч могат да стигнат темпераментните хора, за да задоволят страстта си, питах се аз.

Все пак не можех да ѝ се доверя.

— Той замина по работа. Ще се оженим след три седмици.

— Желая ви щастие. Събитията трябва да са се развили доста бързо.

— Пристигнах в Маунт Мелин през август.

— Преди това не сте се познавали с г-н Тремелин, нали?

— Животът под един покрив бързо сближава хората.

— Щом казвате...

— Вие също бързо сте се сгодила...

— Да, но...

— Подозирах какви мисли се въртят в русата ѝ главица: нейният селски доктор бе съвсем различен от господаря на Маунт Мелин.

— Държах да се срещнем, защото винаги съм смятала, че са ви обвинили несправедливо. Мисля, че доста хора в замъка споделят мнението ми.

— Радвам се да го чуя.

— Щом г-н Тремелин се завърне, ще му разкажа за срещата ни и ще го помоля да помогне за възвръщането на доброто ви име.

— Това вече няма значение. Д-р Лъскомб е възмутен от случилото се, но аз успях да го убедя, че няма никакъв смисъл да разравяме пепелта. Ако лейди Треслин отново се опита да навреди

някому, тогава може би ще се наложи. Тя копнееше да се отърве от мен и успя!

— Каква подла жена! Но благодарение на г-ца Найзълук...

— Не желая повече да се връщаме към този въпрос! Ще разкажете ли на г-ца Нанзълук за срещата ни?

— Да.

— Кажете й, че съм сгодена за д-р Лъскомб, тя сигурно ще се зарадва. Освен това искам да й предадете още нещо — става дума за замъка. Може би и за вас ще бъде интересно — все пак това ще е вашият нов дом, нали? Направо ви завиждам. Маунт Мелин е един от най-интересните замъци, които съм виждала.

— Какво трябва да предам на г-ца Нанзълук?

— Направих малко проучване за архитектурата на елизабетинската епоха и във връзка с него моят годеник ми уреди посещение в замъка Маунт Еджкъмбс. Обитателите бяха много любезни и ме разведоха навсякъде. Те много се гордеят с дома си. Този замък невероятно прилича на Маунт Мелин. Параклисът е почти същият, както и килията, от която прокажените са наблюдавали църковната служба. Само че в Маунт Мелин тя е по-голяма и конструкцията на стените е по-различна. Моля, предайте на г-ца Нанзълук, че килията на прокажените в Маунт Мелин е единствена по рода си. Тя много ще се зарадва.

— Ще й кажа, но мисля, че повече ще я зарадват новините, че сте щастлива и се омъжвате.

— Предайте й също така, че никога няма да забравя добрината й и че дължа всичко това на нея. Още веднъж й благодарете от мое име.

— Ще го направя.

Сбогувахме се и по пътя към Маунт Мелин осъзнах, че г-ца Джансън наистина е хвърлила светлина върху болния ми въпрос. Нямах съмнение, че лейди Треслин е инсценирала кражба, за да се отърве от нея, защото тя наистина бе много красива. Конън й се е възхищавал, а Алвиън е била привързана към нея. Господарят е обмислял възможността за втори брак, защото желаел синове, а ревнивата тигрица Линда Треслин го е искала за себе си.

Бях убедена, че тя иска да ме премахне от пътя си, както е премахнала и г-ца Джансън, и тъй като вече бях годеница на Конън, се налагаше да прибегне до крайни мерки.

Конън не знаеше, че някой се е опитал да ме убие. Вече бях убедена, че любимият ми е невинен, и изпитах невероятно облекчение. Реших да споделя всичките си страхове и съмнения с него.

Изминаха още два дни, а Конън все не се завръщаше.

Питър Нанзълук дойде да се сбогува, тъй като вечерта заминаваше за Лондон, където щеше да се качи на кораб за Австралия. Селестин го придружаваше. Те си мислеха, че Конън вече се е върнал. Докато разговаряхме, пристигна писмо от него, в което той съобщаваше, че ще пристигне късно вечерта или рано на другата сутрин.

Почувствах се невероятно щастлива.

След като ни сервираха чай, реших да поведе разговор за г-ца Джансън. Не виждах защо да не го направя пред Питър — нали именно той ми бе казал, че Селестин ѝ е уредила работа у семейство Меривейлз.

— Онзи ден се срещнах с г-ца Джансън.

Двамата се втренчиха слисано в мене.

— Къде я срещнахте? — попита Питър.

— Писах ѝ и я помолих да се срещнем.

— Какво ви накара да го направите? — запита Селестин.

— Винаги съм смятала, че зад уволнението ѝ се крие нещо друго и затова реших да замина за Плимът...

— Очарователно създание! — замечтано промълви Питър.

— Прав сте, Питър. Искрено се зарадвах, когато ми каза, че се омъжва.

— О, колко интересно! — възкликна Селестин и се изчерви. — Много към щастлива!

— За местния доктор — добавих аз.

— От нея ще излезе прекрасна съпруга — отбеляза Селестин.

— Всички пациенти на мъжа ѝ ще бъдат лудо влюбени в нея — пошегува се Питър.

— Мисля, че това няма да му е особено приятно — рекох аз.

— Да, но ще печели много, защото ще прииждат все нови и нови пациенти — каза Питър. — Г-ца Джансън изпрати ли ни поздрави?

— Да, на сестра ви — рекох аз и топло се усмихнах на Селестин.
— Тя ви е толкова благодарна, задето сте ѝ помогнала. Каза, че никога няма да забрави добрината ви.

— Не можех да оставя бедното създание на улицата.

— Мислите ли, че лейди Треслин нарочно я е обвинила в кражба, защото г-ца Джансън смята, че го е направила, за да я отстрани от пътя си.

— Не може да има съмнение по този въпрос — убедено отвърна Селестин.

— Каква безскрупулна жена!

— Споделям мнението ви.

— Г-ца Джансън е щастлива. Както казват, всяко зло за добро. Тя ме помоли да ви съобщя нещо, свързано със замъка.

— Кой замък? — с нескрит интерес попита Селестин:

— Маунт Мелин. Г-ца Джансън посетила Маунт Еджкъмбс и сравнила помещенията за прокажените в двата параклиса. Тя казва, че нашето е единствено по рода си.

— Така ли! Това е много интересно.

— Рече, че е по-голямо и конструкцията на стените била по-особена.

— Предполагам, че Селестин вече гори от нетърпение да слезе в параклиса и да хвърли един поглед — каза Питър.

— Някой път ще го разгледаме заедно — каза ми тя и се усмихна. — Скоро ще станете господарка на замъка, така че би трябвало да се заинтересувате от архитектурата и историята му.

— Наистина, усещам как интересът ми става все по-голям и по-голям. Ще трябва да ми разкажете повече за Маунт Мелин.

— С радост — отвърна тя и топло ми се усмихна.

Попитах Питър кой влак ще хване, а той ми отвърна, че ще отпътува за Лондон в десет часа вечерта.

— Ще отида до гарата на кон и ще го оставя там. Багажа вече го изпратих. Искам да бъда сам. Не ща никакви сълзливи изпращания на гарата. Догодина по това време отново ще бъда тук, но богат. Au revoir, г-це Лий. Аз ще се върна. А ако искате да дойдете с мен... все още не е късно.

В тона му долових насмешка, а очите му блестяха дяволито. Чудех се какво ли ще направи Питър, ако внезапно му кажа, че тръгвам

с него, защото храня ужасни подозрения към годеника си.

Изпратих го до входната врата. Слугите също се бяха подредили да го изпроводят, защото Питър беше всеобщ любимец. Подозирах, че неведнъж е дарявал Дейзи и Кити с целувки, защото двете момичета го гледаха с насълзени очи.

Питър ми се стори много красив на седлото, а Селестин ми се видя бледа и безлична.

Дълго махахме подире им.

Последните му думи бяха:

— Ако случайно промените решението си...

Всички се разсмяхме, макар че ни беше много мъчно за Питър.

— Когато влязохме в замъка, г-жа Полгри се обърна към мен с думите:

— Бих искала да разговарям с вас, г-це Лий.

— Разбира се. Да дойда ли в стаята ви?

Тя ме поведе нагоре по стълбите.

— Току-що ми съобщиха резултата от аутопсията — естествена смърт.

Почувствах невероятно облекчение.

— Много се радвам, г-жо Полгри.

— Кат всички нас. Хич не ми се харесваха онез неща, дет се говореха... и сър Томас да вземе да умре кажи-речи на прага ни...

— Май всичко е било буря в чаша вода — рекох аз.

— Така си е, г-це Лий. Ама хората говореха какво ли не и трябваше да се направи нещо...

— Мисля, че резултатът е донесъл голямо облекчение на лейди Треслин.

Г-жа Полгри се почувства неудобно — сигурно се сети какво ми е говорила за Конън и лейди Треслин. Вероятно много се е смутила, когато са ѝ съобщили, че ще му стана жена. Опитах се завинаги да разсея опасенията ѝ с думите;

— Надявам се, че ще ми предложите чаша от вашия великолепен чай.

Тя остана много доволна и веднага извика Кити.

Докато водата възвря, обсъдихме някои незначителни домашни проблеми. Г-жа Полгри приготви чая и тихомълком измъкна бутилката уиски. Аз ѝ кимнах многозначително и тя сипа по една лъжица в чашите. Разбрах, че отново съм спечелила приятелските ѝ чувства.

Радвах се, защото виждах, че и тя е доволна. Искях всички около мен да бъдат щастливи.

Вече бях убедена, че Конън не знае нищо за покушението срещу мен. Вероятно лейди Треслин сама бе решила да събори върху мен канарата. Сър Томас бе починал от естествена смърт, така че не съществуваха причини Конън да бъде заподозрян в убийство. Той ми беше направил предложение, защото бе влюбен в мен и желаше да стана негова съпруга.

В девет часа сложих децата да спят. Изминалият ден беше топъл и слънчев — пролетта приближаваше.

Конън щеше да се завърне или през нощта или утре сутринта. Бях неописуемо щастлива...

Горях от нетърпение да го видя. Питях се кога ли ще пристигне. Вероятно в полунощ. Излязох навън да го чакам, защото ми се причу далечно чаткане на копита.

Нощта беше тиха и спокойна. Всички слуги се бяха прибрали в стаите си. В замъка цареше покой.

Питър сигурно бе потеглил към гарата. Може би нямаше да го видя никога вече. Спомних си първата ни среща във влака: още тогава той се опита да ми въздейства с шегите си.

Изведнъж в мрака се откри някакъв силует. Това беше Селестин. Учудих се, защото тя изникна внезапно откъм гората, а не дойде по алеята. Стори ми се доста задъхана, като че ли беше тичала.

— Здравейте — поздрави ме тя. — Дойдох да си поговорим. Питър замина и аз изведнъж се почувствах толкова самотна... Толкова ми е мъчно за него... Кой знае кога ще го видя отново...

— И аз се натъжих от заминаването му...

— Понякога става доста неприятен, но аз съм много привързана към него. Вече съм съвсем сама — изгубих и двамата си братя.

— Хайде да влезем вътре — рекох ѝ аз.

— Конън още не се е върнал, нали?

Ще си дойде най-рано в полунощ. Пише ми, че след като приключи с всичко, веднага ще тръгне. Мисля, че най-вероятно е да

пристигне утре. Не искате ли да влезете?

— Да си призная, надявах се да ви заваря сама.

— Така ли?

— Исках да хвърля един поглед на параклиса... Посланието на г-ца Джансън наистина разпали любопитството ми, но не исках да се издавам пред Питър. Той непрекъснато ми се подиграва заради интереса ми към старите замъци.

— Искате ли да го разгледаме сега?

— Да, защото си мисля, че в стената може би има врата, която води към друга част от замъка. Можем да изненадаме приятно Конън, ако я открием.

— Наистина — съгласих се аз.

— Да вървим тогава.

Докато прекосяхме балната зала, неволно погледнах към тайното прозорче, защото имах неприятното усещане, че някой ни наблюдава. Стори ми се, че забелязах някакво движение, но не бях сигурна.

Излязохме през една врата на другия край на залата, тръгнахме надолу по каменните стълби и се озовахме в параклиса.

Миризма на влага и гнило ме удари в носа.

— Сякаш никой не е влизал тук от години — рекох аз, а гласът ми отекна сред високите каменни зидове.

Селестин не ми отговори. Тя се приближи до олтара и запали една голяма свещ. Мъждивата светлина рисуваше дълги сенки по стените.

— Тази врата води към килията на прокажените. Вътре има друга врата, през която се излиза в градината. Болните са идвали оттам.

Селестин вдигна високо свещта и ние влязохме вътре.

— Значи това помещение е по-голямо от килиите за прокажени в други замъци.

Тя отново не ми отвърна. Трескаво натискаше различни издатини по стената. Наблюдавах как дългите ѝ пръсти ловко опипват студения каменен зид. Внезапно тя се обърна и ми се усмихна.

— Винаги съм си мислила, че някъде в замъка има скривалище за свещеник. Знаете за тези тайни места, в които са се криели католическите свещеници, когато идвали хората на кралицата, нали.

Чувала съм, че един от предците на Конън бил католик, затова съм убедена, че тук някъде има скривалище. Господарят ще бъде много доволен, ако го открием. Той толкова много обича замъка, почти колкото мен... и вие ще го обикнете... Скривалището ще бъде моят сватбен подарък за Конън... Какво друго да подариш на човек, който си има всичко?

Тя замълча, сетне изрече с писклив от възбуда глас:

— Чакайте... Напипвам нещо...

Приблжих се до нея и дъхът ми секна от изненада, когато видях как стената потъва навътре и в прохода се открива тясна врата.

Тя се обърна и ме погледна с искрящ възбуден поглед. Не приличаше на себе си. Надникна вътре и понечи да влезе, но бързо се отдръпна и рече:

— Не, вие трябва да влезете първа. Това ще бъде вашият дом.

И аз бях много развълнувана, защото откритието щеше да достави невероятно удоволствие на Конън.

Плахо направих крачка напред и в носа ме удари отвратителна смрад.

— Огледайте се наоколо. Сигурно мирише неприятно. Внимавайте — вероятно има стъпала. — Селестин вдигна свещта високо и в мрака се откриха две каменни стъпала. Слязох долу и в този миг вратата зад гърба ми се захлопна.

— Селестин! — ужасено извиках аз. Отговор не последва. — Отворете вратата! — изстенах. Мракът погълна вика ми. Осъзнах, че Селестин ме е затворила тук завинаги.

Взирах се в непрогледния мрак. Беше студено и зловещо, повдигаше ми се от гадната смрад. Обзе ме неопишуема паника. Само човек, изживял нещо подобно, би могъл да ме разбере.

Чудовищни мисли се блъскаха в мозъка ми. Боже мой, колко глупаво постъпих! Паднах в капана като последна наивница! Като покорна овца се подчиних на наставленията ѝ и ѝ помогнах да се отърве от мен!

Мозъкът ми се вцепени от ужас.

Треперех от страх.

Изкачих двете стъпала и отчаяно заблъсках с юмруци по каменната стена.

— Отворете вратата! — крещях отчаяно.

Знаех, че всичко е напразно. Никой не можеше да ме чуе. В параклиса толкова рядко влизаха хора...

Селестин щеше да се измъкне незабелязана от никого. Никой не я бе я видял да влиза в замъка.

Бях толкова уплашена, че не знаех какво да правя. Долових собствените си стенания и се ужасих, защото от този миг сякаш вече не съществувах. Бях се превърнала в нещо друго.

Чувствах се изтощена и омаломощена. Нямах да издържа дълго в тази тъмна и влажна дупка. Блъсках по стената, докато изпочупих ноктите си. По ръцете ми се стичаше кръв.

Очите ми се нагодиха към мрака и аз се огледах наоколо. Забелязах, че не съм сама.

Не бях първият посетител на скривалището. Пред мен лежах останките на Алис. Най-после я намерих.

— Алис — простенах. — Алис, ти ли си? Значи си била тук в замъка през цялото време?

Тя не ми отвърна. Устните ѝ бяха замълчали завинаги преди повече от година.

Покрих лицето си с ръце — картината пред очите ми бе ужасяваща. Въздухът бе пропит с миризма на смърт и разложение.

Колко ли дълго бе живяла Алис, след като вратата бе хлопнала зад гърба ѝ? Исках да разбера колко време ми остава.

След това сигурно съм паднала в несвяст. По едно време ми се счу някакво трескаво бълнуване, май беше моят глас.

Гърчех се в зловец кошмар, но някаква част от съзнанието ми трезво преценяваше всичко.

Вече не бях сигурна коя съм. Дали все още бях Марта? Или духът на Алис се бе вселил в мен?

Изживявах наново трагедията, сполетяла клетата жена. Всичко се повтаряше като в натрапчив сън. Твърдяха, че е избягала с Джефри. За мен ще се говори, че съм тръгнала с Питър. Подлата Селестин бе пресметнала всичко.

Но защо... защо...

Осъзнах, че тя никога не е обичала Алвиън. Беше заблудила всички ни с лицемерната си доброта; Тя не бе способна да обича. Беше

се възползвала от Алвиън, по същия начин щеше да се възползва и от Конън.

Тя беше влюбена в замъка.

Представях си я как съзерцава цели часове Маунт Мелин от прозореца си, как му хвърля влюбени погледи.

Какво извращение!

— Алис... — шепнеха устните ми. — Ние станахме жертви на една маниачка...

Стори ми се, че Алис ми разказва как Селестин е дошла вечерта, рекла й е, че Джефри е хванал влака за Лондон; сетне я е повела към параклиса, за да й покаже откритието си.

Представих си как крехката, нежна Алис възкликва от изумление и слиза по двете каменни стъпала, за да срещне смъртта.

Не, това не беше гласът на Алис, аз бълнувах в мрака.

Все пак бяхме заедно. Най-сетне я намерих, тя щеше да ме утеши и нежно да ме поведе към света на сенките, към нейния свят, който щеше да стане и мой.

Ярка светлина ме заслепи. Някой ме носеше.

— Мъртва ли съм вече, Алис?

— Скъпа моя... скъпа моя... кошмарът свърши... ти си в безопасност — отвърна ми до болка познат глас.

Конън ме носеше на ръце.

— Мъртвите сънуват ли, Алис?

— Скъпа моя... скъпа моя... — нашепваше познатият глас.

Сложиха ме на някакво легло... Около мен се скупчиха много хора...

Видях някакво небесно създание с почти бяла коса.

— Алис, това е ангел.

Ангелът се наведе и ми прошепна:

— Това е Джили. Тя ни доведе при теб.

Джили ме възвърна обратно към живота. Разбрах, че не съм мъртва, че е станало някакво чудо. Ръцете на Конън наистина ме докосваха, наистина чувах гласа му.

Бях в спалнята си, през прозореца видях моравата и върбите; погледнах към спалнята на Алис, зад чиито завеси веднъж забелязах

силуета на убийцата, която се опита да убие и мен.

Изкресях.

Коньн ме прегърна.

Чух нежния му глас:

— Всичко е наред, скъпа моя... Аз съм тук... любов моя... моя
единствена любов... Ще остана с теб завинаги...

ЕПИЛОГ

Често разказвам тази история на внуците си. Те са я слушали много пъти, но отново и отново искат да я чуят.

Децата ми носят цветя, когато се връщат от игра в парка или в гората — искат да зарадват старата дама, която толкова увлекателно разказва как се е омъжила за дядо им.

Спомням си всичко толкова ясно, като че ли се е случило вчера. Пред очите ми е картината на пристигането ми в замъка; още потръпвам при мисълта за кошмарните часове, прекарани в мрака с мъртвата Алис.

С Конън живяхме бурно, но интересно. И двамата сме твърде своеволни, по тази причина често спорехме. Като погледна назад, не съжалявам за нищо, защото прекарахме заедно прекрасни, незабравими години.

Вече остаряхме, още трима потомци на рода Тремелин носят името Конън — синът ни, внукът ни и правнукът ни. Щастлива съм, че дарих съпруга си с богатата челяд — пет сина и пет дъщери. Всички те се радват на многобройно потомство.

Почна ли да разказвам историята си, децата все ми задават въпроси и искат да им разясня всичко до най-малката подробност.

Защо всички са повярвали, че мъртвата жена във влака е Алис? Заради медальона. Селестин каза, че тя ѝ го била подарила, макар че сигурно го е виждала за пръв път.

Тя умираше от желание да приема Джасинт, защото се е бояла, че Конън може би ме харесва, и по тази причина искаше да насърчи приятелството между мен и брат си. Тя съборила върху мен канарата, за да ме убие или осакати.

Селестин съчинила анонимните писма, спекулиращи с внезапната смърт на сър Томас, и ги изпратила до лейди Треслин и до прокурора. Мислела си е, че ако се вдигне голям шум, бракът на Конън с Линда Треслин ще бъде осуетен. Чувствата му към мен обаче не влизали в сметката ѝ. Щом разбрала за годеща ни, тя незабавно решила

да ме премахне от пътя си. Първият ѝ опит не успял, не ѝ оставало нищо друго освен да ме прати при Алис. Заминаването на Питър ѝ предоставило прекрасна възможност — всички знаеха, че той ме ухажва, и никой нямало да се изненада, че съм избягала с него.

Селестин скрила диамантената гривна в спалнята на г-ца Джансън, защото гувернантката твърде много се интересувала от потайностите на стария замък и вероятно скоро щяла да открие тайната врата за килията на прокажените. Тъй че тя се възползвала от ревността на отмъстителната лейди Треслин и стоварила върху нея вината за изгонването на красивата млада гувернантка.

Селестин била страстно влюбена в Маунт Мелин и искала да се омъжи за Конън само за да стане негова господарка. Когато открила скривалището, тя запазила тайната за себе си и при първа възможност се отървала от Алис. Тя знаела за връзката ѝ с Джефри, знаела, че Алвиън е негово дете. Катастрофата ѝ предоставила прекрасно прикритие за жестокото деяние.

Само Джили не влизала в сметките ѝ. Кой би предположил, че клетото създание ще изиграе такава важна роля в дяволския ѝ план? Джили обичала Алис така силно, както по-късно обичаше и мен. Детето знаело, че Алис все още е в замъка, защото тя всяка вечер ѝ пожелавала лека нощ дори и когато отивала някъде на вечеря или на бал. Джили не вярвала, че тя е забравила да ѝ пожелае „Лека нощ“ преди да замине — просто Алис никога не забравяла това. Детето си мислело, че господарката все още е в замъка и непрекъснато я търсело. Бях видяла нейното лице зад тайното прозорче. Джили познавала всички скрити отвори в замъка и непрекъснато ги използвала, за да наблюдава Алис.

Тя видяла как двете със Селестин сме прекосили балната зала и сме влезли в параклиса. Затова бързо отишла при другото тайно прозорче, за да може да ни наблюдава. Когато сме се приближили към килията на прокажените, Джили вече не ни виждала, уплашила се и се качила в стаята на г-ца Джансън. Стигнала тъкмо в мига, в който сме влезли вътре. Зачакала да излезем. Чакала много дълго, но не се появил никой, защото Селестин се измъкнала през градината, убедена, че никой не я е видял да влиза в замъка.

Докато аз съм бълнувала трескаво, затворена с мъртвата Алис, Джили наблюдавала вратата на килията от стаята на г-ца Джансън.

Конън се прибрал към единайсет часа и много се изненадал, че не го чакам.

Посрещнала го г-жа Полгри.

— Съобщете на г-ца Лий за пристигането ми — наредил ѝ той. Бил много засегнат от обстоятелството, че съм легнала да спя без да го дочакам. Конън е мъж, който е свикнал да бъде уважаван и почитан.

Когато г-жа Полгри му казала, че не съм в стаята си, всички се втурнали да ме търсят. Конън си помислил, че съм избягала с Питър Нанзълк, както подметнала подлата Селестин.

— Г-н Нанзълк мина да се сбогуваме. Тази вечер е хванал влака за Лондон...

Често се питам след колко време щяха да разберат, че не съм заминала с Питър за Австралия. Представям си какво би могло да се случи: Конън щеше да загуби вратата си в хората и вероятно щеше да продължи връзката си с лейди Треслин. Селестин обаче щеше да се погрижи да не се стигне до брак. Постепенно щеше да намери някакъв начин, за да осъществи съкровената си мечта: да стане господарката на Маунт Мелин.

Колко лесно всичко това би могло да се превърне в действителност! Мъртъвците не говорят — единствено Алис и аз щяхме да знаем истината, но щяхме да бъдем само два скелета, скрити в мрачната дупка зад килията на прокажените. Историята на Алис и Марта щеше да остане завинаги в тайна, ако едно нещастно дете, родено в мъка и живеещо в мрак, не бе посочило пътя към истината.

Конън често ми разказваше за суматохата, настъпила в замъка, когато разбрали, че съм изчезнала. Джили стояла до него, дърпала палтото му и се мъчела да каже нещо.

— Бог да ни прости — казваше той, — но мина доста време, преди да ѝ обърнем внимание.

Тя ги повела към килията на прокажените и казала, че ме видяла как влизам вътре.

В първия момент Конън си помислил, че съм се измъкнала през градината, за да избягам с Питър.

В килията на прокажените било мръсно и влажно, ала Конън забелязал на стената отпечатък от човешка ръка и повярвал на Джили.

С големи усилия открили тайния механизъм на вратата. Минали цели десет минути, но най-сетне стената хлътнала навътре.

Намерили мен... намерили и Алис.

Селестин веднага беше отведена в Боудмин, за да бъде съдена за убийство. Побърка се преди започването на процеса. Отначало си мислех, че разиграва поредния си театър. Умря след двайсет години, прекарани в лудницата.

Тленните останки на Алис бяха погребани в семейната гробница. Омъжих се за Конън три месеца след това.

Дълго не можех да се отърся от преживения ужас; повече от година сънувах кошмари. Няма нищо по-страшно от това да те погребат жив!

Лея Аделаид настоя сватбеното тържество да се състои при нея в Лондон. Тя бе убедена, че най-много е допринесла за щастливия ми брак Филида, Уилям и децата също присъстваха. Всички бяхме много радостни.

След това заминахме на сватбено пътешествие в Италия, както възнамерявахме, а след месец се прибрахме у дома — в Маунт Мелин.

Когато разказвам тази история на внуците си, миналото оживява пред очите ми. Алвиън е щастливо омъжена в Девъншир, а Джили и до ден днешен е с мен. Всеки момент ще ми сервира кафе в онази беседка, където за първи път видях Конън и лейди Треслия заедно.

През първите години на брака си често се измъчвах заради нея. Открих, че съм много ревнива... и много страстна. Конън понякога ме дразнеше нарочно, като казваше, че си връщал за Питър Нанзълук. След известно време Линда замина за Лондон, където се омъжила повторно.

Питър се върна петнадесет години след заминаването си. Беше се сдобил с жена и две деца, но не и с богатство. Въпреки това беше жизнен и весел както винаги. Междувременно Маунт Уидън бе продаден; една от дъщерите ми се омъжи за новия собственик, така че този замък се превърна във втори дом за мене.

Конън много се зарадва, когато Питър се завърна, но все ми казваше, че продължава да ме ревнува. Веднъж му направих забележка, а той ми отвърна:

— Ти май забрави Линда Треслин.

Знаех обаче, че за него никога няма да съществува друга жена освен мен, както и в моя живот нямаше място за друг мъж.

Живяхме щастливо дълги години и остаряхме заедно. Ето че Конън се спуска по пътеката към мен. Всеки момент ще чуя гласа му. Тъй като сме сами, сигурна съм, че ще каже:

— Скъпа г-це Лий... — Той също като мен не е забравил миналото; усмивката, играеща на устните му, ми подсказва, че той все още вижда в мен гордата и независима гувернантка, която въпреки волята си се бе влюбила в господаря си — неговата скъпа госпожица Лий.

Ще поседим на слънце и ще си спомним за всички щедри дарове, които ни поднесе животът.

Ето го Конън... подир него върви Джили... Тя си е все същата, говори рядко, пее си сама...

И аз виждам в нея някогашното дете... Спомням си историята на майка ѝ, Дженифър, която се бе удавила в морето... Колко странно и неразривно са свързани съдбите ни...

Човешкият живот е кратък и преходен... Земята и морето са вечни... Те са били същите в деня, когато Джили е била зачената; в нощта, когато Алис е влязла жива в гроба; в мига, когато Конън ме взе на ръце и аз разбрах, че съм жива.

Раждаме се, страдаме, обичаме, умираме, а вълните все така се разбиват в скалите; сеитбата отминава, иде жътва, а земята все си е същата.

Издание:

Виктория Холт. Владетелката на замъка

Оформление: Росица Крамен

Select ABC

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.